

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

DEVİRİMCİ HAREKET

★ SİYASİ DERGİ ★

ŞUBAT-MART 2013

★ SAYI: 39

FİYATI: 5 TL

**EMPERYALİZME
İŞBİRLİKÇİLİK YAPANLAR
HALKLARA
HESAP VERECEK!**

DEVİRİMCİ HAREKET'TEN;

Emperyalist kapitalist sistemin krizi, ABD'den AB'ye oradan yeni sömürge ülkelere kadar tüm dünyayı etkisi altına almış durumda. Sermayenin kar hırsı işçi ve emekçilerin sırtına yeni yükler olarak geri dönmekte. Burjuva ideologlar krizin aşılmayacağını iyi bildiklerinden dolayı, krizi halkın sırtına yıkacak yöntemleri devreye sokuyorlar. Dünya ölçeğinde her türlü enstrüman bunu gerçekleştirmek için emperyalizm tarafından kullanılıyor.

Emperyalizm, askeri müdahaleden ülkeler içinde El Kaide gibi unsurlardan işbirlikçi "muhalifler" oluşturup saldırtmaya kadar dağarcığındaki her yöntemi kullanıyor. Libya'dan sonra Suriye'yi düşürmenin hesapları yapılıyor. Ortadoğu'yu emperyalist santranca göre yeniden dizayn için Mısır'dan Filistin'e, Irak'tan Türkiye'de kürt soruna kadar birçok adım bir arada atılıyor.

ABD, Çin'le rekabette, pazar alanlarını korumak için sömürgelerde daha sağlam yapılar oluşturuyor. Ve emperyalizme tam entegre olmamış ülkelerin entegrasyonunu her türlü zorbalığı kullanarak sağlamaya çalışıyor. Çin'in yumuşak karnı olan enerji konusunda ise enerji kaynak ve yolları üzerinde tam denetim oluşturup Çin'in enerjiye kolay erişimini engellemeye çalışıyor. Çin'le hangi ülke arasında ticari ilişki/enerji yolu vb konularda gelişme yaşansa emperyalizm o ülkenin başına bir şekilde çorap örüyor. Son olarak Pakistan ve Mali örneklerinde bunlara tanık olduk.

Türkiye açısından hem ekonomik hem siyasi anlamda süreç iyi gitmemektedir. Füze radar sisteminden sonra patriot füze bataryalarının da Türkiye'ye sorma ihtiyacı duyulmadan alınan kararlarla konuşlandırılıyor olması, önümüzdeki dönem emperyalizmin taşeronu işbirlikçi egemenlerin, halkların başına ne çoraplar öreceğinin de göstergesidir. Emperyalizme daha iyi hizmet edebilmek için kürt sorunundan devrimci demokrat muhalefetin (arka bahçe temizliği) cezaevlerine doldurulmasına kadar her türlü adım atılmaktadır. Ancak bilinmek durumundadır ki bu ülke halkları yeri geldiğinde emperyalizmden hesap sormayı çok iyi bilir. 68'in anti emperyalist ruhu bu ülkede hala ayaktadır.

Hiç beklenmeyen bir anda sokaklara taşırır öfkesini ve "6. Filo"yu dün olduğu gibi bugün de denize döker. Hiçbir şey geçmiş değildir. Kavga yeni başlıyor. Umut en büyük silahımız, dünden bugüne oluşturduğumuz devrimci geleneğimiz en büyük güvencemizdir. Halka karşı işlenen suçlar zaman aşımına uğramaz. Bugün umudu büyütüp öfkeyi örgütleme zamanıdır. Bu sayımızı da böyle bir öngörüyle hazırladık.

Bu sayımızdan itibaren dergimizin periyodunu üç aylıktan, iki aylığa indiriyoruz. Bu vesileyle siz okurlarımız, dostlarımız ve yoldaşlarımızla daha sık buluşacağız. Ancak bu yeni durum hepimize yeni sorumluluklar yüklemekte. Daha sık çıkacak olmak maliyetide doğal olarak artıracak. Bu nedenle dergiyi geniş bir kitleye dağıtmak için daha çok çaba sarfetmemiz gerekecek. El ele vererek özgür, eşit ve insana yaraşır güzel bir dünyayı birlikte yaratmak dileğiyle!

Sevgiyle kalın

İÇİNDEKİLER**Türkiye'nin Taşeronluğu**

1-3

Kürt Halkına Dönük Saldırıları

4-7

Suriye Direndikçe

8-10

Mısır Sokakları

10-11

İsrail'in Gazze Saldırısı

12-14

Pakistan'da Neler Oluyor?

15-17

Emperyalizm'in Mali'ye Müdahalesi

18-19

Emperyalizmin Krizi Ve Türkiye

20-24

Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur

25-26

Eğitim Sistemi

27-28

Öğretmenlerin Sorunları

29-30

Hasta Eden Sistemdir

31-32

Belediyeler Yasası

33-34

2013 Yılı Bütçesi

34-35

Kangal'da Çevre Sorunu

36-37

TMMOB Susmayacak

38-39

Üreten Biziz

40-44

Doğru Yerden Öğrenelim

45-51

Turkeyinfo.com'dan Haberler

52-53

Açıklama-Haber

54-56

**Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı
DEVİRİMCİ HAREKET Dergisi**

Sahibi: Adalı Yay. Kül. Faal. Mat. Rek. Org. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Adına Eray Sargın

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Eray Sargın

Yayın Türü: Yaygın

Adres : İstiklal Cad. Mis Sok. No:11/4 Beyoğlu-İST

Tel/Faks: 0 212 249 38 75

Web: <http://www.devrimcihareket.net>

E-posta: devrimci@yahoo.com

Ege Temsilcilik: 863. Sok. No: 4 D:2 Konak -İzmir

Tel: 0 232 445 70 95

Avrupa İrtibat

Almanya: 0049 176 251 72 451

Belçika: 0032 473 80 65 66

Fransa: 0033 618 93 94 34

Hollanda: 0031 639 61 70 50

İngiltere: 044 781 63 666 35

İsviçre: 0041 764 73 41 01

Baskı Yeri: Berdan Matbaacılık

(Davutpaşa Cad. Güven San. Sitesi C Blok 215-216 Topkapı-İST Tel:0 212 613 12 11)

TÜRKİYE EGEMENLERİ TAŞERONLUKTA ÜZERİNE DÜŞENİ LAYIKIYLA YERİNE GETİRİYOR

Türkiye'nin gündemi her zaman yoğun olmuştur. Bugünlerde gündem o kadar sık değişiyor ki takip etmek de zorlaşıyor. Belki de bu zorluğun nedeni asıl gündemler hasıraltı edilirken, egemenlerin halka yapay gündemleri tartışır olmasıdır. Çoğu zaman burjuva siyasetçiler arasındaki küfürler, kavgalar, jestler, mimikler gazetelere ve ekranlara yansır. Burjuva siyasette içerik gizlenirken üslup tartışılır.

İsrail'in Gazze saldırısı başladığında da benzer bir tabloyla karşılaştık. Bir yanda Filistinli direnişçiler "mermisinden füzesine kadar her şeyi İrana borçluyuz!" derken, diğer yandan Türkiyeli siyasetçiler zevahiri kurtarma telaşındaydı. İsrail'in saldırıları başlar başlamaz hükümet üyeleri sanki yer yarıldı da içine girdiler. Normal günlerde gazetelerde manşetten düşmeyen, ekranlarda yüzleri eskienler, kısacası medyayı kimseye bırakmayanlar her ne hikmetse iki gün boyunca suçüstü yakalanmışçasına saklanacak yer aradılar. İsrail'e esip gürlmesiyle tanıdığımız Başbakan bile ortalarda yok! Şaşılacak bir durum. İşte fırsat: İsrail mazlum Filistin halkına saldırmış kan döküyor. Küçük çocuklar annelerinin kucağında can veriyor. Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'a; Bakanlardan milletvekillerine kadar hemen tüm burjuva siyasetçiler böyle bir tablo karşısında niye bir anda üç maymunu oynar oldu?

Gazze saldırıları başladığında ortada görünmeyenler ileriki günlerde saklandıkları yerlerden birer birer çıkmaya başladılar. İki gün

boyunca sus pus olan Başbakan sonunda kameralar önüne çıktı. Gayet mülayim bir şekilde "Obama ile konuyu görüşeceğim" dedi. Konunun görüşülecek hali mi kalmış demeyin. Başbakan bir bilene danışacak. Sonunda Obama'ya danıştı. Obama telefonda gayet sert biçimde "Hamas'a baskı uygulayın" diyerek Erdoğan'ın ödevini verdi. Obama, söylediklerinin anlaşılmadığını düşünmüş olacak ki bu kez verdiği ödevi basın önünde daha açıktan dile getirdi. Obama, "Hamas'ın durdurulması Erdoğan ile Mursi'nin sorumluluğudur" diyerek harekete geçilmesi için düğmeye bastı.

Ödevi yerine getirmek için harekete geçen hükümet üyeleri hünnerlerini göstermeye başladılar. Hükümetin ustalaştığı tek konunun demagoji olduğunu bir kez daha gösterdiler. Sanki iş bölümü yapmışçasına kabinenin her üyesi ayrı telden çalmaya başladı. Herhalde başbakan yardımcısı ve hükümet sözcüsü Bülent Arınç'a İsrail'i kucaklama görevi verilmişti ki yaptığı açıklamada "İsrail ile diyalog" kurmaktan bahsetti. Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun görevi Gazze'ye gidip basın karşısında gözyaşı dökmektir. Belki de İsrail'in kalbini direnerek değil de ağlayarak yumuşatacağını düşünmüştü. Kim bilir belki de kendi içinde bulunduğu duruma ağlıyordu. Başbakan aslan payını kendine ayırdı. Bol keseden atma, esip gürleme konusunda mangalda kül bırakmamaya çalıştı. Erdoğan, Davutoğlu'ndan istediği sonucu alamamış olacak ki, 19 Kasım tarihinde bir yandan Obama'nın söy-

lediklerini yerine getirirken diğer yandan da (ateşkesten iki gün önce) bu kez kendisi Mursi ile görüşmek, Hamas'ın kulağını bükme ve direnişi sonlandırmak için Mısır'a uçtu. Hamas yetkilileri, Gazze'den Erdoğan'ın özel uçağıyla alınarak Kahire'ye getirtildi. Yapılan anlaşma ile İsrail düştüğü zor durumdan kurtulmuş oldu. Erdoğan, bir yandan ödevini ikiletmeden yerine getirirken diğer yandan iç kamuyuna farklı mesajlar vermeyi ihmal etmedi. Mısır'da işini bitirip, Hamas'ı teslimiyet çizgisine çekmeyi başardıktan sonra Türkiye'ye döndüğünde Meclis kürsüsünden şöyle haykırıyordu:

"Ey Birleşmiş Milletler... Senin adaletine inanmıyorum!"

"Ey Güvenlik Konseyi... Bugün onlara, yarın bize! Öleceksek adam gibi ölelim!"

"Ey İsrail... Ey terörist devlet!.."

Erdoğan, Gazze bombalanırken bile "Suriye'de insanlar katlediliyor. Peki, BM ne yapıyor? Sadece seyrediyor, nasihat ediyor. Netice yok. Bu kurum niye kuruldu? Dünya huzuruna katkı için bunu sağlayamıyorsa neden var?" diyerek asıl ödevini hiç aklından çıkarmadığını gösterdi. Dünya ve Türkiye halkları Gazze'ye kilitlenmişken dikkatleri dağıtmak, direnişe destek veren ülkeleri hedef göstermek (İran, Suriye vb.) olsa olsa uşaklıkta gelinen aşamayı ifade eder.

Erdoğan'ın sahte pehlivan gibi ortaya çıkmasını çok iyi analiz eden Kılıçdaroğlu, "Eğer İsrail'e karşısın Kürecik'i kapat, gelip seni kutlayacağım!" diyerek bu gerçekliği belirt-

miş oluyordu. Erdoğan, özünde ne BM'ye, ne İsrail'e, ne Arap Birliği'ne karşı değildir. Tersine onların isteklerinin dışına çıkma şansı dahi yoktur. Gerçekler böyleyken bu tür söylemlerin Türkiye halklarını kandırmak, manipüle etmek dışında bir kıymeti yoktur.

İŞBİRLİKÇİLERİN BİRBİRİYLE SORUNU OLMAZ

Emperyalizmin ihtiyaçları neyse işbirlikçilerin tutumu o yönde değişir. Bir işyerinde çalışan işçilerin birbirine kızıp iş yavaşlatması, durdurması ikisinin de patron tarafından işten kovulmasına yol açar. Dolayısıyla işbirlikçilerin birbirleri ile olan ilişkilerini belirleyen yine emperyalizmin ihtiyaçlarıdır. Bilindiği gibi uzun süredir Türkiye ile İsrail'in ilişkisi gergin ve uzlaşmaz gözüküyor. Başbakan bir yandan İsrail'e 'Katil devlet, terörist devlet' diye seslenirken öbür taraftan İsrail'in çıkarları için Filistin direnişini sonlandırma işinde rol alıyor. Gazzede anlaşma sağlandığı günlerde Türk Dışişleri Bakan Yardımcısı Feridun Sinirlioğlu'nun (İsrail eski büyükelçisi) İsrail temsilcisi Yosef Chiechanover ile Cenevrede ilişkileri normalleştirmek için görüşmeler başlattığı basına yansdı. Türk Dışişleri yetkililerinin ise görüşmeyi doğruladığı da kamuoyuna yansdı. Basın karşısında danışıklı dövüş yapılmasına rağmen iki ülkenin ilişkilerinin hiç olmadığı kadar iyi olduğu biliniyor.

Geçtiğimiz aylarda Suriye Hava Yolları'na ait sivil bir uçağın zorla indirilerek aranması iki ülke arasındaki tüm sivil ulaşım yollarının kesilmesine yol açmıştı. Suriye hükümeti bu düşmanca tutum karşısında misillemede bulunmuştu. Türkiye'nin son yıllarda krizin de etkisiyle AB ile ticari ilişkileri gözle görülür bir şekilde azalmış, doğan boşluk ise özellikle Ortadoğu ve Afrika pazarlarıyla kapatılmaya çalışılmıştı. Suriye ile ilişkilerin kesilmesi kara taşımacılı-

ğımı bitme noktasına getirmiş, Mısır üzerinden (deniz yoluyla) ticaretin sürdürülmeye çalışılması ise hem zaman hem de maliyet açısından büyük sıkıntı yaratmıştı. İsrail'in Gazze saldırısının bittiği gün bir haberle insanlar şaşkınlığa düştü. Türkiye ile İsrail arasında varılan anlaşmayla 21 Kasım tarihinden itibaren deniz taşımacılığı başlatıldı. Haberde İskenderun Limanı ile İsrail'in Hayfa Limanı arasında Ro-Ro (arabalı deniz taşımacılığı) seferlerinin başlatıldığı ve turların bundan sonra İsrail üzerinden Ortadoğu'ya yük taşıyacağı belirtiliyordu.

Türkiye ile İsrail arasındaki ekonomik ilişkiler AKP'nin hükümet kurduğu tarihten bu yana sıçrama yapmış durumda. AKP'nin hükümet kurduğu 2002 tarihinde iki ülke arasındaki toplam ticaret hacmi (alım-satım) 1,3 milyar dolar civarındayken, bu tutar 2011 yılında 4 milyar dolara fırladı. 2011 güya iki ülke arasındaki ilişkilerin kesilme noktasına geldiği yıldır.

İŞBİRLİKÇİLERİN TALEBİ DEĞİL; GÖREVLERİ OLUR

2003 yılında Başbakan'ın başkanını Cüneyt Zapsu, ABD'li yetkililere Erdoğan'ı kastederek "onu deliğe süpürmeyin, kullanın" demişti. O tarihten bugüne bu sözün karşılığının fazlasıyla yerine getirildiği görülüyor. Davutoğlu'nun ajandasını ABD'nin yazdığını söylemiştik. Bu tespitimiz o zaman bir mecaz olarak algılanmıştı. Olayların gelişimi bu tespitin bir mecazdan öte anlamı olduğunu ortaya çıkarmıştır. Libya'ya emperyalist müdahale olduğu günlerde bir basın mensubunun NATO'nun da saldırıya katılacağını konuşulduğunu hatırlatması üzerine Erdoğan "Öyle saçma şey mi olur. NATO'nun ne işi var Libya'da..." demişti. Libya İşgali tamamlandığında gördük ki, Türkiye sadece NATO'nun müdahalesine onay vermekle kalmamış; bizzat işgal, Türkiye'deki NATO üssünden (İzmir) yönetilmiştir. Türkiye, para,

silah, asker, vb. her alanda Libya'daki işbirlikçilere kanat germiştir.

NATO'nun Türkiye'ye kurmak istediği Füze Kalkanı projesinin tartışıldığı günlerde de benzer görüntüler yaşanmıştı. Ortaya çıkan bu durum yaşananların bir tesadüf olmadığını, aksine hükümetin karar süreçlerinin tamamen dışında olduğunu, by-pass edildiğini belgeliyordu. 2010 yılında G20 zirvesi dönüşü Erdoğan, Obama ile görüştüğünü söyleyerek "ABD bizi anlıyor" demişti. ABD'nin ne anladığı yaklaşık bir yıl sonra ortaya çıktı. Füze Kalkanı'nın Türkiye'ye kurulmasının netleştiği günlerde kamuoyundan gelecek tepkileri göz önüne alan hükümet suyu bulandırarak bilinçleri çelmelemeye çalışmıştı. Başlangıçta sistemin Türkiye'nin tamamını kapsayacağı iddia edildi ancak bunun doğru olmadığı anlaşıldı. Türkiye tüm verilere sahip olacak dendi fakat projenin merkezinde Türkiye'den hiçbir subay olmadığı ortaya çıktı. Erdoğan'ın "Komuta bizde olacak" ve "Butona biz basacağız" söylemleri ise bizzat NATO Genel Sekreteri Rasmussen tarafından yalanlandı. Yine Erdoğan'ın "Sistemi kaldırma hakkına sahibiz" söylemi ise yalnızca gülünüp geçilecek cinsten.

TÜRKİYE'YE GELEN PATRIOT'LAR ABD'NİN BÖLGEYE DÖNÜK SALDIRILARININ BİR PARÇASIDIR

Füze Kalkanı'nın Kürecik'e kurulmasından kısa bir süre sonra bu kez Patriot füzelerinin Diyarbakır, Urfa ve Kahramanmaraşa kurulması bekleniyor. Uzun yıllardır bir AKP klasiğine dönüşen, yalanlarla manipüle etme yöntemi Patriot sistemi için de uygulandı. Başbakan'dan bakanlara kadar hükümet üyelerinin bilinçleri bulandırmak için nasıl bir çaba içinde olduğuna bir göz atalım: 7 Kasım tarihinde Başbakan Erdoğan yine esp gülediği bir konuşmasında "NATO'dan sınıra füze

talebimiz olmadı, iddialar asılsız. Bu füzeyi alma konusunda karar verecek merci biziz. Benim böyle bir şeyden haberim yok. Bu dışişleri kim. Böyle bir şeyden haberimiz yok. Sağır duymaz uydurur cinsinden Reuters böyle bir haber yapıyor. Bizim böyle bir talebimiz olmamıştır" demişti. Bir gün sonra Davutoğlu Başbakan'ı yalanlayarak "İhtimaliyet hazırlıkları çerçevesinde her şey ele alınır" dedi. İlerleyen günlerde durum iyice netleşti. Meğer tüm dünyanın dilinde olan olaydan bir tek Başbakan Erdoğan'ın haberi yokmuş. NATO'ya resmi başvuru yapıldığı dönemde hükümet halkı uyutmak için ikinci aşamaya geçti. AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik Füze Kalkanı döneminden de aşına olduğumuz bir tarzı tekrarlayarak "Tetik bizde olacak" dedi. NATO Genel Sekreteri Rasmussen, aynı gün Türkiye'ye yerleştirilecek Patriot'lar için "Tetik NATO'da olacak" dedi. Tabii bu sözler kamuoyundan gizlendiği için o dönem pek dikkat çekmedi. Türkiye'nin Patriot sisteminin maliyetini NATO üyeleri kendi arasında bölüşecek söylemleri de çok geçmeden yalanlandı. Böylece NATO'nun Patriot'ları yerleştirmek için Türkiye'ye baskı yapmakla kalmayıp giderleri de sırtına yıktığı anlaşılıyor. Davutoğlu'nun halkın gazını almak için "Suriye'deki kriz biter bitmez, Patriot'lar da gider" açıklaması üzerinde konuşulmaya bile değmez.

Suriye'den yapılan top atışları (havan topu) Patriot'ların yerleştirilmesine gerekçe olarak gösterilmişti. Patriot'lar füzeleri imha etmek için geliştirilen bir füze sistemi. Top atışlarını engellemesi söz konusu değil. Hükümetin öne sürdüğü gerekçe doğru değil. Bir Patriot füzesinin uzunluğu 5,30 metre olup, 900 kilogram ağırlığında ve 80 km etkili menzile sahip. Körfez Savaşı sırasında büyük reklamlarla Scud füzelerini havada imha edeceği iddia edilen Patriot'lar o dö-

nem Amerikan ordusu için fiyasko olmuştu. Büyük karlar elde etmeyi uman Amerikan Raytheon Şirketi o dönem hüsrana uğramıştı. Sonraki yıllarda sistemin yenilendiği söyleniyor ancak nasıl bir sonuç vereceği hala soru işareti. Türkiye'ye gönderilen Patriot'ların elde kalan, ömrünü doldurmuş sistemler olma ihtimali çok yüksek. Bu kadar gürültü patırtının arasında Alman ve Hollanda ordularının artık silah envanterinden çıkardığı, kurtulmaya çalıştığı çöplükleri gönderdiğini düşünmek hiç de abartılı olmaz. Emperyalistlerin, Patriot'ların yerleştirilmesinden elde etmek istediği asıl sonuç askeri değil siyasadır. Hatırlanacak olursa Körfez Savaşı sırasında kısa

süreliğine kurulan Çekiç Güç, Irak İşgali tamamlanana kadar kaldı. ABD'nin onayı olmadan asker veya sivil herhangi bir vatandaş İncirlik Üssü'nün yakınından bile geçebiliyor mu? İncirlik Üssü kurulalı neredeyse 60 yıl olmuş. NATO'nun ayrıca Türkiye'de yıllar önce kurulmuş onlarca askeri üssü bulunmaktadır. Patriot sistemi ile birlikte gelen şimdilik yüzlerce asker çeşitli illerde kurulacak üslerde konumlanacak. Patriot sistemlerinin denetimi ve kontrolünde Türkiye'nin herhangi bir söz söyleme karar verme hakkı ve şansı olmadığı için bu üslerin denetimi de NATO'ya bırakılacak. İlerleyen tarihlerde nasıl olsa Suriye veya başka bir ülke ile yaratılacak

yapay krizler sonrası bu üslerdeki asker sayısı ve kapsamı genişletilebilecek. Başbakan'ın daha önce söylediği bir söz çok önemli: "Bizim topraklarımız NATO'nun da topraklarıdır." Erdoğan, aynı sözün benzerlerini daha önce defalarca sarf etmişti. Suriye ile yaşanan uçak krizinde, füze kalkanı tartışmaları sırasında, Suriye'den düşen top mermisi sonrası NATO'yu Türkiye'ye davet ederken vb. çeşitli defalar tekrarlamış olması söylediklerinin bir dil sürçmesi veya rastgele söylenen bir söz olmadığını, aksine bir talep, istek olduğunu gösteriyor.

Türkiye egemenlerinin emperyalizmin savaş arabasına bağlanması Türkiye'yi her geçen gün Ortadoğu'da bataklıkla daha fazla sürüklüyor. Okullarda "her yanımız düşmanla çevrili" derlerdi, öğrenciler güler geçerlerdi. Geldiğimiz nokta itibarıyla bu söylem gerçeğe dönüşüyor. Şu farkla ki; düşmanlık tohumlarını eken emperyalizm ve onun bölgedeki kâhyalığını yapan Türkiye egemenleridir. Hükümetin bölgede adeta ABD'nin konsoloslugu gibi çalışması binlerce yıldır bir arada yaşayan halkları birbirine kırdırmayı amaçlamaktadır. Dünyanın çeşitli yerlerinden getirilen gözü dönmüş katil sürülerini silahlandırıp Suriye halkının üstüne salan, Irak İşgali'nde dolaylı da olsa rol alan egemenler, kendi çıkarları uğruna halkların birbirinin kanını dökmeye çalışıyor. Türkiye halklarının böyle bir sürece direnememesi tedavisi son derece zor yaraların açılmasına sebep olacaktır. Halkımız bir an önce örgütlenip ayağa kalkmalı, kendisinden beklenen iradeyi sokağa yansıtarak halkların boğazlaşmasının önüne geçmek için mücadele etmelidir.

**Yaşasın Halkların Kardeşliği!
TEK YOL DEVİRİM!**

KÜRT HALKININ HAYALLERİNİN GERÇEKLEŞMESİNİN TEK YOLU DİRENİŞTİR

Heraklitos “Aynı ırmakta iki kez yıkılmaz” der. Maddi olan herşey değişmek zorundadır. Toplumsal değişimi ele alıp inceleyen ve ona yön veren bilimsel yöntemle siyaset deriz. Siyaset, toplum yaşamını etkileyen en küçük ayrıntıları bile dikkate almak zorundadır. Siyaset yapmak sanıldığı kadar basit değildir. Söz konusu tek bir insan dahi olsa onun düşüncelerini, tutum ve davranışlarını belirleyen çok sayıda olgunun hesaba katılması gerekir. Toplumsal yaşam söz konusu olduğunda ise karşımıza son derece karmaşık süreçler çıkar. Bazen halktan tek bir kişinin fikirlerini, davranışlarını, eylemlerini incelemek, onda meydana gelen değişimleri gözlemlemek bile siyasetin yönünü belirlemek için yeterlidir. Bazen de her türlü imkân ve olanağa sahip olduğunda halk kesimlerinin nasıl tepki vereceğini kestirmek mümkün olmaz. Önemli olan elimizdeki ölçü aletini (siyaset) doğru yere tutup tutmadığımızdır. Bir diğer nokta da ulaşılmak istenen hedef ile alakalıdır. **Bu yüzden ölçü aletimiz ne kadar hassas olursa olsun, elde etmeye çalıştığımız değer ne kadar bulanıksa, sonucun doğruluğu da o kadar tartışmalı olacaktır.** “Ne elde etmek istiyoruz? Amacımız ne?” gibi sorular siyasette belirleyici öneme sahiptir.

Özgürlük, kalbimizin derinlerinde **bencilliğin, ikiyüzlülüğün, alçaklığın el değemediği** güzellik ya da düşlerin gerçeğe dönüştürülmesi için harcanan emekse; **insan ona ulaşmak, onunla bütünleşmek için hiçbir fedakârlıktan kaç-**

mayacaktır. Eğer özgürlük burjuva ideolojisinin tarif ettiği gibi yabancılaşma, bencilleşme ise işte onun adı esarettir. Kapitalist toplumlarda özgürlük teslim olmandır. Değerler dünyasında değersizleşmedir. Özgürlüğün ölçüsü, paradır. Özgürlüğü elde etmek için ödenecek bedel, teslim olmandır.

Kapitalizm bir hapishanedir. Kapitalizm koşullarında bireyin mahkûmdan tek farkı bir mekânda kilit altında tutulmamasıdır. **En büyük esaret farkında olmadan yaşanılmaktadır.** Kapitalizme toptan karşı çıkmadan özgürlüğün hayalini bile kurmak mümkün değildir. Kapitalizm tüketir, sosyalizm yaşatır. Devrimcilerin düşünceleriyle yaşamları uyum içindedir. Özgürlük türküsünü en iyi onlar söyler. Değerlerimizi kapitalizmin terazisinde tartmak yerine halkın acılarından damıtarak büyütme aslolan. **Faşizmin çözümden, diyalogdan anladığı tek şeyin halkın kanıyla, canıyla elde ettiği değerleri yok etmek, tüketmek olduğunu en iyi kürt halkı bilir.**

Bir kartal kanadında uçarcasına
özgürlük rüzgârını
dağ koyaklarında soluyanlar
Bir annenin dokunuşu gibi
yoldaşının yarasından içi
sızlayanlar
Değerlerini yaşatmak için
ölümü zılgıtla karşılayanlar
Unutmayın ki
feri sönmedikçe yüreklerinizin
sizlerle büyüyecek umudun
çocukları

ÇOK SICAK GEÇEN YAZ AYLARI KÜRT HAREKETİNE BİR DİNAMİZM KATMIŞTI

Bu yaz hiç olmadığı kadar sıcak geçti. Yaşananları gözden geçirmek, gelinen noktayı anlamamızı kolaylaştırır. Suriye’de PYD’nin konjonktürel avantajları değerlendirerek kurtarılmış bölgeler yaratması, ordulaşmaya, kurumsallaşmaya gitmesi büyük ses getirmişti. Oligarşi, sorun kendi sınırlarında olmasa da karşılaştığı tehlikenin bilincindedir. Bir hareketi daha yeni doğmuş çocuğu boğazlamışçasına yok etmeye çalıştı. Bunu, Suriye içlerine El-Kaide ve diğer şeriatçı grupları göndererek yaptı. PYD’nin muhalif denilen emperyalizmin işbirlikçileriyle adının dahi anılmamasını sağlamayı başarması atılan tohumun büyüyebileceğini gösterdi. **Bilinir ki; emperyalist çözümlere rıza göstermek teslimiyettir. PYD, bugüne kadar bu yoldan uzak durmayı başardı.**

PYD’nin yakaladığı ivme PKK’nin alan savunması diye bilinen savaş yöntemlerini bir süreliğine de olsa uygulamaya çalışması, tabanında müthiş bir moral ve dinamizm yarattı. KCK operasyonlarıyla şehirlerde en küçük demokratik bir hakkı kullanmanın bile tutuklanmak için yeterli görüldüğü; adeta nefes alınmayacak duruma geldiği bir dönemde kitleler için bir yenilik, tazelenme oldu. PKK’in, Tunceli’de CHP Milletvekili Hüseyin Aygün’ü alıkoyup, günlerce gündemi belirleyerek propaganda yapması önemliydi. PKK gerillalarının Hakkâri’de alan hâkimiyeti kurdukları bir

dönemde, BDP milletvekillerinin bazılarının da olduğu araçları durdurup propaganda yapması tabanda, gerillanın çok yakında olduğu düşüncesini uyandırmıştır. Bu olay da uzun süre gündemi belirlemiştir. PKK, yeni alan hakimiyeti hamlesiyle milletvekilleri üzerinden yaptığı propagandayla büyük prestij kazandı. Tam bu dönemde Gaziantep’teki faili meçhul (!) bombalı saldırı ve ardından BDP’li vekillerin dokunulmazlığını kaldırma yönündeki girişim; gerilimi tırmandırarak bu prestiji daraltma, yok etme amaçlıydı.

PKK’nin hamleleri etkili olmuş olacak ki, Başbakan Erdoğan “İmralı ile görüşülebilir.” açıklaması yaptı. Bu açıklamadan yaklaşık 15 gün sonra da “MİT her an her türlü hareketi yapabilir. Mesela yarın İmralı’ya gitmek gerekiyorsa müstehzarıma ‘Gerekeni yap’ derim” açıklamasıyla aslında Öcalan ile görüşme trafiğini resmen başlatmış oldu. Aynı dönemde cezaevinde yürütülen açlık grevleri gerek yeni katılımlarla gerekse de medyaya taşınarak haftalarca gündemin ana maddesi haline geldi. 17 Kasım tarihinde 67 gündür süren açlık grevinin Öcalan’ın “Açlık grevlerini bitirin” sözüyle tüm cezaevlerinde aynı anda bitirilmesinin de yeni sürece katkısı oldu. İmralı-MİT görüşmesi ve açlık grevi sürecinin çakışması toplumu “Tek muhatap Öcalan” sloganıyla başlatılan yeni sürece angaje etti.

HİÇ BU KADAR YAKLAŞMAMIŞKEN BAHAR, DURAKSAMAK NİYE

Ortadoğu’da son birkaç yıl içinde yaşananlara son olarak Suriye’ye emperyalist müdahalenin de eklendiği bir dönemde, neredeyse dünyanın gözü bölgeye çevrilmiş durumda. **Bu süreçte onlarca yıla bedel gelişmeler küçücük bir an’a ya da döneme sıkışabilir. Bugün atılan/atılacak adımların uzun yıllara yayılacak etkileri olacaktır.**

tır. Tıpkı Körfez Savaşı sonrasında PKK’nin imkân ve olanaklarını neredeyse iki katına çıkarması gibi. Suriye’de PYD’nin yakaladığı başarı bir kartopu gibi büyüyen tüm Kürt coğrafyasına yayılmış, Kürt Ulusal Hareketi’nin alan savunması taktiği ile de bir sıçrama aşamasına gelmişti. Tam da bu dönemde Erdoğan’ın “İmralı ile görüşülebilir” demecinin ardından devlet Kürt Ulusal Hareketi’ni yeniden masaya çekerek enerjisini soğurmaya, boşaltmaya çalışıyordu.

Devlet, geçmişte olduğu gibi “açılım”, “diyalog” vb. söylemler eşliğinde Kürt halkının kazanımlarını görüşme labirentlerinde kaybetmesini sağlamaya çalışıyor. Kürt Hareketi’nin, her ne kadar bugün marksizmden uzaklaşmış olsa da devlet, faşizm, emperyalizm gibi temel kavramların içeriğini hiç olmazsa kendi pratiğinden test etmiş, bilince çıkarmış olması gerekir. Faşizm, hiçbir dönem işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların yararına kırıntı düzeyinde dahi olsa olumlu bir adım atmamıştır. Faşizmin; bir sıkıntıyı, sorunu gündeme getirmesinin tek sebebi onu istismar etmektir. Devletin “diyalog süreci” diye adlandırdığı dönemde gündeme getirdiği yeni anayasa, anadil, genel af vb. başlıklarda attığı adımlara kabaca bile bakıldığında bunların ileri değil, geri adımlar olduğu görülecektir.

Dil, bir ulusun düşünme aracıdır. Dil olmadan düşünce öksüz

kalır. Bu en temel hakkı tartışma konusu bile yapmak Kürt halkına saygısızlıktır. Devletin, anadil sorununa getirdiğini söylediği “çözüm” seçmeli ders ve tutsakların kendi parasıyla tercüman tutmasından ibarettir. Yeni anayasa hazırlıklarında ise Kürtler yok sayılıyor, sadece koltuk işgal ederek oynanan oyuna “meşruluk” katıyor. BDP temsilcilerinin de söylediği gibi beklentilerini en aza indirmelerine ve bu doğrultuda teklifler sunmalarına rağmen yaklaşık bir yıl içinde bir tanesi bile kabul edilmemiş durumda. Düşünebiliyor musunuz, yeni hazırlanacak anayasanın belki de en çok etkileyeceği kesimlerin başında gelen Kürt halkının bir tek isteği bile kabul görmüyor. Peki, bu temsilciler kendilerine “Bizim burda ne işimiz var’diye sormuyorlar mı? Devletin Kürt Sorunu’na bakışı ve “çözüm” anlayışı bu kadar berrakken hala masa başında faşizmin ikna edilebileceği düşünmek en hafif deyimle saflık olmaz mı? Unutulmasın ki, yaşananlardan ders çıkaramayanlar sıkça tekrara düşerler. **Kürt halkının özgürlük düşü bir kez daha açılım süreçlerinde heba edilmesin, kötürümleştirilmesin.**

Devletin “diyalog” adıyla başlattığı “yeni” sürecin eskilerinden farkı şimdi açıktan teslimiyeti dayatmasıdır. Dikkat edilirse önceden bu tür süreçler karşılıklı silah bırakma, birbirine saldırmama ve küçük jestler üzerinden işlerdi. Şimdi bir yandan KCK operasyonları ve BDP

milletvekillerinin meclisten atılma-ya çalışılması, diğer taraftan gerillaya dönük büyük imha operasyonları ve son olarak lider kadroya yönelik suikastler.

Öcalan'ın "tek muhatap" olarak öne çıktığı/çıkarıldığı bir dönemde ABD'nin Türkiye Büyükelçisi Francis Ricciardone, 16 Ekim 2012 tarihinde bir açıklama yaparak, PKK'nin yönetim kadrosunun imhası için Türkiye'ye «Bin Ladin tarzı suikastler» önerdiklerini söyledi. Ricciardone'nin açıklamasından bir gün sonra Başbakan Erdoğan "Kendilerinin Bin Ladin ile ilgili uygulaması kendi şartları içinde değerlendirilir. Bizim bölgede terörle mücadelemizin de kendi şartları içinde değerlendirilmesi farklılık arz eder. Birisi evde, öbürü dağın mağaralarında" demişti. O dönem üzerinde pek durulmayan açıklamalar birkaç ay sonra hayata geçirilmiş gözüküyor.

9 Ocak 2013 tarihinde Paris'in göbeğinde Kürt Enformasyon Bürosu'nun içinde PKK'nin üç önemli ismi katledildi. Katledilenlerin arasında PKK'nin kurucularından başta Diyarbakır zindanları olmak üzere yaşamı direnişlerle geçen Sakine Cansız'ın olması büyük şaşkınlık ve şok yarattı. Cansız'ın Oslo Görüşmeleri'nde bulunan heyetin içinde olduğu söyleniyor. Katliamın üzerinden daha birkaç saat geçmişken, başta Erdoğan olmak üzere hükümet yetkilileri "örgüt içi hesaplaşma" iddialarını ortaya attı. Hükümetin acelesi neydi? Gizlemeye çalıştıkları bir şey mi vardı?

Uluslararası emperyalist medya kuruluşları bir adım daha atarak suikastleri İran ve Suriye'nin üzerine yıkmaya çalıştı. Devletin ve emperyalizmin tutumunda şaşılacak bir şey yok. Asıl şaşırılması gereken kimi Kürt siyasetçilerin süzgeçten geçirmeden bu yönlendirmelere atlaması. Ahmet Türk olaydan yaklaşık 15 gün sonra "...İran diyebiliriz, İsrail diyebiliriz, Suriye diyebiliriz." biçiminde bir açıklama yaparak

bu tuzağa düşmüştür. Uluslararası burjuva medya tarafından yapılan yönlendirmenin etkili olmaya başladığını gören İran Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Ramin Mihmanperest, "şeytanca bir eylem, İmralı sürecine destek veriyoruz" (İmceTv- 17 Ocak 2013) diyerek bu kara propaganda son verdi. Ortada hiçbir bilgi, belge olmadığı halde Ahmet Türk gibi usta bir siyasetçinin böyle bir değerlendirme yapması şaşırtıcıdır. İran, PJAK yüzünden sorun yaşadığı PKK ile çok önce anlaşmıştı. Suriye Hükümeti'nin ise kendi derdi kendine yetiyor.

Kürt Ulusal Hareketi'nin yöneticilerinin suikastler üzerine yaptığı değerlendirmeler birbirinden bazen o kadar farklı oluyor ki, hangisinin resmi görüş olduğunu kestirmek zorlaşıyor. KCK Yürütme Konseyi Başkanı Zübeyir Aydar, "Saldırıları, İmralı ile yapılan görüşmelere karşı yapıyor... Bu saldırı Türkiye'deki derin devletle bağlantılıdır" demişti. PKK'nin önemli isimlerinden Mustafa Karasu "...Türk devletinin hedef şaşırtmak istemesi bu katliamın Türk devleti tarafından yapıldığının en güçlü kanıtıdır. Yeşil Ergenekon bu işin merkezindedir..." demişti. Duran Kalkan da benzer bir açıklama yaparak "Bu işin arkasında AKP'nin hepsi mi bir bölümümü var bilemem... AKP şu an töhmet altında olan, Paris katliamının sorumlusu olan konumdadır" biçiminde konuşmuştu. BDP cephesinde ise daha farklı bir atmosfer var. BDP Eşbaşkanı Demirtaş, "Suikast Öcalan'a yapılmıştır" derken, Kışanak ise "şüphelinin AKP olduğunu" söylemişti.

PARİS SUİKASTİ'NİN FAİLİ EMPERYALİZM VE FAŞİZMDİR

Paris'te gerçekleşen suikasti kimin yaptığını anlamının yolu kimin işine yaradığına bakmaktır. Kimin işine yaradığını anlamak için de biraz geriye gidip süreci gözden geçirmek gerekiyor. Suikast planları

doğrudan Pentagon, CIA projesidir. ABD Genelkurmay Başkanı David Petraus, Eylül ayı başında Türkiye ziyareti sırasında bu konuyu (suikast) gündeme getiriyor. Ekim ayında ABD Büyükelçisi'nin konuyu basın aracılığıyla dillendirdiği ve Erdoğan'ın aynı tarihlerde "İmralı ile görüşülebilir. BDP ve Kandil'le bu iş olmaz." diyerek Öcalan'ın "tek muhatap" olmasında ısrar etmesi ve devamında PKK ve BDP'nin dışlanarak sürecin buna göre şekillendirilmeye çalışıldığı görülüyor. Devlet bir yandan "İmralı ile görüşüyoruz" diyerek Kürt hareketini masaya hapsederken diğer taraftan çeşitli operasyonlar, tutuklamalar ve katliamlarla PKK'yi istenilen çizgiye (teslimiyet) getirmeye çalışıyor. Kürt Hareketi'nin böyle bir tuzağa düşmesi olası değil ancak yine de dikkat çitasının son derece yüksek tutulması gerekiyor.

Fransız emperyalizminin rızası ve onayı olmadan Paris'in göbeğinde suikast yapılması mümkün değil. Türkiye devletinin tek başına, kendi imkânlarıyla planlayıp organize edeceği ve istediği sonucu alabileceğini düşünmek saflık olur. Suikaste yalnızca polisiye açıdan bakmak da yanlış bir yaklaşım. Siyasal açıdan bakmak gerekir; çünkü bir eylemi yapmak yetmez; onun sonuçlarına da katlanmak gerekir. Yapılan eylemin hedefleri ne kadar büyükse siyasal sonuçları da o kadar ağır olur.

ABD'nin onayı, desteği ve koordinasyonu olmadan istenilen sonuç alınmaz. ABD'nin bu suikastte payı büyük. Amerikan seçimlerinden sonra Suriye muhalefetini tek çatı altında birleştirmek için Doha'da bir toplantı yapılmıştı. Barzani'ye yakın Kürt gruplar yeni oluşuma katıldığı halde PYD bağımsız duruşunu sürdürdü. Suriye'de işbirlikçilerin ABD'nin desteğiyle ve büyük hedefler koyarak başlattığı çatışmalar hüsrarla sonuçlandı. Büyük kayıplar verdiler. PYD'nin gösterdiği direncin bu

başarısızlıkta önemli payı olmuştur. PYD, sınır boyunca Türkiye'den gelen işbirlikçilerle çatışmış ve onları büyük oranda geri püskürtmüştü. ABD'nin, Suriye'deki muhalefeti birleştirme ve Esad rejimini düşürme noktasında önündeki en büyük engel PYD gibi görünüyordu. Gerçekten de Kürtler, muhaliflerin saflarına geçtiğinde Suriye Hükümeti'nin süreci kontrol altında tutması mümkün olmayabilir.

25 Ocak tarihinde Davutoğlu, basın mensuplarına "Öcalan'ın talimatına rağmen PYD henüz muhalefet saflarına geçmedi." dedi. Büyük oranda Davutoğlu'nun kendi hayal dünyasının bir ürünü olan bu açıklama en azından devletin içinden geçenleri yansıtır, "tek muhatap" taktiğinin amaçlarından birini ele veriyor; ancak bu hayallerinin gerçekleşme şansı zayıf. Yine de devletin buna niyetlenmesi, onu önündeki engelleri temizleme çabasına itiyor.

PKK, yaptığı anlaşmayla İran ile ilişkisini düzelttikten bir süre sonra, Irak Başbakanı Maliki ile PKK'nin en tepesindeki iki ismin Bağdat'ta görüştüğünü açıkladı. PKK sözcüsü "bizle kim görüşmek isterse görüşürüz" dedi. PKK'nin alan savunması taktiğini uyguladığı dönemde Rusya ve İrandan silah, cephane vb. destek gördüğü söylendi.

ABD ve müttefikleri için Suriye konusunda en büyük tıkaç olarak Kürtler (PYD) gözüküyor. Fransa'nın Suriye'deki işbirlikçilerle sıcak ilişkileri ve çabaları biliniyor. Suriye konusunda emperyalistler ve taşeronları (Türkiye vb.) kenetlenmiş durumda. Fransa'nın Mali'yi işgal etmesine imkân sağlayan BM kararının çıkarılmasında ABD'nin desteği yadsınamaz. Fransa'nın Mali'yi işgalinde ABD'nin rolü ve doğrudan desteği

önemli yer tutmaktadır. Ayrıca Başbakan Erdoğan'ın Afrika gezisinde ziyaret ettiği ülkelerden ikisinin Mali'nin komşusu olması dikkate değer. Sonuç olarak Fransa'nın Mali saldırısı ile Erdoğan'ın Afrika gezisinin aynı günlere denk gelmesinin hemen ardından (bir gün sonra) Paris'te üç karanfilin soldurulmasının çakışması dikkat edilmesi gereken en önemli nokta. Üç karanfil, emperyalist ve faşist güçlerin ortak bir operasyonuyla katledilmiştir.

Ortadoğu'da siyasetin dili aske-rilemiştir. Diplomasinin dili eskisi kadar etkili değil artık. Söz, yerini eyleme bırakmış durumda. "Bahar" aldatmacasıyla özgürlüğe, demokrasiye susamış Arap halklarının beklentilerini sömüren emperyalizm, geçmişi bile umla aratacak adımlar atmaktan çekinmiyor. Kendi kuklası olan faşist rejimleri eskisinden daha sağlam tahkim ederken bunu bir yenilik, değişim ambalajıyla pazarlıyor. Suriye'de rejim değişikliği uğruna oluk oluk kan akıtıyor. "Suriye'den bir taş çekildiğinde tüm Ortadoğu yıkılır" demiştik. Emperyalistler ve onun taşeronu güçler şimdi o taşı yerinden oynatmaya çalışıyor. Ortadoğu'nun kalbi sayılacak kilit önemde bir bölgede yaşayan kürtlere hiç bu kadar

önem atfedilmemişti. Suriye'nin düşmesi sadece Hizbullah, İslami Cihad, FHKC gibi örgütlerin değil Irak ve İran'ın da düşmesinin önünü açacaktır. Emperyalistleri bu gelişmeler dahi tatmin etmeyecek. Sıra hızla Rusya ve Çin'e gelecek. Çeçenistan, Gürcistan, Uygur vb. üzerinden bu ülkeler kuşatılacak.

Onlarca yıla denk düşen gelişmelerin ve çelişmelerin ortasında Kürt halkı emperyalist çözüme (katliam, zulüm, sömürü vb.) rıza göstermeyecektir. Emperyalizmin çok güzel bir ambalaj içinde sunduğu zehirli şekere aldanmayacak bugüne kadar yaptığı gibi kendisine yakışan onurlu direnişi sürdürecektir. Kürt halkının kaderi binlerce yıldır Ortadoğu halklarından ayrılmamıştır. Acıyı da sevinci de el ele karşılayan halklar birlikte zulme uğramışlar, katledilmişlerdir; ancak hiçbir zaman akıllarına zalime teslim olmak gelmemiştir.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

EMPERYALİZM YENİLECEK, DİRENEN ORTADOĞU HALKLARI KAZANACAK!

FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEVİRİM!

SURIYE HALKI İÇİN ÖZGÜRLÜĞÜ VE BAĞIMSIZLIĞI SÜRDÜRMEİNİN TEK YOLU DİRENİŞTİR

Amerikan seçimlerine kilitlenmiş pek çok ülke Obama'nın tekrar seçilmesinin ardından yeni politikalar çerçevesinde konumunu gözden geçirmeye başladı. ABD, seçimler sonrası ilk olarak işbirlikçi Suriye Muhalefeti'ni Doha'da topladı. Toplantıda yine ABD'ye yakın gruplar bir araya getirilerek Suriye Muhalefeti Devrimci Güçler Koalisyonu adıyla sanki tüm muhalifleri bir çatı altında birleştirmiş görüntüsü vermeye çalıştı. Aslında olan sadece isim değişikliğiydi. Doha'ya çağrılanlar arasında; Ulusal Konsey (Müslüman Kardeşler), daha önce Ulusal Konsey içinde yer alıp ayrılan gruplar, baştan beri ABD'nin doğrudan ilişkide bulunduğu Ulusal Girişim Kurulu, Barzani'ye yakın Kürt gruplar sayılabilir. **Kısacası Suriye Muhalefeti'nin amacı, Doha'da işbirlikçilerinin (Türkiye, Katar, Suudi Arabistan vb.) kontrolünde olan grupları şimdi doğrudan kendi kontrolü altına almaktır.** Suriye Muhalefeti Devrimci Güçler Koalisyonu'nun başına Hristiyan kökenli George Sabra getirildi. Daha önce de SUK'un başına Kürt kökenli Abdülbasit Seyda'yı getirerek Kürtler'i kandırabileceklerini düşünüyorlardı; ama hiçbir işe yaramadı. Bu ucuz numaranın da sonu aynı olacaktır. Suriye Muhalefeti Devrimci Güçler Koalisyonu'nu ilk tanıyan; Körfez İşbirliği Teşkilatı oldu. 13 Kasım tarihinde Fransa yeni örgütü tanımakla kalmayıp onları Suriye'nin tek temsilcisi sayarak, Paris'te elçilik kurmalarına izin verdi. Bu koalisyonu Fransa'dan iki gün sonra ise Türkiye tanıdı.

Aralık ayı başlarında ise silahlı gruplar Antalya'da bir araya getirilerek yeniden örgütlendi. Ellerine füzeler dâhil birçok ağır silah verildi. Toplantı sonrasında silahlı gruplar Suriye'de sansasyonel saldırılarla rejimin düşmekte olduğu mesajı vermek istedi. Başta Şam Havaalanı olmak üzere Suriye'nin çeşitli yerlerinde pek çok bölgeye geniş çaplı saldırı başlattı. Aynı günlerde NATO'ya ait savaş gemileri Akdeniz'de Suriye açıklarında beklemeye başladı. ABD'nin 16 savaş gemisine ilaveten Eisenhower uçak gemisi de bölgeye geldi. Ayrıca İngiliz, Alman ve Fransız gemileri de savaş pozisyonunda bekliyordu. Medya tarafından Esad'ın, Venezüella'dan sığınma talep ettiği yalanı ortaya atıldı. Her yerde rejimin yıkılmaya başladığı imajı yaratılmaya çalışıldı. ABD ve müttefiklerinin işbirlikçilerin saldırılarından beklentileri çok yüksekti. Akdeniz'de demirleyen savaş gemileri belki de işbirlikçilerin bazı şehirleri ele geçireceğini hesaplıyordu; ancak bu beklentilerin hemen hiçbiri gerçekleşmedi. Türkiye sınırından yapılmaya çalışılan saldırılar ise (Resulayn gibi) hem ordu hem de PYD tarafından boşa çıkarıldı. Hemen her yerde işbirlikçiler püskürtüldü. Suriye halkının gösterdiği direnç emperyalist projelerin başarıya ulaşmasını engelliyor. İşbirlikçilerin girdikleri her yerde uyguladığı baskı, zulüm, katliam halkın kendini savunma refleksinin gelişmesine yol açtı. İşgale uğrayan her yerde ordu birlikleri çekilse bile halkın kurduğu savunma komiteleri direnişe devam ediyor. Suriye'de iki yıl içinde halk örgütlenerek si-

lahlanarak kendisini savunmasını öğrenmeye başladı. Emperyalistleri en çok korkutan ise halkın kendini savunma refleksidir. Direnen halklar teslim alınamaz.

Emperyalistler, Suriye'de hayata geçirmek istedikleri bir planı önce medya kuruluşları aracılığıyla sanki rejim planlıymış ya da uyguluyormuş propagandası yaparak meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Emperyalistler aylar önce Suriye Ordusu'nun elinde kimyasal silahlar bulunduğunu bunları halka karşı kullanmasının önüne geçmek için gerekirse askeri müdahalede bulunabileceklerini bir tekerleme gibi sürekli tekrarlıyorlardı. Her defasında da Suriye Hükümeti bu iddiaları yalanlayarak kimyasal silahları sadece yabancı güçlere karşı kullanabileceğini, rejim yıkılsa bile halka karşı asla böyle bir silah kullanmayacağını söylüyordu. İşin aslı çok geçmeden ortaya çıktı. Suriye Ordusu, düzenlediği bir operasyonda işbirlikçilere ait bir cephanelikte kimyasal silah üretilmeye çalışıldığını kanıtlarıyla belgeledi. Yapılan incelemede bu kimyasal maddelerin kaynağının Türkiye olduğu belirlendi. Hükümet ise bunu kabullenmek zorunda kaldı; ancak işbirlikçilerin eline nasıl geçtiğini bilmediğini söylemekle yetindiler. Her şey ortaya çıktıktan sonra bu yılın başında ÖSO'nun (Özgür Suriye Ordusu) sözcüsü "kimyasal silahların malzemesine sahip olduklarını ve ihtiyaç halinde devlet kurumlarına yapılan saldırılarda kullanabileceklerini" söyledi. **Hiçbir emperyalist devletin yetkilisi veya basın mensubu da çıkıp "siz ne demek istiyorsunuz"**

diye sormadı. İşbirlikçilerin basın toplantısında yaptığı bu açıklama, demokrat diye bilinen ya da kendini öyle niteleyen hemen hiçbir aydınının ya da gazetecinin gündemine bile girmedi. Eğer Suriye Hükümeti'nden böyle bir açıklama gelseydi ne özgürlük bırakırlardı ne de insan hakları. İşbirlikçiler önümüzdeki süreçte Suriye'de halka karşı kimyasal silah kullanırsa bunun sorumlularının başında ses çıkarmayanlar gelecektir.

Emperyalistlerin Suriye hakkındaki kara propagandalarından birisi de ordunun işbirlikçilerin bulunduğu bölgelere füze fırlattığıydı. Hatta Suriye Hükümeti'nin yalanlamasına rağmen pek çok gazetede bu iddialar sürdürülmekle kalmamış füzelerle ilgili bir sürü yalan yanlış bilgi de gazete sayfalarına boca edilmişti. Bu iddianın amacının kendi yaptıklarını meşrulaştırmak için kamuoyu çalışması yapmak olduğu çok geçmeden görüldü. Aralık ayı içinde Libya'dan, İslamcı militanlar ve füzelerle dolu bir gemi İskenderun Limanı'na gelmiş ve geminin yükü boşaltılmıştı. Hatta bu konuda CHP milletvekilleri bir soru önergesi bile vermişti. Aradan bir ay bile geçmeden 15 Ocak 2013 tarihinde işbirlikçiler Halep Üniversitesi'ne füzelerle saldırdı. Saldırıda en az 82 öğrenci ölürlen yüzlercesi de yaralandı.

DİRENİŞ ARTTIKÇA SİYASİ ÇÖZÜMÜN DE ÖNÜ AÇILIR
2013 yılına girildiğinde Suriye'de diplomasiyle savaş iç içe geçti. Emperyalistler bir yandan savaşın gidişatına göre BM temsilcisi İbrahim'i devreye sokup çeşitli toplantılar, görüşmeler yapmasını sağlıyor, diğer yandan masada elini güçlendirmek için savaş hukukunu bile hiçe sayan saldırılarda bulunması için işbirlikçileri görevlendiriyorlardı. İbrahimi, Ocak ayı başlarında Suriye, Çin, İran ve Irak'ı ziyaret ederek çeşitli görüşmeler yapmış ve planı destek görmüştü.

İbrahimi'nin çabalarına rağmen

hala ilerleme kaydedilememesi üzerine Esad, 6 Ocak'ta halka açık bir toplantıda yaptığı konuşmada sert bir üslup kullandı. Esad konuşmasında "teröristleri ve yabancıların kuklalarını muhatap almayacaklarını, ülkelerini yabancılara satmayanlarla müzakereleri sürdüreceklerini" söyledi. Eğer görüşmek gerekirse de "işbirlikçilerle değil onların hamileleriyle" görüşülebileceğini vurguladı. Esad, ayrıca "cumhurbaşkanlığımı pazarlık konusu yapmak isteyenlerin ancak rüya gördüğünü" de sözlerine ekledi. Esad'ın, "Dost ülkelerin, tavsiyelerini emir olarak görmüyoruz" demesi de rejimin hala güçlü olduğunu gösteriyor. Esad'ın konuşmasında yeni olan bir başka nokta da BM temsilcisi İbrahimi'nin planı ile paralel bir plan açıklamasıydı. Esad, "parlamento seçimi, yeni anayasa hazırlanması ve barış girişiminde" bulunacağını söyledi.

Esad'ın konuşmasının etkisi kısa bir süre sonra görülmeye başlandı. Suudi Arabistan kralı Faysal daha önce duymaya alışık olmadığı yumuşaklıkta bir konuşma yaptı. Faysal, ilk defa "barışçıl çözümlü desteklediğini" söyledi. İlave olarak ise "Esad'ın cumhurbaşkanlığını bırakıp bırakmamasının Suriye'li'lerin iç meselesi olduğunu" belirtti. Suudi Arabistan'ın resmi tutumundaki değişikliğin en önemli göstergelerinden birisi de; Suudi Arabistan baş müftüsü Şeyh Abdülaziz El-Şeyh'in, devlet televizyonunda din görevlilerine "cihad çağrılarını son vermelerini ve İslamcılara silah ve para desteğini kesmelerini" istediği bir fetva yayınlamasıydı. Suudi Arabistan uzun süredir, doğusunda yaşayan Şii azınlığın sokak gösterileriyle ve çatışmalarla huzursuz durumda. Pekçok kişi gözaltına alındığı, işkenceden geçirildiği halde ortalık durulacak gibi gözüküyor. Suudi Arabistan'ın başka ülkeleri karıştırmak için yürütülen politikaların bir parçası olması kendisinin de hedef haline gelmesine yol açıyor. Suudi Arabistan'daki bu son

çıkışları bir ölçüde bu kapsamda ele almak gerekir. Daha önemli nokta ise; bu adımların ABD'den habersiz veya izinsiz yapılma ihtimalinin olmadığıdır. Öyleyse önümüzdeki dönem ABD'nin hamlelerine göre taşeronlarının da benzer adımlar atması beklenebilir.

ABD ve müttefikleri şimdilik Suriye'de rejim değişikliği çabalarına son verecek gibi gözüküyor. İbrahimi'nin gözetiminde Rusya ve ABD'nin Suriye üzerine yaptığı görüşmeler tıkanmış durumda. **ABD'nin bir yandan diplomasi trafiği yürütürken diğer yandan işbirlikçileri ağır silahlarla donatması, ellerine füze ve kimyasal silah dâhil her tür silahı vermesi iki seçeneğin de masada durduğunun göstergesidir.** ABD'nin bu ikiyüzlü yaklaşımı Suriye yönetiminin de sertleşmesine yol açıyor. Esad'ın da direniş için kararlı açıklamalar yapması, Rusya'yı agresif bir adım atmaya yöneltti.

NATO'nun füze kalkanı projesinin radar sistemini Kürecik'e kurması Rusya ve İran'ın tepkisine yol açmış ve tansiyon yükselmişti. Rusya, füze savunma sisteminin kendisine karşı kurulduğunu söyleyerek açıkça tavır almıştı. İran, radar üssünün İsrail'i koruma amaçlı kurulduğunu belirtip Türkiye'yi defalarca uyarıyordu. Daha Kürecik'e yerleştirilen radar sistemine yönelik tepkiler dinmemişti ki bu kez NATO'nun Türkiye'ye Patriot sistemi kuracağı söylenmeye başlandı. Başbakan Erdoğan'ın "Böyle bir şey olsa benim haberim olurdu" demesine rağmen NATO, Başbakan'a haber vermeye bile gerek duymadan kararını vermişti. Geriye prosedürleri yerine getirmek kalıyordu. Onlar da tamamlandıktan sonra 2013 Ocak'ında Hollanda, Almanya ve ABD'den getirilen Patriot füze savunma sistemleri Türkiye'ye kurulmaya başlandı. NATO'nun önce radar sistemini hemen ardından Patriot'ları Türkiye'ye kurması bardağı taşırdı. NATO, öncelikli olarak

Suriye'yi ardından İran ve Rusya'ya hedef aldığını açıkça göstermişti. Rusya'nın bu oldubittiye sessiz kalması, sineye çekmesi mümkün değildi. NATO'nun attığı bu iki adım Rusya'ya kısa süre içinde menzile sokmuştu. Rusya'nın bu duruma tepkisi sert oldu.

Rusya, 20 Ocak tarihinde Akdeniz'de Suriye açıklarında Sovyet döneminin ardından en büyük askeri tatbikatını yaptı. Tatbikatın adını ise terörle mücadele koydu. Tatbikata Akdeniz ve Karadeniz'de yirminin üzerinde savaş gemisi, devriye, destek ve lojistik gemileri katılıyor. Ayrıca yeni savaş gemilerinin de yolda olduğu söyleniyor. Tatbikatta hava kuvvetlerinden birlikler de yer alıyor. Savunma Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada; "Karadeniz, Baltık ve Kuzey Filolarına bağlı Moskova öncü kruvazör gemisi, Severomorsk büyük denizaltı savunma gemisi, Smeliviy ve Yaroslav Mudriy devriye gemileri, Saratov,

Azov, Kaliningrad, Aleksandr Şabalın büyük çıkartma gemileri, özel gemiler ve destek gemileri ile uzun mesafe hava kuvvetleri, hava ve hava savunma kuvvet komutanlıkları onlarca yılın en büyük askeri tatbikatında yer alıyorlar." ifadeleri kullanıldı. Rusya'nın başta Tartus olmak üzere Suriye'deki tüm güçlerini ve ekipmanlarını çektiğini ya da çekeceğini söyleyenler oldu; ancak daha önceden de belirttiğimiz gibi Suriye, Rusya için hem Akdeniz'e hem de Ortadoğu'ya açılan kapı. **Kapitalizmin krizinin gittikçe kangrenleştiği bir dönemde Rusya; Suriye, Irak ve İran gibi pazarları, mücadele etmeden ve son kozlarını oynamadan terketmez. Rusya, ancak ABD ile doğrudan bir savaş ihtimali belirlediğinde geri adım atar. Ufukta böyle bir ihtimal gözüküyor.**

Suriye'de rejimin dayandığı temel sağlam gözüküyor. İşbirlikçilerin girdikleri her yerde yağma ve talan

yapmasının yanı sıra kadın-çocuk demeden kitlesel katliamlara girişmesi dertlerinin özgürlük, demokrasi vb. olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. **Çatışmalar artıp muhalif denilen kesimlerin emperyalizmin birer kuklası olduğu görüldükçe ve katliamlar arttıkça halkın rejime olan desteği azalmak yerine daha da arttı.** Suriye Hükümeti siyaseti bölgede en iyi yapan aktörlerdendir. Gözükütüğü kadarıyla önümüzdeki dönem taraflar diplomasiyle silahı yan yana kullanmaya devam edecek. İşbirlikçilerin başarı kazanmak uğruna füzelerin yanında, yer yer kitle imha silahlarını kullanma ihtimali de bulunuyor. ABD'nin Irak işgali sonrası Felluce'de yaptığı kitlesel katliam hala unutulmadı. Sürecin bu yönde değişmesi bölge halkları için tarifi imkânsız yaralara yol açar. Pandora'nın kutusu asıl o zaman açılır.

MISIR SOKAKLARI SICAKLIĞINI KORUYOR

Arap Baharı'nın kalbi ve sembolü haline gelen Mısır'dan kimileri çok şey bekliyordu. O süreci bir devrim olarak niteleyenler artık Ortadoğu'da yeni bir sayfa açıldığını, diktatörlüklerin birbiri ardı sıra yıkılacağını iddia ediyorlardı. Emperyalizmin algıları yönlendirmekteki başarısı o kadar derin olmalı ki, yaşanan onca olumsuzluk, baskı ve zulüm karşısında bile hala sürece iyimser bakan kişi ve kurumlara rastlamak mümkün. Bu yönde görüş bildirenlerin kiminin niyeti kötü olsa da, gerçekten inandığı için, bilinçleri emperyalizm tarafından çelmelendiği için böyle düşünen pek çok insana rastlamak da mümkün.

Mübarek'in başkanlığı bırakmak

zorunda kaldığı süreçten bu yana rejiminin niteliğinde gözle görülür herhangi bir değişim olmadığı gibi faşizmin daha da pervasızlaştığı görülüyor. İtiraz edenler olabilir ancak Mısır'ın son iki yılına kısaca bir göz atıldığında bile ne demek istediğimiz kolayca anlaşılır. Kadınlara yönelik cinsel, dinsel baskı ve istismar görülmedik boyutlara ulaştı. İşçi sınıfının hayat standartları düşmüş, çalışma koşulları ağırlaşmış, örgütlenme hakları ellerinden alınmaya çalışılmaktadır. İki yıl içinde grev sayısında gözle görülür büyük bir artış var. Başta Kıptiler olmak üzere dini ve ulusal azınlıklar üzerinde baskı gün geçtikçe artıyor. Kıptilere dönük kiliseleri ve evleri yakmak, men-

suplarını öldürmek dâhil pek çok katliam yaşanıyor. Mısır halkı aylardır sokaklarda. Tahrir, kitlerin sesini duyurmak için çadır açtıkları bir mabede dönüşmüş durumda.

Cumhurbaşkanı Mursi, son günlerde halefi Mübarek'in bile cesaret edemeyeceği "başarı"lara imza atıyor. Sina çölünde nereden geldiği ve amacının ne olduğu hala anlaşılamayan İslamcı militanların saldırılarıyla Mursi uzun süredir beklediği fırsatı yakalayarak ordu ve bürokrasi içerisinde temizliğe başladı. Pek çok komutan ve yargı mensubu görevinden alındı.

Emperyalizmin tam desteğine sahip olan Mursi, yaşanan kötü olayları fırsata çevirmekte ustalıyor. Akıl hocalarının yardımı ve

desteğiyle "ustalıkla" zorlukların üstesinden geliyor. Geçen yıl Kasım ayı ortalarında İsrail'in gerçekleştirdiği Gazze saldırısındaki performansı, başta ABD tarafından olmak üzere büyük takdir toplamıştı. Mursi, Gazze saldırısı öncesi ve sırasında özellikle Hamas liderliğini uzlaşmacılık çizgisine çekmeyi başarmakla kalmamış İsrail'in Mübarek'e bile yaptıramadığı pek çok adımı hemen hiçbir karşı çıkışa müsamaha göstermeden atabilmişti. Mursi zamanında Refah sınırı açılmadığı gibi Gazze için hayati önemde olan pek çok tünel de betonlanarak bir daha açılmamacasına kapatılmıştı. O günlerde Hamas liderlerinden cılız serzenişler olmuşsa da Mursi'den hiçbir karşılık bulamamıştır. Tüneler kapatılarak Gazze tamamen Mısır yönetiminin denetimine ve insafına terk edilmiş oldu. Mısır, savaş bittikten sonra İsrail ile Hamas arasında arabuluculuk yapmış; anlaşma metninin de tek garantörü olmuştu. Anlaşma metni arasına sıkıştırılan bir madde çok önem taşıyor. İsrail, uzun yıllar uğraşmasına rağmen, Mübarek'in tepkilerden dolayı kabul etmeye yanaşmadığı Mısır-Gazze sınırına elektronik gözetleme sistemi kurulmasını Mısır hükümetine kabul ettirdi.

Gazze saldırısı bittikten sonra Mısır emperyalist medya tarafından yelkenleri şişirilerek bölgenin merkez ülkesi, her sorunda rol alan büyük güç olarak lanse edildi. Mursi, arkasına aldığı rüzgârı bir kez daha fırsata çevirmeye çalıştı. Mursi, 22 Kasım tarihinde kendisinin aldığı tüm kararların ve imzaladığı yasaların hiçbirinin iptal edilemeyeceği ve itiraz yolunun kapalı olduğunu bildiren bir kararname yayınladı. Mursi yayınladığı kararnamede ayrıca başsavcıyı kendisi atayacak, gerekli gördüğü her türlü önlemi yasal olmasına bakılmaksızın alabilecekti. Bununla da sınırlı kalmayan Mursi, içinde şeriat hükümlerini de içeren

yeni anayasayı komisyonda yer alan muhaliflerin boykot etmesine ve tüm itirazlarına rağmen onayladı.

Mursi'nin kendini kralların bile hayal edemediği yetkilerle donatması ve yeni kadük anayasanın kabulü halkın müthiş öfkesiyle karşılaştı. Başta Tahrir Meydanı ve İskenderiye olmak üzere haftalarca çok büyük gösteriler ve işgal eylemleri düzenlendi. Mursi'yi "yeni firavun" ilan eden muhalefetle şeriatçılar çatıştı. Sokaklar savaş alanına döndü. Müslüman Kardeşler'in binaları yakıldı. Öldürülenler yaralananlar, gözaltı, işkence rutin hale geldi. Başta kendine çok güvenen Mursi, "Bunlar kiralık muhalifler. Geri adım atmayacağım. Allah beni bu gemiye kaptan yaptı." diyerek muhalifleri küçümsemeye çalışsa da sokağa taşan öfkenin yakıcı etkisi kısa süre içinde geri adım atmasına yol açtı. Mursi'nin danışmanlarından pek çoğu istifa etti. Köşeye sıkışan Mursi, yayınladığı kararnameyi geri çekti ancak bu kitlelerin öfkesinin dinmesine yetmedi.

Mısır, "yeni" anayasayı oylamak için 15 ve 22 Aralık tarihlerinde iki turlu referanduma gitti. Sonuçlar açıklandığında burjuva medya bardağın yalnızca dolu tarafını bize göstermeye çalıştı. Yeni anayasanın toplamda %60 oyla kabul edildiği açıklandı. Mısır'da 51 milyonun üzerinde seçmen var. Referandum sırasında sandığa giden seçmenlerin 10,6 milyonu evet oyu kullanırken; 6,3 milyonu ise hayır oyu ver-

mişti. Sandığa gitmeyenler basına hiç yansımada. Oysa muhaliflerin çok büyük bir bölümü boykotu tercih etmişti. Toplam seçmen kitlesi açısından düşünüldüğünde "yeni" anayasaya evet diyenlerin oranı yalnızca %20'de kalmaktadır. Halkın ezici bir çoğunluğu (%80) bu oldu-bittiyi kabul etmemiştir.

Bundan sonra ne olacak? İki tarafın çelişkileri zaman içinde aşılabilecek mi? Emperyalizmin ve tekellerin temsilcisi olan Mursi'nin şeriat söylemi mi; yoksa içinde Mübarek döneminin artıklarını da barındıran muhalefetin laiklik söylemi mi galip gelecek. Mübarek devrildiğinde Müslüman Kardeşler ve şeriat isteyen diğer partilerin toplam desteği %60-70 arasında değişirken, bugün bu oran %20'ye kadar gerilemiştir. İşte bu gerçekler ışığında Mursi ve temsil ettiği güçler küçüldükçe halka karşı saldırganlığın ölçüsü de artacaktır. Mısır'da faşizm eskiiyi bile aratmayacak boyutlarda koyulaşacaktır. Mısır halkı sahte "bahar"ların kolaycılığına kapılmamalıdır. Egemen sınıflar, gerçek anlamda kaybetme riski belirlediğinde aralarındaki anlaşmazlıkları çabucak bir kenara bırakıp iktidarlarını korumak için tüm güçleriyle (ordu, polis, yargı vb.) saldırıya geçeceklerdir. Mısır halkı bir an önce yapay bölünmelere son verip sınıfsal bir temelde doğru bir önderlik etrafında örgütlenmeye çalışmalıdır. Örgütlü halk yenilmez.

İSRAİL'İN GAZZE SALDIRISI VE FİLİSTİN DİRENİŞİNDE ORTAYA ÇIKAN YENİ DENGE

14 Kasım 2012 tarihinde tüm haber bültenleri Hamas'ın askeri kanat sorumlusu Ahmet Cebari'nin bir İsrail uçağından fırlatılan füzeyle katledildiğini geçti. Hemen ardından İsrail, Gazze'ye saldırısının başladığını ilan etti. Amerikan seçimlerinden sadece bir hafta sonra başlayan saldırı kimse için sürpriz olmadı. İsrail hükümetleri, her seçim öncesi Filistin'e saldırmayı, seçimleri garantilemek için bir fırsat olarak görüyor. 2008 yılında da aynı senaryo sahnelenmiş ve binin üzerinde Filistinlinin kanı üzerinden "başarı" sağlanmıştı. İsrail'de yaklaşık iki yıldır kriz yüzünden sokaklar ısınmış durumdaydı. Hükümetin ekonomi politikalarını protesto etmek için yüzbinlerce kişinin katıldığı dev protesto gösterileri, mitingler yapıldı. "Arap Baharı"ndan esinlenen pek çok kişi kendini yaktı. Hükümet ve sağ partiler eğer bir mucize gerçekleşmezse seçimi kaybedecek gibi gözüküyordu. İşte bu koşullar göz önüne alınarak hayata geçirilen Gazze saldırısı, bir yandan İsrail'in iç siyasi çekişmelerini yansıtırken; öte yandan ABD'nin önümüzdeki dönem Ortadoğu politikalarında ihtiyaç duyduğu ortamı yaratmak için bir araç olarak görülüyordu. Kısacası bu saldırı ile hem İsrail'in iç dengeleri hem de Filistin davasını savu-

nan örgütlerin (başta Hamas) Mısır, Türkiye ve Katar üzerinden istenilen kıvama getirilmesi hedefleniyordu. 22 Ocak 2013 tarihinde yapılan İsrail seçimlerinde beklendiği gibi Başbakan Netanyahu liderliğindeki Likud-Beitenu ittifakı oy kaybetmelerine (daha önce 41 sandalye) rağmen 31 sandalye kazanarak hükümeti kurmak için avantaj sağlamış oldu. Seçimlerin asıl galibi sol partiler (bizim bildiğimiz anlamda değil) oldu. Sağ partilerin meclisteki temsil sayısı 62 sandal-

yeye düşerken sol partiler 42 sandalyeye yükseldi. İsrail'de aşırı sağ büyük oranda kan kaybederken merkez partiler gücünü korumuş sol partiler ise gücünü artırmıştır. Seçim sonuçları bölge açısından İsrail'in gelecekte siyasi hamlelerinde küçük değişikliklere işaretler. Gazze'ye saldırı yapılacağı çok önceden belliydi. Katar Emiri El-Tani daha önce Gazze'ye gelerek İsrail'in taleplerini iletikten sonra, Hamas'a İran ile ilişkisini tamamen

kesmesi karşılığında para (rüşvet) teklif etmişti. Hamas'ın cevabını bilemiyoruz ancak Suriye'ye emperyalist müdahale sonrasında Şam'ı terk ettiğinde o çıkmaz sokağa çoktan tuhafı oldu. Taraflar sanki Gazze saldırıya uğramıyormuş da bir askeri tatbikat yapılmışçasına bir sükûnet içindeydi. Suriye'ye askeri müdahale edilmesi için müthiş efor sarfeden Arap Birliği, durumu ele almak için İsrail saldırıları başladıktan tam 4 gün sonraya randevulaştı. Toplantının en alt düzey olan Dışişleri Bakanları seviyesinde yapılması niyeti ele veriyordu. Beklendiği gibi toplantıdan somut hiçbir şey çıkmadı. İsrail'e en küçük bir yaptırımın bile adı telaffuz edilmedi. İsrail'in saldırılarının yoğun şekilde sürdürüldüğünün söylendiği bir dönemde Mısır Başbakanı Kandil, elini kolunu sallayarak Gazze'ye giderek medya şovu yaptı. Arap Birliği'nin bölgede etkisi sıfırdı. Ne İsrail tarafı ne de Gazze halkı en ufak bir tepki dahi vermedi. Saldırıları başladığında iki gün boyunca sırta kadem basan Başbakan Erdoğan sonunda ortaya çıktı. Katar Başbakanı Hamad bin Casim'in Arap Birliği'nin "para ve zaman kaybından başka bir işe yaramadığı" sözlerinden cesaret alarak Arap

Birliği'ni "Yemek yiyip, sohbet edip sonra da hiçbir şey yapmadan dağılmakla" suçladı. Arap halklarının tepkisiyle makyajı akan Arap Birliği bir şey yapmış olmak için üyesi ülkelerden dışişleri bakanlarının bazılarını (Mısır ve Tunus gibi) bölgeye gönderme kararı aldı. Gazze ziyareti çatışmaların ortasında (İsrail ziyaret sırasında ateşi durdurma ricasını bile kabul etmedi.) gerçekleşti. Ziyaret sırasında hızını alamayan Dışişleri Bakanı Davutoğlu, Gazze'ye varır varmaz bir hastaneye koştu. Kameralar önünde kendisini bir hasta yakınının kollarına atarak hüüngür hüüngür ağlamaya başladı. Böylece dünya medyası bizim sadece başbakanımızın değil tüm kabine üyelerinin bu konudaki meziyetlerini canlı olarak izleyicilerine ulaştırma imkânına kavuştu.

İsrail'in Gazze saldırısı bu kez öncekilerine göre çeşitli özgünlükler taşıyordu. Şii bloğunu sırtından hançerleyerek kendisini emperyalizmin kucağına atan Hamas yöneticileri, Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan ve Katar üzerinden yeterince terbiye edilerek uslu çocuk haline getirilmişti. Gazze'ye yönelik şiddetli bir saldırı katedilen aşamayı tehlikeye sokabilirdi. El Fetih Lideri Mahmut Abbas'ın Birleşmiş Milletler'e aday üyelik için yaptığı başvurunun (daimi üyeler veto yetkisini kullanmadığı için) yakın bir tarihte kabul edileceği kesindi. El Fetih böylece mücadele etmeden bir başarı kazanacak ve Filistin halkının temsilcisi sayılacaktı. Böylesine sahte bir zafer kısa süreliğine de olsa Filistinlilerde bir kafa karışıklığına yol açacaktı. Hamas İsrail'in saldırısına karşı, direniş görüntüsü vererek bu durumu dengeleyebilecekti. İsrail tüm tehditlerine rağmen kara saldırısına girişmedi. Sadece havadan, denizden ve karadan top atışlarıyla yetindi. İsrail, bir askerinin bile burnu kanamadan Arap Baharı aldatmacasıyla Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesini zevkle izliyordu. Gazze'ye

büyük bir saldırı yaparak Arap halklarını yeniden uyandırma tehlikesini göze almaya hiç niyeti yoktu. Onun istediği; seçim öncesinde sadece İsrail halkını kandırmak için küçücük bir başarı hikâyesiydi. İsrail saldırısından en çok huzuru kaçıran ülkelerin başında ABD gelmekteydi. BOP'un taşlarını başarıyla döşerken bir kaza yaşanmasından çok korkuyordu. İsrail saldırısının başlamasından itibaren Obama agresif bir tutum takınmış; Mursi ve Erdoğan'ı telefonda defalarca paylayarak bu sorunun çözülmesi için onları memur etmişti. Herhangi bir aksilikten (Filistin direnişi) ikisini sorumlu tutacağını basın önünde açık açık söyledi. ABD, bölgedeki kâhyalarına (Mursi ve Erdoğan) yeterince güvenmiyor olacak ki ellerine yüzlerine buluşturmasınlar diye Dışişleri Bakanı Clinton'u başlarına dikti.

FİLİSTİN DİRENİŞİ YENİ DİNAMİKLERLE YÖN DEĞİŞTİYOR

İsrail Hükümeti tıpkı 2008 yılında olduğu gibi Gazze'yi istediği gibi vuracağını, gelecek saldırıları da ABD'nin yerleştiği füze savunma sistemiyle etkisiz hale getirebileceğini düşünüyordu. Gazze saldırısı ayrıca füze savunma sisteminin başarısını ölçmek için bir fırsat olarak değerlendiriliyordu. İsrail'in askeri anlamda hesaba katmadığı bir şey vardı. Hamas gibi Suriye'ye sırtını dönmek yerine orada kalıp işgale karşı durmayı seçen İslami Cihad ve FHKC gibi örgütler sahneye çıktı. İsrail kamuoyu, çatışmalar uzadıkça şaşırılmaya başladı. Gazze direnişini yöneten ortak komutanlık önce İsrail'in İHA'sını (İnsansız Hava Aracı) düşürdüğünü duyurdu. Hemen ardından bir F16 uçağının düşürüldüğü açıklandı. Daha bunların şoku atlatılmadan başta başkent Tel Aviv olmak üzere Kudüs gibi güvenli sayılan şehirlere bile füze yağmaya başladı. İsrail devlet yetkilileri tarihte ilk

kez sığınaklara saklanmak zorunda kaldı. İsrail kesiminde yaşanan şok bunlarla da bitmedi. Savaşın sonuna doğru FHKC ve El-Fetih'in askeri kanatları Tel Aviv'in göbeğinde İsrail Savunma Bakanlığı'nın dibinde bombalı bir saldırı gerçekleştirdi. Saldırı da 20 İsrail vatandaşını yaraladı. Bu saldırının hemen ardından İsrail Hükümeti barış anlaşmasını imzaladı. Daha burada saymadığımız pek çok saldırı İsrail Hükümeti'ni korkuttu. İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu ilk iş olarak askeri konulardaki danışmanı Yuhanan Yucker'i kovdu. İsrail saldırılarının bittiği günlerde Gazze'deki direniş organizasyonu eden örgütlerden Hamas lideri Halid Meşal ile İslami Cihad lideri Şallah ortak basın toplantısı düzenledi. Basın mensuplarının Halid Meşal'e İsrail'e ait İHA, F16, Fecir-5 füzeleriyle Tel Aviv ve Kudüs'ün vurulması gibi eylemleri nasıl yaptıklarını sorması üzerine Meşal bu konuları cevaplaması için sözü İslami Cihad lideri Şallah'a verdi. Basın toplantısında da ortaya çıktığı gibi İsrail'e dönük etkili (sansasyonel) askeri eylemlerin arkasında Hamas değil; Suriye, Hizbullah ve İran ile yakın ilişkilere sahip örgütler var. İsrail'in Gazze saldırısı sürerken tüm Filistinli örgütler başta İran olmak üzere Suriye ve Hizbullah'a teşekkür ettiler. İsrail'de yapılacak seçimler öncesinde hükümetin Gazze'ye böyle bir saldırı yapacağı herkes tarafından biliniyordu. İran, Suriye ve Hizbullah ile Filistinli örgütlerin ortak hareket etmesiyle limanlardan yüklenen silahlar çeşitli yollarla Gazze'ye taşındı. Bu güzergâhlardan birisi olan Sudan saldırıdan kısa bir süre önce İsrail savaş uçakları tarafından yoğun bombardımana tutuldu. Sudan Hükümeti İsrail'i BM'ye şikayet etti. Filistin direnişi için Sudan'a ulaştırılan silahlar Sina çölünden geçirilerek Gazze'ye sokuluyordu. Gazze savaşında en çok sözü edilen silahların başında Fecir-5 füze-

leri gelmekteydi. Bu savaşta ilk defa kullanılan Fecir-5, Grad füzelerinin geliştirilmiş halidir. Bu füzelerin kökeni Katyuşa füzelerine kadar dayanır. Sonra biraz daha geliştirilerek Kassam füzesi diye adlandırıldı. Ardından Grad füzeleri ve şimdi de İran ve Suriye'nin geliştirdiği Fecir-5. İsrail tarafından yapılan açıklamada kendi topraklarına yaklaşık bin beşyüz füzenin fırlatıldığı beşyüzünün imha edildiği belirtildi. Açıklamadan anlaşıldığı kadarıyla İsrail'in savunma sistemi füzelerin ancak üçte birini imha edebilmiştir.

Şii bloğunun Filistin davasına olan desteğini takdir eden örgütlerin başında gelen İslami Cihad'ın Genel Sekreter Yardımcısı Ziyad El Nahale savaşın son günü düzenlediği basın toplantısında; "Filistin direnişinin mermisinden füzesine kadar tüm cephanesinin İran kaynaklı" olduğunu söyledi. Hamas lideri Meşal ise savaşın bittiği gün yaptığı açıklamada; "...elimize silah veren İran'a buradan teşekkür ediyorum. Silahı onlar bize verdiler. Silah gücünün önemi bu savaşta açıkça belli oldu. Umarım İslam ülkeleri silahın direniş için ne kadar önemli olduğunun idrakinde olurlar" dedi. Hizbullah'ın lideri Hasan Nasrallah da savaş sırasında şöyle demişti: "Gazze'ye giden silahların büyük bir kısmı Suriye'den geliyor". Nasrallah'ın sözleri çok önemli. Bir devlet düşünün ki; kendisi emperyalist işgalle yüzyüze bulunurken elin-

deki sınırlı imkânları ihtiyacı olan başkalarıyla paylaşsın. Bu durum Suriye'nin Filistin davasına ne kadar büyük önem verdiğini gösteriyor.

FİLİSTİN'DE EL FETİH İLE HAMAS İŞBİRLİKÇİ ÇİZGİDE BULUŞTURULUYOR

İsrail Hükümeti Gazze saldırısından seçimler için ihtiyacı olduğu oranda yararlandı. Savaşın daha fazla uzaması, hesaba katılmayan çeşitli faktörler (İslami Cihad ve FHKC, Hamas'ın tabanı) sebebiyle zarar getireceği için İsrail'in talebi, ABD'nin Mursi ve Erdoğan'a baskısı sonucu alelacele bitirilmeye çalışıldı. Hazırlanan anlaşma metninde Gazze halkının görece yararına bazı maddeler de yer aldı. Anlaşmada İsrail'in sınırları açmayı (!), ambargoyu sonlandırmayı, suikastlara son vermeyi kabul ettiği, direnişçilerin de füze saldırılarını sona erdireceği yer alıyordu. Anlaşmanın garantörü ise Mısır'dı.

Mısır, Hamas'ın ıslah edilmesinde önemli görevler aldı. Suriye'den çıkması için ikna edilen Hamas önderliği, bürolarını Katar ve Mısır'a taşıdı. Bu aşamadan sonra Mursi, havuç-sopa politikasıyla Hamas liderlerini istenen çizgiye getirdi. Gazze saldırısı sırasında İran'a methiyeler düzen Hamas liderleri, savaş sona erer ermez dışlerini göstermeye başladı. Hamas Siyasi Büro Başkanı Yardımcısı Musa Ebu Merzuk "İran'ın Arap dünyasında artık iyi

bir yeri yok. Bu yüzden Arap dünyasını kaybetmek istemiyorsa, Suriye politikasında revizyona gitmelidir" (30 Kasım 2012) dedi. Hamas liderliği Mısır'a taşındıktan sonra bölgedeki etki gücünü hızla kaybederken, işbirlikçilik yolunda ilerliyor.

Mahmud Abbas'ın Birleşmiş Milletler'e aday üye başvurusunun onaylanacağı günlerde Başbakan Erdoğan'ın "Hamas'la FKÖ'yü birleşmeye" çağırması kimilerine absürt gelmişti. Ancak bu açıklamadan yaklaşık bir ay sonra iki örgütün Mısır'da bir araya getirildiği ortaya çıktı. Mahmud Abbas ile Halid Meşal'in bu yılın Ocak ayı başında Kahire'de bulunduğu ve "milli mutabakat hükümeti" konusunda anlaşmaya çalışıldığı açıklandı. Seçimler için Gazze, Batı Şeria ve ülke dışında hazırlıkların başlatılacağı, teknokratlardan oluşan ortak bir hükümet kurulacağı söyleniyor. Hamas ilerde FKÖ'ye dâhil olursa hiç kimse şaşırmasın.

Filistin davasını Hamas ve El Fetih'ten ibaret görmek yanlıştır. Filistin'de ikisinin dışında onlarca örgüt faal durumdadır. İçlerinde İslami Cihad ve FHKC, önümüzdeki dönem öne çıkacak örgütlerden sadece ikisi. İslami Cihad, Filistin'de çok eski ve disiplinli bir örgüt. Emperyalizmin ve siyonizmin Ortadoğu'daki oyunlarına kanmadı. Suriye'den çıkmaları için önerilen her türlü rüşveti reddetti ve tuzağa düşmedi. Gazze savaşı sırasında askeri başarısının mimarı oldukları söylenebilir. FHKC ise neredeyse Filistin davası kadar eski ve köklü bir örgüt. İdeolojik duruşundan çok fazla bir şey kaybetmiş değil. Suriye'ye emperyalist müdahale sırasında Filistin mülteci kamplarının korunması için çaba sarf etti. O süreçte çatışmalar sırasında askeri anlamda bayağı kadro ve deneyim kazandı. İslami Cihad ve FHKC'nin, Hizbullah; Suriye ve İran ile koordineli bir şekilde yürüttüğü direniş eksenini sadece askeri anlamda değil her alanda önemli sonuçlar doğurmaya aday.

PAKİSTAN'DA YAŞANANLAR YENİ BİR SÜRECİN HABERCİSİDİR

Gün geçmiyor ki Pakistan'dan kötü bir haber gelmesin. Suikastlar, patlayan bombalar, kitlesel katliamlar yüzünden halk ne yapacağını bilemez durumda. Çatışmalardan kaçarken mülteci durumuna düşürülerek açlık ve salgın hastalıkların pençesinde kıvrılan milyonlar çaresizlik içinde. Hükümetlerin sürekli rüşvetle, yolsuzlukla anılması iyice kanıksanmış. Mahkemelerin keyfi kararları, ordunun siyaset üzerindeki baskısı, halkın üzerinde estirilen faşist terör her geçen gün artmaktadır. Tarikatlar,

bir devlet. 1947 yılında İngiltere'den bağımsızlığını kazandığından beri sürekli iç çekişmeler ve çatışmalar Pakistan'ı zayıflattı. 1971 yılında yaşanan iç savaş sonrasında ülkenin doğu bölgesi, Hindistan'ın da desteğiyle ayrılarak Bangladeş adını almıştır. Pakistan ile Hindistan arasında uzun yıllara yayılan sınır, etnik ve dinsel gerilim yüzündensürekli çatışmalar yaşanmaktadır. Başta Keşmir olmak üzere Hindistan sınırları içinde kalan Müslüman bölgelerde, Müslümanlarla Hindular ya da Sihler arasında devamlı çatışmalar ve

İran, Afganistan ve Pakistan'da büyük bir sol dalga vardı. ABD; yeşil kuşak projesi adı altında CIA eliyle besleyip büyüttüğü gerici örgütlenmeler üzerinden kontr-gerilla faaliyetleriyle bölgeyi sürekli darbe, katliam, terör kışkırtmada tutmuştu. Afganistan'da ve Pakistan'da Sosyalistlerin güçlenmesi ve iktidar adayı haline gelmesinin yanında Sovyetler Birliği'nin artan ağırlığını kırmak için ABD harekete geçti. 1977 yılında ABD'nin yardımıyla General Ziya Ül Hak darbe yapmış ve Başbakan Zülfikar Ali Butto

idam edilmiştir. Faşist darbe koşullarında büyük katliamlarla halkın örgütlülükleri parçalanmış; uzun yıllar sürececek olan askeri faşist diktatörlük dönemine geçilmiştir. 1979 yılında Afganistan'da sosyalistlerin iktidara gelmesinin ardından hazırlıkları tamamlayan ABD harekete geçti.

karşılıklı katliamlar yaşanmaktadır.

Pakistan, günümüzde Pencap, Sind, Kuzeybatı Sınır Eyaleti ve Belucistan olmak üzere yaklaşık 160 milyon nüfusa sahip 4 eyaletten oluşan büyük bir ülkedir. Afganistan ve Pakistan, soğuk savaş döneminde emperyalistlerin en çok üzerinde durduğu ülkeler arasındaydı. Sovyetler Birliği'nin güneyi olan bölgelerde özellikle 1970'li yıllardan itibaren halklar yüzünü sosyalizme dönmeye başlamıştı. Ortadoğu'da Arap BAAS yönetimleri dışında, Türkiye,

Suudi Arabistan, Katar ve Körfez ülkelerinin de desteğiyle ABD, dünyanın her yanından para ve din istismarı yoluyla topladığı binlerce insanı Pakistan'a getirdi. Pakistan Ordusu ve Pakistan İstihbarat Teşkilatı (ISI) aracılığıyla kurulan kamplarda CIA tarafından dini ve askeri eğitimden geçirilen militanlar son model silahlarla donatılarak Afganistan'a gönderildi. İslamcı militanlara verilen silahlardan bazıları hiçbir ülkede bulunmuyordu. Stin-

Amerikan Hükümeti'nin çeşitli kademelerdeki yetkilileri, askeri ağırlığı önümüzdeki dönem Pasifik bölgesine kaydıracağını ve bunun hazırlıklarını yaptıklarını çeşitli defalar açıkladılar. Ancak Rusya ve Çin'in etkisiyle Pakistan ve çevresindeki ülkelerin geliştireceği ekonomik ve siyasi adımlar büyüdüğünde ABD'nin Pasifik planları da bundan etkilenecektir. Çin ve Rusya ABD'nin güçlerini belirli bir bölgede yoğunlaştırmasını engellemek için yoğun çaba harcayacaktır. Pakistan'ın faşist yöneticileri ise sürece bir taraf olarak dâhil olmaktan ziyade ayaklar altında ezilme tehlikesi yaşayacaktır.

ger füzeleri o dönem sadece Amerikan Ordusu'nun envanterinde vardı. Omuzdan atılabilen bu silahlar hafif ve küçük olduğundan taşınması çok kolaydı ve pek çok Sovyet uçağı ve helikopteri bu silahla düşürülebildi. Afganistan'daki işi biten İslamcı militanlar sonraki yıllarda ABD'nin ihtiyaç duyduğu bölgelere kaydırılarak kontra faaliyetlerini sürdürdüler. Yugoslavya'nın parçalanması sürecinde Bosna'da, Kosova'da boy gösterdiler. Çeçenistan, Cezayir, Tunus, Libya vb. emperyalizmin nerede ihtiyacı varsa bu kontra gruplar orada devreye sokuldu. Bugün kaldıkları yerden Suriye'de kan dökmeye, boğaz kesmeye, linç etmeye devam ediyorlar.

Afganistan'da sosyalist iktidarın yıkılıp, Sovyet Birlikleri'nin geri çekilmek zorunda kaldığı bir dönemde artık Pakistan'ın da "normal" dönmesi gerekiyordu. 1988 yılına kadar ülkeyi kanlı biçimde yöneten Ziya Ül Hak'ın uçağı içindekilerle birlikte (ABD büyükelçisi ve Pakistan Genelkurmay Başkanı) bir sabotaj sonucu düşürüldü. Yapılan seçimleri Zülfikar Ali Butto'nun kızı Benazir Butto büyük farkla kazandı ve Başbakan oldu, ancak daha iki yıl bile geçmeden yeni bir darbeyle görevden uzaklaştırıldı. 1993 yılında yapılan seçimlerden yine galip çıkmasına rağmen iki yıl sonra yeniden görevden uzaklaştırıldı. 1999 yılında Pervez Müşerref tarafından gerçekleştirilen yeni bir askeri darbe oldu ve Benazir Butto yurt dışına kaçtı.

Afganistan'da kurulan yeni İslami devlet, parçalı yapısıyla ABD'nin isteklerini karşılamaktan uzaktı. En büyük askeri güç olan Burhannettin Rabbani, İrana yakındı. Ülkenin kuzeyindeki Şii Hazaralar, Özbekler, Tacikler ve diğer etnik grupların ABD ile ilişkileri çok sıcak değildi. Müşerref'in darbeyle işbaşına gelmesiyle Pakistan tekrar CIA'nın askeri üssü haline getirildi. Bu kez Pakistan bölgesinde yaşayan Peştun kökenli halk ve ülke dışından getirilen İslamcı militanlar Taliban ve El-Kaide adı altında tekrar örgütlenerek silahlandırılıp Afganistan'a savaşa gönderildi. Taliban ve El-Kaide; ABD, AB, Arap monarşileri, Pakistan Ordusu ve istihbaratının da yoğun desteğiyle kısa süre içinde galip geldi. Devamında bilindiği gibi ABD'nin enerji kaynaklarını denetim altına almak için ihtiyaç duyduğu fırsatı yaratacak olan 2001 saldırıları gerçekleştirildi. Görevini yerine getiren Müşerref gözden düştü ve seçim aldatmacası devreye sokuldu. 2007 yılında yapılacak olan seçimlere katılmak için tekrar ülkeye döndükten kısa bir süre sonra bir suikastla öldürülen Benazir Butto'nun yerine geçen eşi Asif Ali Serdari seçimleri kazanarak Başbakan oldu. Bir yıl sonra da cumhurbaşkanı oldu.

Pakistan tarihine kısaca göz atığımızda bile her döneminin darbelerle, katliamlarla dolu olduğunu görmekteyiz. Son iki üç yıl içinde ABD'nin tıpkı Irak'ta olduğu gibi Afganistan'da da bataklığa saplan-

dığı aşikârdır. ABD, çatışmaları bölgeye yayarak Pakistan'ı da savaşın içine çekmeye çalıştı. ABD, Taliban ve El-Kaide'nin barındığı ileri sürerek yoğun hava bombardımanları, İHA'lar (İnsansız Hava Aracı) vb. kullanarak Afganistan gibi Pakistan topraklarını da bombalamaya başladı. Bu saldırılarda binlerce insan ölürken halk da kendini savunmaya başladı. Böylece ABD kendi sorununu Pakistan Ordusu'na yüklemeye çalıştı. Milyonlarca insanın mülteci durumuna düşmesi ve binlercesinin de öldürülmesinden dolayı halkın gösterdiği tepkiler sonucu Pakistan hükümeti kendi topraklarına yapılan saldırılara karşı çıkmaya hatta kendi limanları üzerinden ABD ve müttefiklerine ulaştırılan silah, cephane, yiyecek vb. kargoları taşımakta isteksiz davranmaya başladı. Taşıma ücretini astronomik rakamlara çıkardı. İşte tam da bu noktada Taliban'ın (!) istihbarat teşkilatı binaları, ordu kışlası, emniyet müdürlüğü, pazar yerleri vb. her yerde peş peşe bombalar patlamaya, binlerce insanın öldüğü veya yaralandığı katliam görüntüleri oluşmaya başladı.

Son dönem Şii'lerin yoğun olarak yaşadığı bölgelerde yüzlerce kişinin ölümüne yol açan tahrip gücü yüksek bombalı saldırıları Beluciler ve diğer İslamcı örgütler üstleniyor. Sadece 2012 yılında bombalı saldırılar sonucu 400 kadar Şii katledildi. 30 yıl içinde bu sayının 20 bini bulunduğu söyleniyor. 2013 yılı Ocak ayı ortasında iki gün içinde Şii'lere

yönelik peş peşe yapılan saldırılarda yaklaşık 220 kişi ölmüş, bine yakın insan ise yaralanmış durumda.

Pervez Müşerref'in askeri darbelerini destekleyen ve o süreçte çeşitli roller alan El Kuran Partisi'nin lideri Tahir El Kadiri daha sonra Kanada'ya kaçmıştı. 2013 başlarında tekrar Pakistan'a dönen Kadiri, ordunun ve bürokrasinin desteğiyle çeşitli yerlerde taraftarlarıyla gösteriler düzenlemiş ve İslamabad'a gelecek 20-25 bin kişiyle oturma eylemi başlatmıştı. Kadiri, Parlamento'nun feshedilerek ülkenin seçime kadar Ordu ve yargı tarafından yönetilmesini talep ediyor. Bir anda dünya gündemine flaş gelişme biçiminde servis edilen eylemlerin gerçekleştiği günlerde Pakistan Anayasa Mahkemesi de boş durmayıp, Başbakan Raja Pervez Eşref'i tutuklattı. Aynı mahkeme geçtiğimiz aylarda önceki Başbakan Yusuf Rıza Gilani'yi de görevden uzaklaştırmıştı. Başbakan Eşref'in sözcüsü bu gelişmelerin "hükümeti alaşağı etmek için ordu ile yapılan işbirliğinin ürünü" olduğunu açıkladı. 16 Mart tarihinde yapılacak seçim öncesi hükümetin yıpratılarak gözden düşürülmesi hedefleniyor. Kadiri'nin dillendirdiği parlamentonun feshi, yargı ve ordunun seçimlere kadar ülkeyi yönetmesi gibi taleplerin gerçekleşme olasılığı yüksek gözüküyor.

Kadiri, uzun yıllar Kanadada yaşadıkten sonra Pakistan'a dönüp, geldiği gün kitlesel eylemler düzenleme kudretine ulaşmasını sağlayan gücü nereden alıyor? Attığı her adımın abartılarak dünya gündeminde manşete taşınmasının sırrı ne? Başbakan'ı bile tutuklatabilecek güce birden bire nasıl ulaştı? Pakistan Ordusu ve istihbaratının bu gelişmelerdeki rolü ne? Yargı ve bürokrasi başbakanları bile tutuklatabilecek gücü kimden alıyor? ABD'nin yaklaşık 35 yıldır kesintisiz bir şekilde Pakistan'da her şeyi belirlediği bilinir. Tüm bu adımların ABD'nin bilgisi ve onayı olmadan atılamayacağı kesin.

Peki, ABD'nin uzun yıllar bölgedeki en sadık uşağı ve emir eri gibi hareket eden Pakistan hükümetinin gözden düşmesinin sebebi ne?

PAKİSTAN ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEM KİLİT BİR ÜLKE OLABİLİR

Hatırlanacağı gibi ABD Başkanı Obama, ISAF'ın görev süresinin 2014 yılında sona ereceğini açıklamıştı. Daha şimdiden pek çok ülke Afganistan'dan kaçmaya bakıyor. ABD'nin bölgeden büyük oranda çekilmesiyle doğacak boşluğu kimin dolduracağı belirsiz. Afganistan'ın yıkılıp yıkılmasında, talan ve yağma edilmesinde Pakistan'ın günahı büyük. Bu kadar günahın bir bedeli olacak ve birilerinin bunu ödemesi gerekecek. Öte yandan Benazir Butto'nun Pakistan Ordusu ve istihbaratının adeta kalesi sayılan bir bölgede suikastla öldürülmesi hükümetin politikalarında belirgin bir değişime sebep oldu. Pakistan hükümeti ABD sonrası da düşünen adımlar atmaya başladı. Hem de ABD'yi kızdırma pahasına.

ABD, Belucistan bölgesinde oluşturduğu kontra bir grubu İrana karşı kullanmaya çalıştı ancak liderlerinin İran tarafından yakalanıp idam edilmesi bu çabayı sonuçsuz bıraktı. ABD son yıllarda bu kartı Pakistan'a karşı oynamaya çalışıyor. Belucistan hem doğalgaz ve petrol bakımından Pakistan'ın en zengin eyaleti, hem de İran-Pakistan boru hattının geçmek zorunda olduğu bölge ve dünya petrol ticaretinin %30'unun gerçekleştirildiği Hürmüz Boğazı'na çok yakın. ABD, ayrıca IMF üzerinden kemer sıkma, bütçeyi dengeleme adı altında hükümetin eyaletlere yaptığı maddi desteği azaltması için baskı yapıyor.

Pakistan Hükümeti'nin son yıllarda dikkat çeken bazı hamleleri oldu. Hindistan, Rusya, Çin ve İran ile yakınlaşma işaretlerinin yanında Pakistan doğrudan Şanghay İşbirliği Teşkilatı'na girmek için başvuru yaptı. Çin'e Belucistan bölge-

sindeki Gwadar limanını uzun süreliğine kiraladı. İran ile ticari ilişkilerin gelişmesi bir yana ABD'nin gözdağı ve tehditlerine rağmen iki ülke arasında doğalgaz boru hattı döşenmesi için imzalar atıldı.

İran-Pakistan doğalgaz projesinin 7,5 milyar dolara mal olacağı söyleniyor. Bu projeyi destekleyen ülkelerin başında ise Hindistan ile Çin geliyor. İran doğalgaz ve petrolünün Pakistan üzerinden enerji konusunda istahlı bu dev ülkelere ulaştırılmasının sadece ekonomik anlamda değil stratejik anlamda da büyük etkisi olacaktır. İran, tamamen ekonomik ablukaya alınsa bile bu boru hatları sayesinde ablu-kalardan hemen hiç etkileneceği gibi, askeri ve siyasi anlamda da çok güçlenecektir. Hindistan ve Çin ise Körfez ülkelerinden deniz yoluyla taşımak zorunda kaldıkları enerjiiyi daha ucuz ve güvenli bir yolla temin edebileceği gibi ABD'nin baskısından da bir nebze sıyrılmış olacaklar. Şanghay İşbirliği Teşkilatı ile ileri düzeyde ilişki içinde bulunan İran, Pakistan ve Hindistan'ın tam üyelik talepleri gerçekleştiğinde ilerleyen zamanlarda ABD'nin başını ağrıta-cak bir dinamige kavuşacaklardır.

Amerikan Hükümeti'nin çeşitli kademelerdeki yetkilileri, askeri ağırlığı önümüzdeki dönem Pasifik bölgesine kaydıracağını ve bunun hazırlıklarını yaptıklarını çeşitli defalar açıkladılar. Ancak Rusya ve Çin'in etkisiyle Pakistan ve çevresindeki ülkelerin geliştireceği ekonomik ve siyasi adımlar büyüdüğünde ABD'nin Pasifik planları da bundan etkilenecektir. Çin ve Rusya ABD'nin güçlerini belirli bir bölgede yoğunlaştırmasını engellemek için yoğun çaba harcayacaktır. Pakistan'ın faşist yöneticileri ise sürece bir taraf olarak dâhil olmaktan ziyade ayaklar altında ezilme tehlikesi yaşayacaktır.

MALİ'DE NELER OLUYOR

Eski bir Fransız sömürgeci olan Mali, 1959 yılında bağımsızlığını kazandı. Modibo Keita önderliğinde yüzünü sosyalizme döndü, ancak 1968 yılında Modibo Keita bir darbeye tutuklanarak cezaevine kondu ve orada öldü. Darbe'nin liderlerinden Musa Traore Devlet Başkanlığı'na getirildi. 1991 yılında ise askeri bir darbeye Traore de devrildi. 2012 Mart ayında ise ordu, ülkenin kuzeyindeki isyancıların karşısında yaşanan başarısızlığı bahane ederek darbe yaptı.

Mali, 1,2 milyon km2 yüzölçümüne ve 15 milyon nüfusa sahiptir. Altın, elmas ve uranyum açısından zengindir. Mali, altın madeni açısından Güney Afrika ve Gana'nın ardından Afrika kıtasının en zengin üçüncü ülkesi konumundadır.

Afrika kıtasında 200 yıllık bir sömürge geçmişine sahip olan Fransa, eski sömürgelerine son 50 yılda en az 26 defa askeri müdahalede bulundu. En son 15 Ocak 2013 tarihinde Mali'ye yaptığı askeri müdahale sonrası Fransa'nın sömürgecilik tarihi yeniden hatırlanmıştır.

Fransız Ordusu, modern silahlar eşliğinde geldiği Mali'nin kuzeyini, önce havadan bombaladı, ardından ise kara harekâtı başlattı. Fransa bu işgal girişiminde yalnız değildi. ABD, İngiltere, Kanada, İtalya, Belçika, İspanya gibi batılı müttefikleri de Fransa'ya silah, cephane, lojistik vb. desteği veriyor. Ayrıca Batı Afrika Ülkeleri Ekonomik Topluluğu (ECOWAS) adıyla anılan, Mali'ye komşu ülkelerden Nijerya 900, Gana, Nijer, Senegal, Burkina Faso ve Togo 500'er, Benin ise 300 askerle işgale katılıyor. Çad ise işgale 2 bin asker gönderiyor. Bu Afrika ülkelerinin hemen hepsi eski Fransa sömürgeci. İşgalin vitrininde Fransa görünüyorken arka planda başta ABD olmak üzere tüm emperyalist devletler, onların işbirlikçisi olan Afrika devletlerinin ordusu savaşıyor.

Mali'yi emperyalist işgale götüren süreç nasıl gelişti diye baktığımızda; Libya'ya yapılan NATO müdahalesinin önemli bir dönemeç olduğu görülür. Kaddafi'ye karşı savaşıması için dünyanın her yanından getiri-

len islamcı militanlar Libya işgali tamamlandıktan sonra ABD'nin ihtiyaç duyduğu diğer bölgelere dağıldılar. Mali'de isyancılar safında çatışmaların bir kısmı, Libya işgalinde NATO tarafından kullanılan kişilerden oluşmakta. Gözükütüğü kadarıyla ABD ve diğer emperyalist güçler Afrika kıtasına askeri müdahale için uygun kamuoyu oluşturmak adına İslamcı militanları kullanmaktadır. Mali işgali sonrası Fransa'da yapıldığı söylenen bir ankette Fransızların %75'inin müdahaleyi desteklediği açıklanmıştır.

Mali operasyonundan etkilenen ülkelerin başında uzun yıllar islamcı militanlarla iç savaş yürütmüş olan Cezayir geliyor. İç Savaş'ta yüz binin üzerinde Cezayirli katledilmişti. Fransa'nın Mali'de işgale başladığı günlerde bir grup islamcı militan Fransa'nın Mali'den çekilmesi talebiyle Cezayir'de Sonatrach, İngiliz BP ve Norveç Statoil enerji şirketlerinin oluşturduğu konsorsiyum tarafından işletilen tesisi basıp yüzlerce kişiyi rehin almıştı. Cezayir Ordusu'nun başarısız bir operasyonu sonucu rehinelere birlikte 32'si eylemci toplam 80 kişi öldü. Cezayir Hükümeti'nin bu kadar acele etmesinin arkasında emperyalist güçlerin baskısı kadar kendi iç kamuoyundaki Mali işgaline verdiği desteğe duyulan tepkilerde yatmaktadır.

AFRİKA KITASINDA EMPERYALİSTLERARASI GÜÇ MÜCADELESİNDE MALİ BİR SİÇRAMA TAHTASI OLARAK GÖRÜLÜYOR

Emperyalist devletlerin Afrika kıtasındaki sömürgecilik faaliyetle-

ri en az beş yüz yıl geriye giderken; Çin'in Afrika kıtasına ilgisi ancak yirmi yıl öncesine dayanır. Çin, kara kıtada henüz çok yeni ancak bu kısa sürede çok ciddi adımlar attı. Çin'in Afrika kıtasının tamamında yirmi yıl önce sadece 10 milyar dolarlık bir ticaret hacmi vardı. 2013 yılı itibarıyla Afrika'nın tamamı ile olan ticaret hacmi 200 milyar doları aşacak gibi. Çin'in geçtiğimiz yıl itibarıyla Afrika kıtasındaki toplam ticaretten aldığı pay %20'ye kadar yükselmiştir. Afrika'da özellikle petrol yatırımlarına hız veren Çin, Mali'deki uranyum yatakları ve altın ile de yakından ilgilenmekteydi. Çin, ihtiyacı olan enerji, bakır, platin, demir ve kerestenin üçte birini Afrika ülkelerinden karşılıyor. Mali'deki yatırımlarını arttıran Çin'in, Fransız işgalinin hemen öncesinde bu ülkenin ihracatında payı %25'in üzerindeydi. Mali'nin çevresindeki Gana (Altın- Afrika kıtasında ikinci sırada), Nijerya (petrol- dünyada 7. sırada), Cezayir (doğalgaz dünya 3. sırada) vb. ülkelerin büyük doğal kaynak rezervlerine sahip olması emperyalistlerin müdahalesi için yeterli bahaneyi oluşturuyor.

İşgalin gerekçesi yapılan Mali'nin kuzeyi Türkiye kadar bir coğrafyaya sahipken üzerinde yaşayan Tuareglerin sayısı 500 bin civarında ve toplam nüfusun %5'ini geçmiyor. Em-

peryalistlerin müdahale için yaptığı bu kadar büyük bir askeri yığılmanın anlamı ne? El-Kaide'yi bahane ederek bölgeye yerleşmek istedikleri görülüyor. 2007 yılında El-Kaide'nin lideri Zevahiri, Libya'daki İslamcı gruplarla Mali'deki İslami Mağrip El Kaidesi'nin (AQIM) resmen birleştiğini ilan etmiş ve örgütün yeni adının İslam Mağribi El Kaidesi olduğunu söyleyerek başına Abdülhakim Belhac getirilmişti. Kaddafi'nin devrilmesinde öne çıkan Belhac, Trablus'un düşüşünde ordu komutanıydı ve emperyalistler tarafından bir kahraman olarak ilan edilmişti. Mali'deki isyancıların sicili bayağı kirli gözüküyor.

ABD, 2001 sonrasında El-Kaide ve benzeri yapıları gerekçe ederek dünyanın her yerine çeşitli askeri müdahalelerde bulunuyor. 1 Ekim 2008 tarihinde ABD, Afrika Komutanlığı'nı(USAFRICOM) resmi olarak kurdu ve karargahını ise geçici olarak Stuttgart/Almanya'da Kelley Kışlası olarak belirledi. NATO'nun son Lizbon (2010) toplantısında ise terör bahanesiyle dünyanın her yerinde operasyonlar yapmak üzere yeniden yapılanması kabul edilmişti. ABD Savunma Bakanlığı'nın (Pentagon) geçen yıl yaptığı açıklamada "2013 başından itibaren 35 Afrika ülkesinde asker konuşlandırılacağı ve

Afrika'daki ABD askeri varlığının artırılacağı" vurgulamıştı. Gözükütüğü kadarıyla Fransa ve ona destek veren ABD, El-Kaide ve diğer islamcı örgütleri bahane ederek bu planını hayata geçiriyor.

Emperyalistlerin hiçbir ölçüsü insani değildir. Emperyalistler her türlü sömürgecilik, işgal ve yağma faaliyetini demokrasi, insan hakları adı altında yürütmüştür. Emperyalistler bir ülke için demokrasiden, özgürlükten bahsettiğinde o ülkenin halkları bunun bir işgalin habercisi olduğunu kavramalıdır. Emperyalistler, Suriye'de hükümete karşı muhalifleri özgürlük savaşçıları olarak desteklerken, Mali'de bu kez roller değişti. Fransa, Mali'de daha yeni darbe yapmış olan orduyu demokrat sayarken; muhalifleri, El-Kaideci teröristler olarak nitelendiriyor. El-Kaide'nin Suriye kolu olan Nusra Cephesi üyeleri bıçakla ya da elektrikli testerelele insanların kafasını keserken, çatılardan canlı canlı aşağı atarken ya da özellikle çocukları katlederken, bunların hiçbirini görmek istemeyen ABD ve AB; tarihin ironisine bakın ki Mali'ye demokrasi (!) için müdahale ediyor. Fransa, Mali'ye saldırırken, Türkiye'de basın açıklaması yapan kimi islamci kişi ve gruplar bir yandan işgal için Fransa'yı kınıyor diğer yandan Suriye'ye müdahale etmediği için eleştiriyor. Emperyalistlerin demokrasi söylemleri ne kadar yalansa islamci geçinen kişi ve çevrelerin demokrasi, insan hakları söylemleri de o kadar sahtedir.

Emperyalistler pazar için birbirleriyle mücadele yürütürken halklar piyon olarak görülüyor. Afrika kıtasının son beş yüz yıldır yazılan kanlı tarihine bir sayfa daha ekleniyor. Başta işgale uğrayan halklar olmak üzere tüm mazlum halklar ayağa kalkmalı. Hangi gerekçeyle olursa olsun emperyalizmin herhangi bir ülkeyi işgal etmesi, insanları katletmesine rıza gösterilmemeli. Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Emperyalistlerin hiçbir ölçüsü insani değildir. Emperyalistler her türlü sömürgecilik, işgal ve yağma faaliyetini demokrasi, insan hakları adı altında yürütmüştür. Emperyalistler bir ülke için demokrasiden, özgürlükten bahsettiğinde o ülkenin halkları bunun bir işgalin habercisi olduğunu kavramalıdır. Emperyalistler, Suriye'de hükümete karşı muhalifleri özgürlük savaşçıları olarak desteklerken, Mali'de bu kez roller değişti.

EMPERYALİZMİN KRİZİ VE TÜRKİYE

Kapitalizmin tarihi aslına bakılırsa ekonomik krizler tarihidir. Halkın açlık, yoksulluk ve işsizlikle mücadelesinin tarihidir. Kapitalist sistemi yıkıp herkesin emeğine göre, ihtiyacı oranında her türlü haktan faydalanacağı bir düzen oluşturulmadıkça mevcut sorunlara bir çözüm bulmak pek olası değildir.

Dünya yine büyük bir ekonomik buhranla çalkalanıyor. Kanseri bünye yine krizde. Ama biliyoruz ki hiçbir kriz kendiliğinden sistemi yıkıp yeniden kurmuyor. Devrimci iradenin belirleyiciliği söz konusu olmadığında, bu kriz dönemi de, daha öncekiler gibi halkın daha fazla yoksulluk, açlık ve işsizliğe alışmasıyla ötelenecek. Kapitalist sistem eksiklerini belli ölçüde giderip, tepki dinamiklerine dönük sigortalar oluşturup, yoluna devam edecektir. Belli bir süre soluk alacaktır. Devrimci iradenin sürece müdahale ettiği, halkın gönlünü fethettiği ve meydanlara rengini verdiği koşullarda, gülen yüzlerle güne başlayan çocukların ülkesini yaratmak hiç de zor olmayacaktır.

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin krizin yükünü halkın sırtına bindirmek için hiç durmadan çalıştığı ve saldırı yasalarının birbiri ardına meclisten geçirildiği koşullarda devrimci bir çıkışın bir türlü yakalanamıyor olması, üzerinde düşünülmeye gereken bir olgudur. Objektif koşulların devrimci bir çıkışa uygun olduğu böyle bir dönem daha yaşanmamıştır. Ancak yine egemenler tarafından bilinçlerin çelmelenip, algıların bu denli bozulduğu bir dönem de yaşanmamıştır. Solda durduğunu söyleyen yapıların bile emperyalist müdahalelere “devrim” diyebildiği bir ortamda, devrimci yol göstericiliğe hiç olmadığı denli ihtiyaç vardır. Bu nedenle mevcut

gelişmeleri marksizmin bizlere kazandırdığı imkanlarla değerlendirmek gerekmektedir.

1970’lerin kriz ortamına çare olsun diye ortaya atılan neo-liberalizm* emperyalist tekellerin/sermayenin serbest dolaşımını gerekli kılıyor ve metropol ülkelerdeki üretimin, daha ucuz maledildiği yeni sömürge ülkelere kaymasına neden oluyordu. Bu süreç bir yandan metropollerde işsizliği arttırırken diğer yandan ucuz üretilen ürünlerin en fazla karla metropollerde tüketilmesini beraberinde getiriyordu. Bu ise, tüketimle şişen kredi köpüğünü büyüttü ve çöküşü getirdi. Kriz, 2008 yılında ABD finans sisteminden başlayarak başta Avrupa olmak üzere dünyaya yayıldı. Bu, emperyalist dönemle birlikte sistemin sürekli hale gelen yapısal kriziydi.

Dünya ölçeğinde başta Avrupa ve ABD olmak üzere birçok ülke bu krizin etkisinden kurtulabilmiş değil. Metropol ülkelerde sermaye tarafından, bütçede büyüyen açıklara önlem olarak, sosyal hakları budama programlarının hayata geçirilmesi ve devletin sağladığı hizmetlerin ticarileşmesi için yapılan baskı, gün geçtikçe artmaktadır. Artan işsizlik oranları sokakları hareketlendirmekte ve sermaye sınıfının isteklerini dilediği hızla gerçekleştiremeyeceği bir süreç yaşanmaktadır. Artan işsizlikle bağlantılı olarak pazar daralmakta, ekonomiler küçülmektedir. İşçi sınıfı bilincinin gelişkin olduğu Avrupada neoliberal uygulamaların hayata geçirilmesi yeni sömürge ülkelere göre daha zor olmaktadır. Bugün Avrupada birçok ülkede %20’yi bulan bir işsizlik söz konusudur. Türkiye’de de işsizlik oranı %20’yi aşmış durumdadır. Ancak Avrupada oluşan tepki Türkiye’de oluşmamaktadır. Kuşak-

lar boyu işçi olan ve işçi sınıfı bilincinin daha oturmuş olduğu gelişmiş kapitalist ülkelerde bu süreç daha zor olacaktır.

Yine neoliberalizmin dünya ölçeğinde uygulandığı sosyalist bloğun dağılmasını izleyen dönemde gümrük duvarlarını koruyan, ucuz emek imkanına ve geniş bir iç pazara sahip olan Çin, doğrudan yabancı sermayeyi, devlet imkanlarıyla yaratılan olanaklarla kendine bağımlı kıldı. Yıllar geçtikçe istikrarlı bir büyüme sağlayan, her yıl milyarlarca dolar ticaret fazlası veren bir ülke konumuna geldi. Bugün dünya ölçeğinde yaşanan kriz ortamında ABD’nin pazarını yavaş yavaş elinden alan bir konuma/ekonomik güce ulaştı. Çin’in iki handikapı var. Bunlar enerjiye ve güçlü bir orduya sahip olmayışıdır. Ancak bu alanlarda da ciddi adımları vardır. Çin’in enerji yönünden dışa bağımlı oluşunu ABD yaptığı ataklarla Çin’in ekonomisini baltalamak, büyümesini yavaşlatmak için kullanmaktadır.

Afganistan ve Irak müdahalesinin arkasında enerji kaynak ve yollarının denetimini eline alarak rakiplerine karşı avantajlı konuma geçmek, onları geriletme yatmaktadır. Bugün bu mücadele Asya Pasifik’ten, Afrika’ya kadar uzanmıştır. Kriz ortamında açık işgallerin yükünü kaldıramaz noktaya gelen ABD, mevcut pazarlarını korumak, derinlemesine sömürüyü sağlamak ve sisteme tamamıyla entegre olmamış alanları sisteme katmak için daha az maliyetle, ülkeler içinde işbirlikçi yapılar oluşturup Arap Baharı adı altında yeni sömürgecilik ilişkilerini güncellediği bir süreç geliştirmektedir. Bugün Tunus, Mısır ve Libya’dan sonra sıra Suriye’ye gelmiştir. Daha

önce Suriye’nin sadece Suriye olmadığını ifade etmiştik. Suriye demek İran, Irak Şiileri, Lübnan Hizbullahı, Filistinli İslami Cihad ve FHKC, Rusya ve son tahlilde Çin’dir.

Bu nedenle Ortadoğu emperyalizm için büyük önem taşımaktadır. Karşılaşılabilecek bir yenilgi ise süreci ABD için bütünüyle terse çevirebilecektir. Bu nedenle ABD’nin bölgede en önemli taşeronu konumunda olan Türkiye, emperyalizm için sonuna kadar kullanılacak bir dama taşıdır. ABD’nin, Türkiye’nin taşeronluğuna ihtiyacı vardır. Bilindiği üzere bölgede hızlı bir şekilde “Arap Baharı”yla sömürge ülkelerdeki faşist kurumsallaşma güncellenmiş ve derinlemesine sömürünün önündeki iç dirençler büyük oranda giderilmişti. Aslına bakılacak olursa bu süreç ilk olarak Türkiye’de denendi. 2002-2012 yılları arasında emperyalizmin doğrudan işbirlikçisi durumundaki faşizmin aksayan yanları giderildi, faşizm güncellendi. Ordusundan bürokrasisine, sermayesinden muhalefetine kadar emperyalizme bütünüyle uyumlu/bağımlı bir yapı oluşturuldu. Bugün bu nedenle emperyalizm ne radar, ne de füze sistemini konuşlandırmak için Türkiye’ye soruyor. Türkiye Ortadoğu’da işleyen sürecin gün geçtikçe daha çok içine çekiliyor. Süreci yürüten uşak pozisyonunu gizleyebilecek bir vaziyeti bile kalmamış durumda.

Bu kriz ortamında Türkiye nereye gidiyor? Başbakan’ın 1071 kuşağı söyleminin altında ne var? Kadına yönelik artan şiddet olaylarından ziyade kürtaj meselesine neden bu kadar kafa yoruluyor. Bir anda değişen eğitim sistemi ve eğitimde kıyafet zorunluluğunun kalkması ile hava ve bankacılık iş kollarına grev yasağı gelmesinin ve sendikaları adeta tabela sendikasına çeviren sendikalar yasasının apar topar yasalastırılmasının, PKK’nın tasfiyesine yönelik adımların, toplumun her kesimine dönük sürdürülen süreç avının, otoyolların özelleştirilmesi-

nin, kentsel dönüşümün birbiriyle ilişkisi nedir? Tüm bu sorular, aslına bakılacak olursa, büyük oranda ekonomiyle ilgilidir.

TÜRKİYE EKONOMİSİ NEREYE GİDİYOR?

Türkiye bilindiği üzere kapitalizmin iç dinamiğiyle geliştiği bir ülke değildir. Küçük burjuva önderliği olan Kemalizm halkın imkanlarıyla oluşturduğu İş Bankası üzerinden bir burjuva kesim yaratmıştır. O dönemde ülkede sanayi gelişmediği için bu kesim ticarete yön veriyordu. Türkiye’de tekeller daha çok 1950’li yıllarla birlikte emperyalizmle işbirliği yaparak gelişmiştir. 50 ile 60 yılları arasında oligarşik yapı içinde iktidarı prekapitalist (kapitalizm öncesi) unsurlarla paylaşmak zorunda kalmışlar. 1960 darbesiyle oligarşi içinde istenmeyen prekapitalist unsurlar büyük oranda tasfiye edilmiş ve peşi sıra gelen 12 Mart ve 12 Eylül’le birlikte tekeli burjuvazinin belirleyiciliği artmıştır. 1950 ile 1980 arası dönemde Türkiye’nin kendi özgünlüğüne göre ithal ikameci bir ekonomi politikası izlenmiştir. Türkiye Kore’ye asker göndererek emperyalizmin Marshall yardımını almış ve sonrasında da Nato’ya üye olmuştur. Emperyalizm, ülkede yukarıdan aşağı faşist bir yapı kurumsallaştırarak varlığını gizlemiş, yeni sömürgecilik ilişkilerini tesis etmiştir. Bu dönemde klasik yeni sömürge tanımından farklı olarak Türkiye’de bir ürün ve imalat çeşitliliği söz konusuydu. Emperyalist tekeller ortaklıklar kurarak ülkeye giriyor, daha çok imalat sektörüne yöneliyordu. Gümrük duvarlarıyla iç pazar (tekeller) korunuyordu. Keynesyen sosyal devlet politikaları da bu sürecin diğer yanlarıydı.

1974’te yaşanan petrol krizi olarak anılan ekonomik krizden sonra öne sürülen ve 24 Ocak Kararları’nda kendini gösteren neoliberalizm, darbe sonrası dönemde Özal hükümetiyle birlikte uygulamaya konmuştur. Bu kararlar şunları içermektedir; sermayenin serbest

dolaşımının önündeki engeller kaldırılacak, KİT’ler özelleştirilecek, devletin ekonomiden eli çekilecek, sosyal devlet tasfiye edilecek, tarıma yönelik destekleme politikalarından vazgeçilecek, iş yaşamı esnekleştirilecek/taşeronlaştırmanın önü açılacak, kamu hizmetleri ticarileştirilecekti. 1990’lı yıllarla bu süreç kademe kademe gerçekleştirildi.

Ekonomide neoliberalizmin gerekleri yerine getirilirken toplumun muhalif örgütlü yapısının üzerinden 12 Eylül’le silindir gibi geçilmişti. 89 bahar eylemleri, KESK’in kuruluş süreci ve devrimci gençliğin üniversitelerde 90’lı yıllarla mücadeleyi yükseltmesi muhalif devrimci bir kıpırdanış olarak göze çarptıysa da çok sürmeden yükselen devrimci süreç yerini alçalmaya bırakıyordu. Sistem güvenliğini almış, bilinçleri çelmeleyerek, bireyciliği/bencilliği öven, toplumun atomlarına ayrıştırıldığı bir süreç örülmüştü. Türk-islam sentezli eğitimin etkisi ağırlığını hissettiriyor, egemen ağızlar en çok “imam hatip okulunu ben açtım” diye birbiriyle yarışıyor.

2001’de yaşanan krizle birlikte ABD’den atanan Kemal Derviş’in başkanlığı gündeme geldi. 15 günde 15 yasa denilerek Türkiye yeni sürece hazırlandı. Sermayenin ülkeyi talanının ekonomideki adımları atılmış oldu. Siyasal arenadaki adım ise, ılımlı islami çerçevede amerikancı bir parti olan AKP’nin emperyalizm tarafından kurdurulup, allanıp pullanarak Türkiye’de hükümet kılınmasıydı.

1980’den bugüne yaşanan süreç, Türkiye’yi klasik yeni sömürge tanımına daha da yaklaştırmıştır. Kısacası bugün yaşadığımız süreç bütünüyle bir yeni sömürgeleştirme sürecidir. Ürün çeşitliliğinin gittikçe kaybolmasıyla emperyalist-kapitalist sistemin istediği alanda üretimin yapılabildiği “muz cumhuriyeti”ne doğru giden bağımlı bir yapıdır.

Peki AKP ile birlikte neler yaşandı? Emperyalist tekeller perakende satış dahil hayatın her alanına girdi.

Ülkede hızlı bir mülkiyet değişimi yaşandı. Sürece ayak uyduramayan geleneksel sermayenin bir kesimi ile emperyalist tekeller arasında siyasal alana da yansıyan şekilde sermaye çatışması yaşandı. (Cumhuriyet Mitingleri, AKP'nin kapatılması davası, Ergenekon Davası vb.) Süreç uluslar arası tekeller lehine sonuçlandı. Geleneksel sermayenin sürece ayak uyduramayan kesimlerinin ve bürokrasinin konumu sarsıldı. Oligarşi içinde geleneksel sermaye içinden elenenler oldu. AKP'yle birlikte palazlanan kimi tekel grupları oligarşi kapsamına girdi. Böylelikle emperyalizmin sürecin içinde çok daha ağırlıkta olduğu yeni bir oligarşi tanımında uzlaşıldı.

Çalışma yaşamı güvencesizleştirildi. Taşeronlaştırma boyutlandı. Bugün artık asıl işin kendisi bile taşeronla verilir hale geliyor. Sosyal haklar ve işçi sınıfının kazanımları her geçen gün budandı/budanyor. Tüm hizmet alanları ticarileştirildi. (Eğitim, sağlık, ulaşım, iletişim, sosyal güvenlik vb)

Türkiye tarihinde hiç olmadığı denli özelleştirme bu dönemde yaşandı. KİT'lerin tümü neredeyse elden çıkarıldı. Tüpraş, Petkim, Tekel, Telekom, elektrik dağıtım şirketleri, otoyollar vb özelleştirildi. 2B ile ormanlar, hazine arazileri satışa çıkarıldı. HES projeleriyle akarsulara el kondu. Emperyalist tekeller dilediği yerde maden arayabilir, çıkarabilir hale geldi. Kentsel dönüşüm yasasıyla sermaye/egemenler, varımızı yoğumuzu elimizden alacağı bir süreç örecektir. Kendi doğduğumuz yerlerde bizleri kiracı konuma düşürmek istiyorlar.

Türkiye'ye 1980'den 2002 yılına kadar giren yabancı sermayenin 6 katı son on yılda girmiştir. Ancak bu sermaye de üretime değil, hazır konmaya gelmiştir. Emperyalizmin ülkeyi işgali akıl almaz boyutlara ulaşmıştır. Bugün banka sermayesinin %80'e yakını yabancıların elindedir. Son yapılan Halk Bankası hisse satışının %80'ini yabancılar

almıştır. 2002-2012 yılları arasında Türkiye'ye 485 milyar dolar civarında yabancı sermaye girişi olmuştur. Bu rakamın büyük bir kısmı dünya ölçeğine göre faiz oranları yüksek olan Türkiye'ye kredi ve sıcak para olarak gelmiştir. Ancak bunun yüzde 25'lik bir kısmı doğrudan yatırımdır. Bu da 120 milyar dolara tekabül etmektedir. Bu sermayenin 2/3'ü AB üzerinden gelmiştir. Bu rakamın 20 milyarıyla gayrimenkul alınmış, geriye kalan 100 milyar doların %18'i imalata, %7'si enerjiye, geriye kalan ise finans gitmiş, banka alımları gerçekleşmiştir. Kısacası doğrudan yatırım %20 gibi çok düşük düzeyde kalmıştır.

Yine emperyalist tekellerin Türkiye'ye mal ve hizmet satışı 1984-2002 yılları arasında 36 milyar dolar iken, 2002-2012 döneminde 281.5 milyar dolara çıkmıştır. İhracat aynı oranda artmamış, cari açık** büyümüş, finans alanında sıkıntı yaratır düzeye gelmiştir.

2003'ten 2012'nin ilk 9 ayına kadar oluşan toplam cari açık 333 milyar dolara yaklaşmıştır.

2011 yılında %9'luk büyüme yaşandı. Bununla övünen egemenler 2012 yılında gerçeklikle yüzleştiler. İran'a altın üzerinden yapılan enerji ödemesini bile ihracat olarak gösterip göstergelerde gerçekliği gizlemeye çalıştılar. Ancak gerçekler ortada ve gizlenir gibi değil. Büyüme, altını katarsan %2,5 düzeyinde, gerçekte ise %1. Egemenler açısından ekonomide keskin bir iniş yaşandı. Ülkeye giren yıllık sermaye akışında bir dalgalanma olmadığı halde, bu girişin iç pazarda tüketime yansımaması ekonomi açısından tehlike çanlarının çaldığına işarettir. Gelin tüketimin düşmesinin nedenlerine bakalım.

Türkiye'de çalışabilir nüfusun yaklaşık yarısı işsiz konumdadır. Türkiye'de bugün resmi rakamları bir yana bırakırsak 16 milyonun üzerinde işsiz söz konusu. Ülke nüfusuna oranı ise %20'yi aşmış durumda. 39 yaş altı işsizlerin işsiz

kitlesi içindeki oranı ise %81 dolaylarında. Çoğunluğu henüz gelecekte beklenenleri karşılayamamış bir kitle. İç pazarda böylesi geniş bir kitlenin istihdam edilememekten kaynaklı tüketemiyor oluşu bu çakılmanın nedenlerinden biridir.

Diğer neden ise, iç pazar genişlemesini, ekonominin büyümesini sağlamak amacıyla iç talep yaratmak için yüklenen tüketici kredileri ve kredi kartı borçlanmalarıdır. 2012 Eylül ayı verilerine göre Türkiye'de 13 milyon tüketici kredisi borçlusu bulunmaktadır. 25 milyon kredi kartı kullanıcısının borçlanmalarını da unutmamak gerekmektedir. Merkez Bankası 2012 Kasım'ında yayınladığı Finansal İstikrar Raporu'nda bankaları krediler konusunda uyarmıştır. Borçlanacak yeterli düzeyde üst ve orta sınıf bulamayan bankalar gelir düzeyi düşük olan halka yönelmiş durumdadır. Toplam borç 284 milyar TL ile hane gelirinin %48'ini buluyor. Aylık geliri 1000 TL'nin altında olan borçlular toplam kitlenin %40'ını buluyor. Rakamı 2000 TL'ye çektiğimizde bu oran 2/3 oluyor. Bu da borcun %46'sını sırtlanan kesimin ödeme dengesi her an bozulabilecek ve ihtiyaçlarından kısarak rutin bir şekilde kendini kredi ödemesine adapte etmek zorunda olan halk kesimi olduğu gerçeğini açığa çıkarıyor. Bu kesimin yeniden borçlanacak bir durumu yoktur. Bu nedenle 2011'in ilk 9 ayına oranla 2012'nin ilk 9 ayında giyim %9, otomotiv, ev eşyası, mobilya sektörü %3,5 oranında küçülmüştür. Böylelikle şişirilmiş büyüme balonu patlamıştır. Bu süreç tüm sektörleri etkileyecek, özellikle inşaat alanı iç talebin düşmesinden kaynaklı ciddi sıkıntı yaşayacaktır.

Türkiye'de ithalata dayalı ihracat ekonomisinin olduğu ve ihracatın neredeyse yarısından fazlasının AB ülkelerine yapıldığı ve AB ekonomilerinin de ciddi bir daralmaya gittiği düşünülürse Türkiye'deki üretim sürecinin sektöre uğrayacağı aşikardır. Buna önlem olarak düşünülen iç

pazarın durumu da yukarıda ifade ettiğimiz gibidir. İstihdamla doğrudan ilgilidir.

Ayrıca bölgede emperyalizmin taşeronluğunu üstlenen Türkiye, enerjinin %70'ini Rusya ve İran'dan sağlamaktadır. Bugün itibarıyla dünyada enerjiyi en pahalı kullanan ülke konumundadır. Ayrıca Libya'ya yapılan müdahalede Libya pazarıyla ticaret durmuştur. Suriye'deki aktif taşeronluktan ötürü bölge ticaretinin can damarı olan ticaret kapılarını kapatmak zorunda kalmıştır. Kuzey Irak'ta da ticaret istenen düzeyde gitmemektedir. Aktif taşeronluk rolü süreç ilerledikçe ekonomik alanda Türkiye'yi daha da sıkıştıracaktır.

ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜN ÇÖZÜMÜ; HALKIN SIRTINDAKİ YÜKLERİ ARTTIRMAK UCUZ EMEK CENNETİ HALİNE GELMEK

Ekonomik göstergelerdeki olumsuz gidişat egemenleri çeşitli önlemler almaya sevk etmiştir. Ezen ezilen ilişkisinin olduğu her toplum biçiminde egemen olan kesimin önlemleri halkın daha fazla ezilmesini gerektirmektedir.

Sermaye girişindeki sıkıntının üretime değil de hazır gelmesinde, istihdam yaratmamasında olduğunu gören egemenler emeğin ucuzlaştırılmasına yönelik adımlar atmaktadır. Bu nedenle apar topar 4+4+4 kesintili eğitim sistemiyle, eğitimin içeriğini tabanının isteklerini de karşılayacak şekilde gericileştirip ticarileştirirken, temel olarak gençliğin ucuz iş gücü imkanını*** tekellerin sofrasına sunmuşlardır. Böylelikle ilerleyen süreçte okullar Nazi Almanyası'nın toplama kamplarını, çalışma kampüslerini aratmayacaktır.

Emeğin ucuzlatılması ve iç pazar genişlemesi için dile getirilen yaklaşımlardan biri de nüfus artış hızının artırılmasıdır. Bilindiği gibi genç nüfusun tüketme eğilimi yüksektir. Ayrıca işsiz kitlesinin genişlemesi emeği ucuzlatacağından sermaye-

yi doğrudan yatırıma çekme işlevi taşıyacaktı. Başbakan bu nedenle yaptığı her konuşmada "en az üç çocuk" diye naralar atmaktadır. Son olarak Konya'da "1071 Kuşağı" söylemi üzerinden 2071'i hedef göstermesinin ardından yine meseleyi çocuk sayısına getirmesi iç pazarın beklenen verimliliği gösterememesiyle alakalıdır.

Kadın cinayetleri %1400 artmışken, 2005-2011 arasında tecavüz vakaları %38 artış göstermişken, cinsel istismar olayları ülkede dünya ortalamasının 5 katı düzeyde seyrederek kadına, üreme potansiyeli üzerinde yaklaşılmasının arkasında da ekonomi vardır. "Sermaye, vaktinde mücadele içinde kazanılmış ve bir şekilde sahip olunan hemen her hak gibi, kadının bedeni üzerindeki hakkı da gasp etmek üzere hedefine koymuştur. Hatta mesele, kadın bedeni ve üreme ile ilgili hak tartışmasını aşmış, kadın bedeni, toplumun malı olarak ve egemen ahlakın disiplini içinde tanımlanmıştır." (Devrimci Hareket Sayı:38) Kürta-jın yasaklanmasına dönük tartışmalarda yukarıda ifade ettiğimiz üreme hızını arttırmaya yönelik adımlarla faşizmin toplum dizaynı birlikte yürümektedir.

Yine köylünün üretmez hale getirilip köyünden, toprağından koparılıp göçe zorlanması sonucunda arakatmanlardan işsizler kitlesine yoğun bir katılım olmaktadır. Tarıma yönelik devlet desteğinin kesilmesiyle kredisini ödeyemeyen köylünün toprağına bankalarca el konulması aynı sürecin bileşenleridir. AB 2004 yılı ilerleme raporlarında 2006 yılına kadar 10 milyon köylünün üretimden elinin çektilmesinden bahsediyordu. Böylelikle kapitalist tarıma geçiş hız kazanırken, işsizler ordusu da büyümüş olacaktı. Bu yaklaşım bugün daha organize bir şekilde sürdürülüyor.

Doktor, avukat, mühendis vb kesimlerin elinde bulundurdukları imkanları ellerinden almak için meslek odalarını zayıflatmaktan

tutun da bütünüyle işlevsiz kılmaya dönük adımlar atılmış ve yeni yasalarla daha da ileri gidilerek AKP'nin yönetimlerini alamadığı muhalif olan meslek odaları kamu denetimi uygulayamayan, anlamsız kurumlar haline getirilmektedir (TMMOB'u işlevsizleştirmek isteyen torba yasa). Örneğin doktorlara tam gün yasaından muayenehane açma yasağına kadar bir dizi uygulama söz konusu. Temel yaklaşım ise bu alanlarda da örgütlülüğün zayıflatılıp kamu denetiminin kırılarak, emeğin ucuzlatılmasıdır. (ithal hekim, her üniversitede hukuk ve tıp fakültesi açmak vb.)

Çıkarılan istihdam yasalarıyla da 18 ile 29 yaş arası işsiz çalıştıran sermayenin sigorta primlerini 5 yıl boyunca devlet karşılayacaktır. Bu da ucuz üretimi dinamik olan genç kitle içinden sağlarken genç işsizler kitlesi içinde çıkabilecek potansiyel tepkiyi kesmeye yönelik yaklaşımı da açığa çıkarmaktadır. Diğer yanıyla yasa ileri dönemde 30 yaş üstü işsizlik oranlarında da artış olacağını göstermektedir. Bu yasa kıdem tazminatının kaldırıldığı koşullarda hızlı bir şekilde emeğin ucuzlatılmasına sebep olacaktır.

Sermayeyi üretime çekmek için emeğin ucuzlatılmasının yanında sermayeye "ayak bağı" olan engellerin kaldırılması da önem arz etmektedir. Bunların başında işçi sınıfının mücadeleyle kazandığı hakların budanması gelmektedir. Adeta taşeronlaştırmanın/esnek çalışmanın normal, güvenceli çalışmanın istisna haline geldiği ülkemizde kıdem tazminatı hedef tahtasına konmuştur. Bununla birlikte emperyalist tekelleri yatırıma davet mesajı içermesi açısından "bankacılık, hava iş kolu, ulaşım ve borsa"da grev yasaklanmıştır. Yine tartışmaya bile mahal vermeyen bir şekilde yasalaştırılan sendikalar yasasıyla sendikalar tabela sendikasına indirgenerek, anlamsızlaştırılmıştır.

Yine sendikacıların, gazetecilerin, avukatların, seçilmiş belediye

başkanlarının, milletvekillerinin, devrimcilerin, Kürtlerin, sisteme muhalif olan tüm kesimlerin sudan bahanelerle kitleler halinde cezaevlerine doldurulması sanıldığı kadar aksine Türkiye açısından bir prestij kaybı değil, emperyalizme hizmette kusur edilmediğinin göstergesidir. Toplumun örgütsüzleştirilerek sindirilmesi, sermaye açısından her daim olumlu karşılanan bir gelişmedir. Emperyalist talana muhalefet oluşturacak kesimlerin gerekçe bile sunulmadan tutuklanması gerektiğinde katledilmesi emperyalizmle iç içe geçmiş faşizmin temel niteliğidir.

Kürt sorunu bağlamında PKK'nin silahsızlandırılmaya çalışılması temelinde emperyalizmin Ortadoğu politikalarıyla ilgili olmakla birlikte, emperyalist bir 'çözüm' varıldığı noktada GAP vb projelerin hayata geçirilmesi ve bölgenin ucuz emek sömürüsüne açılması ve K. Irak'la ticari ilişkilerin hızlı bir şekilde geliştirilmesi ileriye dönük yapılan hesaplardan bazılarıdır. Bölgenin sermaye açısından daha güvenli hale gelmesiyle ucuz emek sömürüsüne uygun bir alana dönüştürülmesi de ekonominin gidişatı yönünden önemlidir.

Küçük orta boy işletmelerin tasfiye edilerek perakende satış dahil tüm alanlara emperyalist tekellerin rahatlıkla girebileceği dönüşümün sağlanması da bir anlamda sermayeyi ülkeye çekme odaklıdır. KOBİ'ler tasfiye oldukça işsizlik oranları artacak, emek ucuzlayacaktır. Yaşamın kılcallarına kadar inen bir gizli işgal söz konusu olacaktır. Bu sürecin daha iyi işleyebilmesi için kayıt dışı ve işportayla mücadele etmek amacıyla SGK ve zabıta örgütü hem otomasyon hem de teknik/kadro anlamda yenilendi.

Tüm bunlar yapılırken özelleştirmeler hız kesmiyor. Son olarak otayollar satıldı. 2B yasasıyla orman ve hazine arazileri satılıyor. Devletin kasasına para giriyor. Merkez Bankası faiz oranlarını düşürse de yine

de faizler dünya ortalamasının üzerinde seyrettiği için sıcak para girişinde, devlet tahvili satışında şimdilik sıkıntı yaşanmıyor. Böylelikle devlet kendini döndürerek ekonominin dümenini elinde tutup ekonomide 'istikrar' oluşturmaya çalışıyor. Sermaye açısından yaşanacak çok fazla güvenli limanın olmayışı Türkiye'yi seçmesine neden oluyor.

Türkiye, emperyalizmin Ortadoğu politikaları açısından ekonomik yönden dengede tutulan bir ülkedir. Bu vesileyle ülkemiz emperyalist talana uğruyor. Halkın geleceği ipotek altına alınıyor. Emperyalist-kapitalist sistemin krizi yapısal olan, süreklilik arz eden bir krizdir. Dönem dönem yoğunlaşmış etkisini azaltmaktadır. Ancak krizden çıkış söz konusu değildir. Bugün halen atlatılamayan kriz göstermektedir ki, önümüzdeki dönemde sermaye yoğunlaşmasına/tekelleşmeye bağlı olarak krizlerin zaman aralığı daralacak, devreleri sıklaşacaktır.

Türkiye açısından bakılacak olursa ekonominin pek de iyi seyretmediği ortadadır. Objektif koşullar sürece müdahaleye çok uygundur. Yukarıda ifade ettiğimiz halkın tüm sorunları ancak toplumun tepeden turnağına kadar yenilenmesiyle ortadan kaldırılabilir sorunlardır. Yaşanan sorunların kaynağı insan değil aralarındaki ilişkilerdir. Kapitalist üretim ilişkilerini devrimle ortadan kaldırmak bir zorunluluktur.

NE YAPMALI?

Türkiye, yeni sömürgeleşme anlamında emperyalizme bağımlılığı gittikçe artan bir ülkedir. Yönetim biçimi kurumsal, sömürge tipi faşizmdir. Oligarşi biçiminde şekillenen küçük bir azınlığın dışında (%1) tüm halk kesimlerinin demokrasi ihtiyacı söz konusudur. Bu da içsel bir olgu halinde bulunan emperyalizm ve işbirlikçisi faşizme karşı mücadeleyi gerekli kılmaktadır.

Tüm halk kesimlerinin çıkarları aynı program etrafında birleşmeyi zorunlu kılıyor. İşçi sınıfının, emekçilerin, köylülüğün, ezilen kürt hal-

kının, ezilen inanç olan Alevilerin, ezilen emekçi kadınların bir araya gelerek emperyalizmin ve faşizmim talanına, sömürüsüne ve sindirme politikalarına karşı Leninist temelde bir örgütlenme oluşturması bir zorunluluktur. Başka çıkış yolu yoktur; ya emperyalist tahakküm ya devrimci irade. Mücadele ederek gerektiğinde bedeller ödeyerek emperyalizmi bu topraklardan defedebiliriz.

Halkları umutla beklediği o özgürlük günlerine ulaştırmanın, elleri ellere, yürekleri yüreklerle, türkülerini türkülerine karmanın her dilde adı devrimdir. Başka çıkış yolumuz da yoktur. Açlığın, işsizliğin, sömürünün ve köleleştirmenin olmadığı insanların özgürce kendi dilinde şarkılar söylediği, kadının rengini doğadan aldığı, insanlığın doğalaştığı günleri güneşten aldığımız sıcaklığı ellerimizle en ücra köşelere kadar ulaştırarak yaratacağız.

FAŞİZME ÖLÜM TEK YOL DEVRİM!

*Neoliberalizmin temel yaklaşımlarını hatırlayacak olursak, bilindiği üzere bu dönemin iki temel yaklaşımı söz konusu; birincisi, her türlü devlet müdahalesinin ekonomiden çekilmesi, ikincisi ise en ucuza üretilen yerde üretilip en fazla karla satılan yerde satılması. Tabii bunun gerçekleştirilebilmesi için sermayenin serbest dolaşımının sağlanması bir zorunluluktur. Bu durum, 1970'li yıllardan başlayarak gerektiğinde askeri darbe seçenekleri de devreye sokularak birçok ülkede sağlandı. Üretim/sermaye metropol ülkelerden yeni sömürge ülkelere doğru kaymaya başladı.

**İzzettin Önder'in tanımıyla cari açık, bir ekonomide bir yıl gibi belirli bir sürede gerçekleşen kesin para girişi ile kesin para çıkışı arasındaki fark olarak tanımlanabilir. Bir ekonomiyeye kesin para girişi çeşitli mal ve hizmet satışı sonucunda elde edilen gelirler, sair gelirler ve ekonomiyeye yapılan kesin döviz girişi gibi kalemlerden oluşur. Ekonomiden para çıkışı ise dış ülkelere alınan mal ve hizmet için yapılan ödemeler, sair kesin ödemeler gibi kesin para çıkışlarından oluşur.

***İlk ve ortaöğretimde yaklaşık 16 milyon öğrenci bulunmaktadır. Bu sayıyla meslek okullarına yönlendirilen halk çocukları 8 yıl boyunca net asgari ücretin 1/3'ü fiyatına çalıştırılabilecektir.

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR! FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!

Emperyalizmin gizli işgali altındaki ülkemiz, işbirlikçi egemenler eliyle yer altı kaynaklarından akarsularına, ormanlarından tarım arazilerine, otoyollarından elektrik santrallerine, KİT'lerinden okullarına/hastanelerine kadar emperyalist tekellere pazarlanıyor.

Halkımız işsizlik, yoksulluk ve açlıkla karşı karşıya bırakılıyor. Taşeronlaştırma, güvencesizleştirme, esnek çalışma ve örgütsüzleştirme yaygınlaştırılıyor. Ülkemiz ucuz işgücü cenneti haline getirilmek isteniyor. Bu süreç kapitalizmin çarklarında işçi ve emekçilerin zalimce öğütülmesine sebep oluyor. Sermaye halkımızı sömürdükçe semiriyor, semirdikçe daha azgın bir şekilde sömürmenin yollarını arıyor.

Egemenler, kentsel dönüşüm yalanıyla yaşam alanlarımızın işgaline soyunuyor. Doğup büyüdüğümüz evlerimizi ellerimizden almak, kök saldıığımız mahallelerimizi yok etmek, sosyal bağlarımızı kesip atmak, bizi tarihsiz/köksüz kılmak istiyor.

Kürt halkını yok sayıyor. Kendi kaderini tayin hakkına imkân tanımıyor. Bugün faşizm Kürt halkının özgürleşme yolunda attığı adımları boşa düşürmek için elinden geleni yapıyor. Gerektiğinde göstermelik düzenlemeler ve açılım yalanlarıyla göz boyamaya çalışıyor, yeri geldiğinde de baskı ve zordan vazgeçmiyor. Katletmeye de her daim seçenek olarak başvuruyor.

Egemenler, Alevi açılımı yapıyor görünürken Alevi'leri/cem evlerini diyanete bağlamaya, kendi Alevi'sini yaratmaya çalışıyor. Bunu başaramadığı noktada Alevi halkın

evlerini işaretlemeyi, fişlemeyi ihmal etmiyor. Anmaları yasaklıyor. Halka gözdağı veriyor.

Kadının toplum içindeki konumu gün geçtikçe geriliyor. Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri her geçen gün artarak devam ediyor.

Devlet, tarımdaki sübvansiyonları kesiyor. Köylü, emperyalist tarım tekelleriyle rekabet edemez/üretmez hale geliyor. Kredilerini ödeyemiyor. Köylünün toprağına bankalar el koyuyor ve köylü toprağından ediliyor.

Dış politikada, ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda kardeş halkların kanı üzerinden politika yapıyor. Ortadoğu'da emperyalizmin taşeronluğuna soyunuluyor. Ülkemiz adeta bir ABD/NATO üssüne çevrilmiş durumda. Hem Türkiye hem de bölge halklarını hedef alan radar sisteminden sonra Patriot füze sistemi de ülkemize de konuşlandırılıyor.

Bugün ülkemiz, emperyalizmin fiilen işgali altındadır. Buna karşı

halkın çıkarlarını savunan, halkın yanında saf tutan ve halka gerçekleri anlatıp sorunları etrafında halkı örgütlemeye çalışan, emperyalizmi ülkeden kovmak isteyen devrimciler/devrimci yapılara faşizm azgınca saldırmaya devam etmektedir.

Geçtiğimiz günlerde sabaha karşı birçok ilde devrimci demokratik kurumlara polis baskın düzenlemiştir. Yürüyüş Dergisi, İdil Kültür Merkezi, Grup Yorum, Halkın Hukuk Bürosu ve Çağdaş Hukukçular Derneği'ne yönelik baskı ve sindirme amaçlı polis teröründe 85 devrimci gözaltına alınmış, kurumlar kullanılamaz hale getirilmiş, gözaltına alınan devrimcilere işkence yapılmıştır. Varlık nedeni halka karşı suç işlemek olan egemenlerin, devrimcilere dönük bu baskılarının arkasında halkın örgütlü gücünden duydukları korku yatmaktadır. Ancak bilinmelidir ki devrimciler baskıyla, gözaltıyla, tutuklamayla, katletmekle susturulamaz.

Devrimciler gücünü, halkın meşru taleplerini dile getirmekten ve

maya işlevi görerek halklaşan bir iradeye dönüşmekten almaktadır. Egemenlerin, devrimcilere yönelik yaptıkları kara çalma, bumerang etkisiyle gelip bir gün mutlaka onları vuracaktır. Halka karşı yalana başvurmak, halka karşı suç işleyen egemenlerin yöntemidir. Devrimcilerin görevi halka gerçekleri anlatmaktır. Devrimciler sınava tabi tutuldukları en zorlu koşullarda dahi

baskısı nasıl ki bir avuç olan sermaye kesiminin sömürsünün devamı içinse yaşanan onca zulme, baskıya ve ödenen bedele rağmen devrimcilerin de yılmadan mücadeleyi daha bir azimle sürdürmesi halkın özlemini duyduğu tam bağımsız, demokratik bir ülke içindir. Sınıfsız, sömürsüz herkesin eşit olduğu bir ülkenin mümkün olduğunu göster-

değerlerinden ödün vermeyecek köklü devrimci gelenekleri oluşturmuşlardır. İnsani değerlerin en rafine biçiminin yaşadığı devrimci zeminde, kullanılan tüm araç ve yöntemler halkın haklı kavgasını büyütme içindir. Bugün egemenlerin bu

mek içindir. Devrimcilerin halkla bütünleşmesi içindir. Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez.

Bugün tutsak alınan devrimcileri sahiplenmek ve yoldaşlarına yoldaşça omuz vermek tüm devrimci demokrat kurum ve kişilerin görevidir. Tüm devrimci demokrat kesimleri devlet terörüne maruz kalan Yürüyüş Dergisi'ni, İdil Kültür Merkezi'ni, Grup Yorum'u, Halkın Hukuk Bürosu'nu ve ÇHD'yi sahiplenmeye çağırıyoruz. Yaşasın devrimci dayanışma!

**FAŞİZME KARŞI OMUZ
OMUZA!**

**DEVİRİMCİ TUTSAKLAR
ONURUMUZDUR!**

**22 OCAK 2013
DEVİRİMCİ HAREKET**

KÜRT HALKI ANNESİNİ YİTİRDİ

Yeniden doğacaksınız dağ doruklarındaki kartal yuvasında.
Ovalara ineceksiniz, tarla kuşunun kanatlarında.
O büyük gün geldiğinde, tekrar buluşacağız
Minik serçenin şarkısında.

Kurumuş bir ağaç gibi çürüyenlerin çoğunlukta olduğu bir dönemde hala ulu bir çınar gibi başları göğe yükselenlerin varlığı halkların gelecek düşlerinin güvencesidir. Toprağa sınıksız tutunan bir gövdenin kökleri ne kadar derinlere nüfuz etmişse toprağa düşmesi de o kadar deprem etkisi yaratıyor. Ölüsünün bile düşmanlarını korkuttuğu, sevinçlerini kursaklarında bıraktığı bir yaşam pratiği belki de her devrimcinin hayalidir. İşte siz bu hayali gerçek kıldınız.

İlk değil bu yaşananlar. Bu topraklar tarih boyunca zalimlerin her türlü oyununa tanıklık etmiştir. Truva Savaşı'nda barış hediyesi olarak verilen tahta atın yaşanacak büyük katliamın bir parçası olduğu anlaşıldığında çok geç kalmıştı. Kurtuluş Savaşı sırasında işgalcilere karşı savaşmak için çağırılan Mustafa Suphi ve yoldaşlarının nasıl sessizce boğulduğuna Karadeniz'in hırçın suları tanıklıktır. Dersim katliamı sırasında idam edilen Seyit Rıza "Ben senin yalanlarınla baş edemedim, bu bana dert oldu, ama karşında diz çökmedim ya bu da sana dert olsun!" demiştir. Düşmanın amacına ulaşmak için her türlü insanlık dışı yöntemi kullandığı defalarca kanıtlanmıştır.

Bu yüzden Paris'in göbeğinde üç direnç çiçeğinin koparılıp aramızdan alınmak istenmesine şaşırılmaması gerekir. Tarih, emperyalizmin ve faşizmin nice çiçek tarlalarını ayakları altında ezdiğine defalarca tanık olmuştur. Emperyalizm ve faşizm kendi sınıfsal karakterine uygun davranıştır; ancak ezilen halklar ve sınıflar kendi sınıfsal rolünü oynamadıkça bu katliamlar ve zulüm artarak devam edecektir.

Sakine Cansız, bir annenin çocuğunu korumak için katlanabileceği her türlü eziyet, zulüm ve işkenceyi bizzat kendi bedeninde yaşadı. Hiçbir koşul altında değerlerinden bir adım dahi gerilemedi. Sakine Cansız ve birlikte şehit düştüğü yoldaşları şahsında tüm ezilen halkların başı sağolsun.

EĞİTİMDE KIYAFET ZORUNLULUĞUNUN KALDIRILMASININ ARKA PLANI

Şu sıralar ülke gündemini meşgul eden konulardan biri de 4+4+4'lük eğitim sisteminden sonra eğitimde kılık kıyafet zorunluluğunun ortadan kaldırılmasıdır. İlk başta bakıldığında "Ne güzel çocuklar, gençler cıvı cıvı, rengârenk, kendi sevdikleri elbiselerle okullarına gidecek." diyen çok fazla insan olduğunu görüyoruz. "Tek tipleşmeye karşı değil miyiz? Ne iyi oldu da kalktı. Neyine itiraz ediyorsunuz?" diyenler de mevcut.

Aslına bakılırsa toplumda oluşturulan bu algı, sistemin yönlendirme araçlarının ne kadar güçlü olduğunun da göstergesi. AKP'nin iktidarı boyunca en büyük başarısı halkın yaşam alanlarını, halka alkışlatarak sınırlandırmasıdır. Suni gündemlerle meşgul edilen/uyuşturulan kitlelerin hak ve özgürlüklerinin kısıtlandığının farkına varması engelleniyor. AKP, hükümette olduğu günden bu yana mevcut faşist yapının kurumlarını hedef gösterirken sürekli halkın demokrasi özlemini/ ihtiyacını sömürüyor. Böylelikle kurumları ele geçirirken devletin faşist niteliğini de güncellemiş oluyor. Bugünün faşizmi, doğrudan kitleyi karşısına almak yerine zamana yayarak, uyuşturarak, alıştırarak, parçalayarak teslim alıyor. Ne yazık olguların özünden çok biçimini öne çıkaran bakış açısı, AKP'nin değişimene su taşımaya neden oluyor. Bu bağlamda kimi "sol" çevrelerin bu yolda aşama kat ettiğini söylemek ise yanlış olmayacaktır.

Kontrgerilla tasfiye oluyor dü-

şüncesiyle Ergenekon Davası'ndan medet umanlar, 12 Eylül Yargılaması'ndan düzenin demokratikleşmesini bekleyenler, doğaldır ki toplumun devrimci, demokrat tüm kesimlerinin cezaevlerine neden doldurulduğunu anlamlandıramıyor. Yine aynı bakış açısı, AKP'nin bugün neden liberal "sol" çevrelere ihtiyacı kalmadığını da anlamaktan yoksundur. Bundan dolayı birçok köşe yazarı Başbakan'ın yürüttüğü politikayı agresifliğiyle açıklayarak "ayıp"lamaktadır.

Bugün halen "askeri vesayet/kışla mantığı-sivillik" tartışması sürmekte/sürdürülmektedir. Bu suni ikilem AKP'ye, kılcallarına kadar güncellemek istediği faşizmi sözde demokratiklik maskesi altına gizleme imkânı sağlıyor. Okullarda önlük ve üniformaların kaldırılmasının gerçek nedeni de bu ikilemin örtüsü altında gizleniyor. Bilindiği gibi yapılan her hamle, daha önce yapılan hamlelerle ilişkilidir. Uygulanan politikanın devamıdır. Dolayısıyla bugün kılık kıyafet zorunluluğunun kaldırılmasını, daha önce eğitimde neler yaşandığıyla birlikte incelemek gerekmektedir.

**4+4+4 EĞİTİM SİSTEMİ,
EĞİTİMDE YIKIMDIR**

Yeni eğitim sistemine baktığımızda iki nokta dikkatimizi çekmektedir. Birincisi eğitimden kapitalizmin iktisadi beklentileridir. Eğitim ticarileşirken öğrenci kitlesi içindeki sınıfsal ayırım keskinleşmektedir. Öğrenci kitlesinin iki yönü açığa

çıkılmaktadır. Bunlar "müşteri" öğrenci ve "ucuz iş gücü" öğrencidir. Bu iki yönün ağırlığı ekonomik gelir durumuna ve okunan okula göre değişmektedir. Örneğin özel okulda "müşteri" yönü ağır basarken, meslek lisesinde "ucuz iş gücü" öne çıkmaktadır. Tabii ki halkın gelir durumu düşünüldüğünde kalitesi düşük devlet okullarında yığılmalar olduğu/olacağı aşikârdır. Emperyalist tekellerin de iştahını Türkiye'nin on milyonlarla anılan gençlik kitesinin ucuz işgücü imkânı kabartmaktadır. Gençlik kapitalizm denen makineye eklemenecek ucuz yollu, kullanılmamış (sıfır) makineler olarak görülmektedir. Öğrenci, eğitim denen tezgâhta kapitalizmin ihtiyacına göre yetiştirilmeli. Gereken teknik bilgiyi edinmelidir.

Eğitim sistemindeki ikinci nokta ise eğitimin ideolojik yönüdür. Bilindiği gibi kapitalizmde eğitim; sistemi, itiraz etmeden, her gün yeniden üretecek vatandaşın oluşturulmaya çalışıldığı süreçtir. Sorulamayan, eleştirmeyen, itaat eden örnek vatandaşlar kapitalizmin sigortasıdır. Bu nedenle Türkiye'de eğitimin içeriği 50'lerden bu yana Türk-İslam sentezlidir demek yanlış olmayacaktır.

12 Eylül sonrası emperyalizm tarafından Türkiye'de AKP'yi doğuracak sürecin taşları örülmüş, 2000'li yılların başında AKP, emperyalizmin bölgedeki ihtiyaçları çerçevesinde, ılımlı İslami bir model olarak başa getirilmiştir. Türkiye'de edinilen başarı sonrasında AKP

üzerinden bölge ülkelerin sisteme entegrasyonuna girilmiştir. Radikal İslami hareketler ılımlılaştırılarak/AKP'leştirilerek sistem içi kanallara yönlendirilmeye başlanmış, bölgede kapitalist ilişkilerin dokuya derinlemesine nüfuz edeceği bir ortam yaratılmıştır. Böylelikle bugün bu ülkelerde var olan feodal yapıların çözülmesiyle açığa çıkacak olan sınıfsal farkların, sınıf hareketine/bilincine dönüşmemesi için cemaat/tarikat vb. yapılar devreye sokulmaktadır. Bu ilk olarak AKP ile Türkiye'de denendi ve "başarı" sağladı. Bir yandan sınıf hareketi ve sendikal hareket tasfiye edilirken, diğer yandan konumu sarsılan, mülksüzleşen, yoksullaşan halk kitlelerinde tepkinin açığa çıkması, oluşturulan cemaat/tarikat ilişkileriyle belli oranda engellendi. İşte bu nedenle eğitimin içeriğinin gericileşmesi bir ihtiyaç haline geldi. Emperyalizmle girilen ilişkiler eğitimde gerici-dinci yönü ağır basan Türk-İslam sentezli bir ideolojik yapıyı gerekli kıldı.

KIYAFET ZORUNLULUĞU KALKIYOR TEK TİP YAŞAM GELİYOR

Bugün eğitimin parçalanarak imam hatiplerin orta kısımlarının açılmasının arkasında geliştirilmek istenen cemaat ilişkileri yatmaktadır. Eğitimin içeriği de, kısıntı düzeyinde kalan bilimsel öğelerin törpülenerek yok edilmesi sonucu bütünüyle gericileşmiş ve bu da yetmezmiş gibi "Peygamberin Ha-

yatı", "Kur'an Öğreniyoruz", "Ahlak ve Değer" gibi dersler müfredata girmiştir. Eğitim yılının açılışıyla birlikte 4+4+4 eğitim sisteminin yarattığı kaos ortamında, geçtiğimiz günlerde gündeme gelen okullarda kıyafet zorunluluğunun kaldırılması, eğitimi bütünüyle bir yıkıma doğru götürmektedir.

Bugün kılık kıyafet zorunluluğu kalktığında okulların tek tipleştirici torna etkisi kalkmış olmayacak, aksine yeni bir tek tipleşme sürecinin basamakları örüldükçe eskisini aratacaktır. "Sivil" kıyafetle cemaat vb. kurumların giyim, kuşam ve yaşam tarzı okullara bütünüyle girecek. Kız öğrenciler başlarını bağlayacak ve bağlamayanlar üzerinde baskı oluşturulacaktır. Kıyafet serbestisi geliyor söylemi bir aldatmacadır. Daha şimdiden kız öğrencilerin giyimlerine ilişkin kısıtlamalar dillendirilmeye başlanmıştır. Etek boyundan kol boyuna kadar kısıtlamalar gelmektedir. Böylelikle ya asimilasyon ya da ötekileştirme sonucu ortaya çıkacaktır. Asıl yapılmak istenen budur. Bunun yanında tabii ki "sivil" giyim geldiğinde sınıf farkı daha belirgin olacaktır. Bu durum çocukların pedagojik gelişimi için sakıncalıdır. AKP "tek tip kıyafet" jargonunu çarpıtma/propaganda amaçlı kullanmaktadır. Şu an her okul kendi üniformasını seçebilmektedir. Üniforma doğru kullanıldığında çocuğun okula aidiyet duygusunu da geliştirmektedir. Eğitimde en ileri noktada olan, dünya

üzerinde fırsat eşitliğinin en gelişkin olduğu Küba'da bile çocukların okul üniformaları vardır. Ancak tüm bunlara rağmen sivil kıyafete itiraz noktası sadece, pedagojik gelişimi olumsuz etkilemesi noktasına daraltılmamalıdır. Zaten sınıf farkı sadece kıyafetle değil her yanıyla hissedilmektedir.

Baskın olanın daha baskın hale getirilmek istenmesine karşı çıkılmalıdır. Cemaat ilişkileri toplumda arttıkça bütünüyle bir tek tipleşmenin önü açılacaktır. Bu süreç örgütlü bir tek tipleşmeye maya işlevi taşıdığı için çok tehlikelidir. Okullarda kıyafet zorunluluğunun kalkmasının yerini tek tip yaşam tarzı dolduracaktır.

Bu gidişat tek başına eğitim emekçilerinin çabasıyla durdurulamaz. Tek başına velilerin çabası da yeterli değildir. Eğitimde yaşanan bu sorun tamamıyla toplumun demokratikleşmesiyle ilgilidir. Demokrasiye ihtiyaç duyan tüm toplum kesimlerinin ortak refleksiyle bertaraf edilebilir. Kürt halkının "benim dinle bir sorunum yok" deme şansı yoktur. Çünkü burada mesele din değildir. Bir toplumun geleceğinin karartılmasıdır. Toplumda aşağılanan, ezilen, şiddete uğrayan kadınları doğrudan etkilemektedir. Alevilerin, gayrimüslimlerin yeni katliamlarla muhatap edilmelerinin ön provaları okullarda yapılır hale gelecektir. Eğitimde yaşanan bu saldırı, işçilerin, emekçilerin, köylülerin söz ve karar hakkı mücadelesine doğrudan müdahaledir. Bu nedenle tüm bu sorunların öznelere bir elin parmakları gibi bir araya gelip yumruk olabilmelidir. Bir an önce yıldızıyla buluşup halkın demokrasi özlemini gidermelidir. Yarın çok geç olabilir.

EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI TEK YOL DEVRİM!

4 ARALIK 2012
DEVİRİMCİ HAREKET

ÖĞRETMENLERİN SORUNLARINA DAİR

Gülsüm Güneri

Ülkemizde, okul öncesi eğitim kurumlarından liselere kadar yaklaşık 820 bin öğretmen görev yapıyor. Yine, yeterli mesleki formasyona sahip olduklarının tes-cili olan diplomalarıyla öğretmen olmaya hak kazandıkları halde 2000'li yıllarla beraber KPSS engeliyle önleri kesilmiş, ataması yapılmayarak sözleşmeli/ücretli gibi tanımlara maruz bırakılmış yaklaşık 300 bin öğretmen bulunuyor.

Bugün ülkemiz egemenleri tarafından eğitimde nitelik sorunun temel sorumlusu olarak görülen öğretmenler, öğretmenlik mesleğine karşı giderek yaygınlaştırılan bir itibarsızlaştırma politikasıyla karşı karşıya. Eğitim emekçileri, büyük oranda sınav, seminer, kurul vb. ile geçirdikleri 3 aylık yaz tatili döneminden dolayı tembellikle suçlanıyor, az çalışıp çok maaş aldıkları iddia ediliyor. Oysa OECD verilerine göre öğretmenlerin en çok çalıştığı ve en az kazandığı ülkelerin arasında yer alıyor Türkiye.

Her vatandaşı birer muhbire çevirerek sorunun asıl kaynağını gizleme, hedef şaşırtma amacına

hizmet eden alo ihbar hatları, mesleklere göre tasnif edilmiş durumda. Ciddi bir aşağılama aracına dönüşen bu ihbar hatları dolayısıyla, kamu çalışanları sıkıntılı süreçlerle karşı karşıya kalıyor. Örneğin acil tıp asistanı Dr. Melike Erdem 30 Kasım 2012 tarihinde, Sağlık Bakanlığı'nın "Alo 184-SABİM hattına yapılan bir şikâyetle ilgili savunmasını verdikten sonra, elinde tuttuğu savunma evrakı ile çalıştığı hastanenin altıncı katından atlayarak yaşamına son vermişti.

Eğitim emekçileri de bu ihbar hatlarından nasibini alıyor. "MEB'in görev ve sorumluluklarıyla ilgili her türlü; talep, şikâyet, görüş-öneri, ihbar ve bilgi edinme sorularını etkin ve hızlı bir biçimde çözüme kavuşturabilmek" iddiasıyla 1 Mart 2012'den beri hizmette olan Millî Eğitim Bakanlığı İletişim Merkezi'nin (MEBİM) açtığı Alo 147 MEB hattı, muhalif okul yöneticisi ve öğretmenlerin ihbar edilerek fişlendiği, öğretmenlerin meslek onuruna yönelik ciddi bir saldırı aracına dönüşmüş durumda. Millî Eğitim

Bakanlığı'nın, "Alo 147" şikâyet hattına gelen ihbarları değerlendirerek Türkiye genelinde 500 öğretmen ve okul yöneticisi hakkında soruşturma ve inceleme başlattığı biliniyor. "Alo 147" hattı üzerinden gelen şikâyetler sebebiyle başlatılan soruşturmalarda, Bakanlık müfettişleri tarafından, öğretmenlere ve okul yöneticilerine "Okullarda dini ibadetler özgürce yapılabiliyor mu", "Örgüt üyesi misiniz", "Hükümet ve MEB aleyhine propaganda yaptınız mı", "4+4+4 sistemine karşı mısınız" gibi sorular yöneltiliyor. Bu ihbar hattıyla MEB de son yıllarda ülkemizde yaygınlaşan gizli tanık sistemine geçmiş bulunuyor. AKP'li bir il başkanı, bir okul yöneticisini telefonla arayarak "Bu okulda Kur'an-ı Kerim dersi neden bu kadar az talep edildi" sorusunu soruyor. Telefon görüşmesinden kısa bir süre sonra yönetici hakkında inceleme başlatılıyor ve incelemenin gerekçesinin "Alo 147" şikâyet hattı üzerinden gelen bir ihbar" olduğu ifade ediliyor. İstanbul Ataşehir Nuri Cıngıllıoğlu Lisesi'nde felsefe öğretmenliği yapan Adnan Ma-

Bugün artık tam bir keşmekeşe dönmüş olan eğitim sistemi ne öğretmenlere ne de öğrencilere nefes alma sansı tanıyor. İtaatkâr öğrenci... İtaatkâr öğretmen... İtaatkâr toplum... Egemenlerin istediği bu, onların yarattıkları sistemin bekası bu şekilde mümkün. Bizlere düşense düşünüyü kurduğumuz güzel günlerin özlemini bir kenara bırakıp onların istediği uzaktan kumandalı öğretmenler olmak değil, meslek onurumuza ve haklarımıza yönelik her türlü saldırıyı örgütlü mücadeleden aldığımız güçle geri püskürtmektir. Biz kaybedersek çocuklarımız kaybedecek, geleceğimiz kaybedecek!

rangoz hakkında “Çocuklarımıza tevhid inancımıza aykırı bilgiler vermek ve ateizm gibi konulardan bahsederek çocuklarımızın kafasını bulandırmak” suçlamasıyla soruşturma başlatılıyor. Adnan Marangoz, kendisinden kimin şikayetçi olduğunu bilmiyor. Yine; etek boyu, saç uzunluğu, küpe deliği, bıyık biçimi, makyaj ve benzeri nedenlerle Milli Eğitim Bakanlığı öğretmenlere soruşturma açarken bu hattın nimetlerinden bolca yararlanıyor.

“Alo 147” şikâyet hattının son aylarda giderek daha da faalleştiğini görüyoruz. Öğretmenlere yönelik itibarsızlaştırma hareketine hız verilmesi gerekiyor; çünkü 2013’te okullarda performans değerlendirme sisteminin yerleştirilmesi, öğretmenlere performans uygulaması getirilmesi hedefleniyor. Egemenlere göre eğitim sisteminin bugün bu halde olmasına sebep “yetersiz performans değerlendirme”. Performans değerlendirmeye göre başarılı olan öğretmenler desteklenecek, ücretlendirme performansına göre yapılacaktır. Öğretmenler performanslarına göre ödül ve cezalara

tabi tutulacak. Buradan çıkacak rapora göre, öğretmenlerin ataması, yükselmesi, yer değiştirilmesi yapılacak. Yani öğretmenlerin hayatı bu rapora bağlı olacak. Bu performans raporunu ise öğrenci ve velilerin vereceği söyleniyor. Öğretmenlerin öğrenci ve velilerle ilişkisi bir denetim ilişkisine dönüşecek. Üstelik bu denetimin ölçüsünün ne olduğu bilinmiyor.

Eğitimde yaşanan nitelik sorununun kaynağında; eğitim yatırımlarının gittikçe azalması, bu alanda gerçekleştirilen özelleştirmeler, eğitimin içeriğinin bilimsellikten uzaklaştırılması gibi nedenlerin yattığını hepimiz biliyoruz. 4+4+4 sistemi ile ağırlık kazanan din derslerine bazı yerlerde öğretmen yerine sakallı müftüler girmektedir. Diyanet İşleri Başkanlığı’nın ilköğretim öğrencilerine “umre ziyareti” yapılması ile ilgili yazısı, Milli Eğitim Bakanlığı tarafından “acele ve günlük” olarak 81 ildeki bütün okullara gönderilmiştir. Ders kitaplarında Evrim Teorisi ile alay edilerek yaradılışçı görüşler benimsetilmeye çalışılmaktadır. Felsefe gurubu derslerine bir çok ilde din kültürü

öğretmenleri girmektedir. “100 Temel Eser” içinde yer alan pek çok hikayede kısaltma ve düzeltmeler yapılarak bu kitaplar İslami söylem eşliğinde yeniden düzenlenmiştir. Okullarda okutulan “Şeker Portakalı”, “Fareler ve İnsanlar” gibi kitaplar sakıncalı bulunarak öğretmenlere bu kitapları okutmamaları konusunda baskı yapılmakta, çevirileri İslami söyleme uydurarak piyasaya süren yayın evlerinin kitapları tavsiye edilmektedir.

Bugün artık tam bir keşmekeşe dönmüş olan eğitim sistemi ne öğretmenlere ne de öğrencilere nefes alma sansı tanıyor. İtaatkâr öğrenci... İtaatkâr öğretmen... İtaatkâr toplum... Egemenlerin istediği bu, onların yarattıkları sistemin bekası bu şekilde mümkün. Bizlere düşense düşünüyorduk güzel günlerin özlemine bir kenara bırakıp onların istediği uzaktan kumandalı öğretmenler olmak değil, meslek onurumuza ve haklarımıza yönelik her türlü saldırıyı örgütlü mücadeleden aldığımız güçle geri püskürtmektir. Biz kaybedersek çocuklarımız kaybedecek, geleceğimiz kaybedecek!

Eğitimde Katliam

ABD’deki okul katliamları bitmiyor ve biteceği de benzemiyor. Connecticut’ta 26 kişinin öldüğü okul katliamı sonrasında alınan önlemler bunu gösteriyor. Silah şirketleri üstün zekâlarıyla(!) çözüm buldu. Utah eyaletindeki Atıcılık Sporları Konseyi 200 öğretmene ücretsiz silah eğitimi verecek. Kursu başarıyla bitirenler, attığını vuran öğretmenler ruhsat alabilecek. Eğitimin adı “Güvenli Öğrenme, Güvenli Eğitim”. Artık öğretmenlerin bir elinde kalem, diğerinde silah (Kovboy Öğretmenler). Dersine çalışmayan öğrenciler dikkat! Eğer niyet, kesin ve insani çözüm değilse; amaç toplumu daha sağlıklı hale getirmek değilse, çözümler de sığ, zalimce ve art niyetli olacaktır. Kapitalizmin kalesinde, dünya jandarmalığına soyunmuş, silah tüccarlarının yönettiği bir ülkede çözüm de silahla olacaktır. İlköğretim diyoruz. Adından da anlaşılıyor “öğretim” eğitim değil. Yani mevcut sistemin istediği biçimde şekillendirdiği öğretim sistemi. Analizci değil, dayatmacı. Anlama, yorumlama, sorgulama yerine; alma, ezberleme, itaat etme sıralamasıyla verilen öğretim sistemi. Hal böyle olunca; sorgulayan, analitik bakış açısı yerine itaat eden, verilen alan bir insan yetişiyor. Neden/Sonuç ilişkisini kuramayan, sadece sonuçları değiştirerek çözüm bulacağını düşünen bir toplum anlayışı devam ettiriliyor. Bir çocuk neden silahlanır, neden arkadaşlarını vurur? Televizyonda, sinemada, yaşamın her alanında şiddet, çözüm olarak sunuluyorsa; güç, başkalarının üzerine çıkmak olarak veriliyorsa ne yapabilir? Bu kuşatmayı nasıl aşabilir? Adı üzerinde; o bir çocuk ve eğitilmemiş. Sadece kapitalist/ rekabetçi öğretime tabi tutulmuş ve kendisine verilen topluma sunuyor...

Ali Cantepe

ŞEKER VE TUZ MU SAĞLIĞI TEHDİT EDİYOR YOKSA SİSTEM Mİ?

Aslı Kaya

Suyun insan hayatındaki önemi üzerine birçok yazılı ve sözlü kaynak çıkarılmıştır. Günümüzde de doğayı bilimsel bir gözle tahlil etmeye çalıştığımızda hayatın her alanında olduğu gibi tüm yaşamın anası olan doğanın kendi içinde bir döngüsel dengeden bahsedilmektedir. Doğadan kopyalama ve üretme yöntemiyle elde ettiğimiz enerji kaynakları, yaşamsal gelişim ve ihtiyaçlar, aslında doğalında olması gereken şekliyle insanların ihtiyaçları kadar tüketilse doğa kendi kendini denge içinde yeniden üretip, tahribat görmeyecek. Kapitalizmin başlıca yasalarından biri olan tüketim yasası; insanların ihtiyaçlarından fazlasını tüketmeye zorlayarak, giderek dünya üzerindeki enerji kaynaklarını yitirmemize neden oluyor. Yani toplumlar doğada var olan yenilenebilir enerji kaynaklarını kendi yaşam ihtiyaçları için kullansalar doğaya da herhangi bir zarar verilmemiş olacak. Ama artık kar hırsıyla her geçen gün daha da çürüyen kapitalizm, aynı zamanda doğal yaşamın kalbi olan doğayı geri dönüşümsüz şekilde tahrip etmeye başladı. Bugün dünya genelinde tekeller doğa tahribatını en aza indirgeyecek enerji biçimlerinin kullanımının dahi önüne geçmiş bulunmakta. Doğanın sunduğu hidrojen, güneş ve rüzgâr enerjisi gibi yenilenebilir enerji kaynakları dururken katı yakıt, doğalgaz ve petrol gibi kar oranı çok daha fazla olan alanlara yatırım yapılmakta. Dünya üzerinde var olan tüm canlı türlerinin sona ermesine yol açabilecek kadar tehlikeli olan bu durum ise egemen ağızlardan bir kere bile

duyulmuyor.

Giresun valisi Dursun Ali Şahin bildiğimiz gibi yakın zamanda Şeker ve Tuz Genelgesi adı altında halkın sağlığını son derece “düşünen” bir tarz ile tuz ve şekeri yasaklama değil; ama sağlık için azaltma konusunda halkına adeta “rehberlik” etti. Vali Şahin gazetelere yaptığı açıklamalarda “Kişilerle karşılaşmasında konuşmaya ilk sağlıktan başladığını” belirtmiş. Şeker ve Tuz ihtiyacı gerçekten insanın günlük tükettiği besinlerden karşılanabiliyor. Normal koşullarda bu iki madde vücut için tüketimi zaruri olmayan maddeler. Normal bireyler için günlük tuz ihtiyacı 3-7 gr arasında. Ortalama 5 gr. Ülkemizde yapılan araştırmalarda erkekler günlük 19,3 gram, kadınlar ise 16,8 gram tuz tüketiyor. Ortalama tüketim miktarı ise 18 gramı buluyor. Yani normalde tüketilmesi gereken miktarın 4 katı fazlasını tüketmiş oluyoruz. Alınması gereken sodyum miktarından çok daha fazlasını tüketmek insanlarda çok çeşitli hastalıkların oluşmasına yol açıyor. Bunu da egemenler bizden daha iyi biliyor olsa gerek. İnsanlığın sağlığı için hemen hemen hiç bir faydası olmayan tuz ve şeker aynı zamanda nasıl oluyorsa büyük bir rant alanı. Bu gıdalar madem ki bu kadar zararlı o zaman neden piyasadan kaldırılmıyor? Tuz ve şeker piyasadan kaldırılırsa tuz ve şeker tekelleri öncelikle iflasa sürüklenmiş olur. Aynı zamanda kişiler bu iki ürünü tüketmezse tansiyon ve şeker hastalığı gibi bugün nüfus içinde önemli artış göstermiş iki hastalıkta da düşüş olur. Bu hastalık alanlarındaki ilaç tüketimi de düşer.

Bu durum kapitalizmin işleyişini, kar hırsını sekteye uğratmış olur.

Sağlığımızı düşündüğünü iddia eden devlet, illerdeki sağlık ocaklarını kaldırmakta. Sağlık hakkımızdan her gün biraz daha fazla çalınıyor. SSK’lı olmamıza rağmen eczanelerde muayene parası ödüyörüz, fiyatları özellikle fahiş olan birçok ilaç (Kanser, Cildiye, Psikiyatri vb.) SSK tarafından karşılanmıyor. Bir yılda binlerce insan ilaç ve nitelikli tedavi hizmeti alamadığı için ölüyor. Sayın Vali neden bunlar için bir çare düşünmüyor. Bozuk düzende sağlam çark olmaz çünkü.

1986 yılında yaşanan Çernobil nükleer faciası sonrası çevreye yayılan radyasyon o dönem ülkemizde de özellikle Karadeniz bölgemizde çay ve fındıkta yoğun olarak görülmüştü. Radyasyonlu fındıklar devlet tarafından çeşitli illerin okullarına gönderilerek öğrencilere ücretsiz olarak dağıtıldı. Dönemin devlet yetkilileri tüm bilimsel gözlem ve raporları bir kenara atarak sanki hiçbir sorun yokmuşçasına televizyon kanallarına çıkarak halkı inandırmak amacıyla çay içtiler. Ve o günden bu güne kadar yine özellikle Karadeniz bölgemizde doğan bebeklerde birçok sakatlık meydana geldi ve halk arasında kanser vakaları hiçbir şeyle kıyaslanmayacak büyüklükte patlama gösterdi. Bugün pek çok insan daha 35-40 yaşına gelmeden kansere yakalandığını öğreniyor ve çok geçmeden de ölüyor. Egemenler eliyle kurulan santrallerde meydana gelen kazalar, milyonlarca insanın kansere yakalanmasına ve çeşitli kanser hastalıklarından ölümüne yol açıyor.

Kanser hastalığının bu denli yaygınlaştığı dönemlerde halkını çok fazla "düşünen" egemenler, sırf onlar yararlansın diye (!) 1 aylık kullanım miktarı 3000 TL olan kanser ilaçlarını SSK kapsamından çıkardı. Egemenler halkı böyle düşünür!

Vali Şahin'in şahsında tüm egemen güçlere sormak istiyoruz; halkın sağlığı için şekeri ve tuzu yasaklarken (pardon rehberlik ederken) Karadenizde kurulacak HES'lerle ilgili aynı duyarlılık neden gösterilmiyor acaba? Tüm ülke enerjisinin sadece % 5'ini üretebilecek bir enerji kaynağı için ormanlarıyla ülkenin akciğeri olan, yağmurları ve dereleriyle eşsiz bir doğa zenginliğine sahip bölgelerimizde böyle bir tahribata girilmesinin nedenini açıkça öğrenmek isteriz. Ki ülke bazında her yıl sadece elektrik enerjisinde %15 - %25 arasında değişen bir kayıp olmasına rağmen bu kaybı önlemenin yolları aranmazken %5'lik bir enerji tasarrufu için büyük paralar harcanarak yapılacak daha sonra hiçbir fayda sağlamayacak santrallerin kurulmasının halk

adına faydası nedir?

Suyun, hayatın var olduğu milyonlarca yıldan bu yana, canlılığın temel gereksinim maddesi ve devamının zorunlu koşulu olduğunu başta da belirtmiştik. İnsan yaşamı için hayati önemde olan bu alanın yani suyun tekelleştirilmesinin enerji tasarrufu yalanıyla örtülmesi bize çok da inandırıcı gelmemektedir. Aslında HES'ler ile asıl yapılmak istenenin su kaynaklarının özel şirketlere peşkeş çekilerek, özelleştirilmesinin önünü açmak olduğunu kestirmek çok da zor değil.

Her zaman olduğu gibi kendi yarattığı bataklıkta sinekle dahi uğraşmayan egemenler çaydaki şeker ve sofradaki tuz ile gündemi meşgul ederken o sırada emekçilerin hangi hakkını gasp ediyorlar diye düşünmek gerekiyor.

- Fındık ağaçlarını kestirip yerine kivi ektiren,
- Çay alımına kota koyup çayı yabancı tekelere sattıran
- Alım fiyatlarını sürekli düşürüp hammaddeyi arttırarak halk

kın çay üretimi yapmasını engelleyen

- Tütün yasasıyla yerel üretimi bitirip, genetiğiyle oynanmış ithal tütün (Ekildiği toprak daha sonra başka ürünü kabul etmiyor, toprağı bir nevi zehirliyor.) ektiren egemenler halka neyin hakkını veriyor.

Valinin bu açıklamasının arka planında Karadeniz halkının yine hangi hakkı elinden alınıyor, bu sefer gizliden hangi vurgun yapıyor diye bakılması gereken bir süreçten geçmekteyiz.

Faşizmin uygulayıcıları, siz ne zamandır halkın sağlığını düşünür oldunuz? Siz değil miydiniz sağlık ocaklarını kapatan, hastaneleri satan? Size mi kaldı halkın sağlığını düşünmek?

Halk düşmanları halkın sağlığına kastediyor. Halkımız kendisine reva görülen hastalıklı yaşamı reddedecek ve sağlıklı bir toplumu kendi örgütlü mücadelesiyle yeniden kuracaktır.

YENİ BÜYÜK ŞEHİR BELEDİYESİ KANUNU VE GETİRECEĞİ DEĞİŞİKLİKLER

Cevdet Bağcı

Büyükşehir Belediyesi Kanunu ile bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararname'de değişiklik yapılmasına dair kanun tasarısı TBMM'den alelacele geçirildi. Emperyalizmin ve yerli işbirlikçi tekelin önündeki engelleri kaldırmakta sınır tanımayan AKP hükümeti, daha önce çıkarılan kanunların devamı olarak halka hiçbir şey sormadan tamamen egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda oluşturulan bu yeni yasa ile köylülerin elinde bulunan ve hayatlarını sürdürebilmeleri için gerekli olan tüm hakları ellerinden almak istiyor. Köylülerin geçimlerini sağladıkları tarlalar, hayvanlarının beslenmesi için gerekli olan otlaklar, meralar ve ormanlar imara açılacak. Bu durumda hayvanlarını otlatılacak alanı kalmayacak olan köylü, ekeceği toprağı bile bulmakta zorlanacak ve çözümü şehirlere göç etmekte arayacak.

Büyükşehir statüsünde şu san 16 il bulunmaktadır. Yapılan düzenleme ile bunlara Aydın, Balıkesir, Hatay, Manisa, Trabzon, Van, Muğla, Şanlıurfa, Denizli, K.Maraş, Tekirdağ, Mardin, Malatya eklenecek. Yeni yasayla bu bölgelerdeki kırsal alanlar yağmaya ve talana açılacaktır.

Yeni düzenleme ile mevcut 29 İl Özel İdaresi'nin, 1.591 belde belediyesi ile 16.082 köyün tüzel kişiliği kaldırılmaktadır. Büyükşehir sınırlarındaki beldeler ile köyler ise mahalleye dönüştürülerek ilçe belediyelerine bağlanmaktadır. Ayrıca il özel idaresinin yerine yeni oluşturulan Yatırım İzleme ve Koordinasyon Merkezi geçirilmek istenmektedir. Belediyelerin kapatılması,

köylerin mahalleye dönüştürülmesi yereli yok sayan ve merkezileşmeyi yoğunlaştıran bir modeli ön görmektedir. Merkezi idarenin, yerel yönetimlere doğrudan müdahalesini olanaklı kılan bu yeni yapılanma ile merkezi otorite güçlendirilecektir. Yasa ile köylü kendi yaşam alanı üzerindeki tüm haklarını kaybedecektir. Belediyelerin merkezi otoriteye doğrudan bağlanacak olması ile belediye sınırlarına uzak köylerde yaşayanların hizmet alması zorlaştırılacak. Hayati önemde olan altyapı hizmetleri (su, kanalizasyon vb.) paralı hale getirilerek tarım ve hayvancılıkla geçinen dar gelirli köylülerin daha da yoksullaşmasına neden olacaktır. Örneğin köylerdeki içme suyuna sayaç takılacak olması akla kapitalist sistemde hiçbir şeyin parasız olmayacağını ve piyasa ekonomisinden kurtulamayacağını getiriyor. Köy tüzel kişiliğinin

kaldırılması ile orman köylerinin kentsel ranta açılması kolaylaştırılmış ve yabancı tekelere toprak satışının önündeki engeller kaldırılmış olacaktır.

AKP'nin bir diğer amacı ise, oy hesabı yaparak belli mahallelerin bağlı bulunduğu ilçeleri değiştirerek seçimlerde avantaj sağlamaktır. Örneğin İstanbul Arnavutköy ilçesine bağlı Nakkaş, Bahşayış Mahalleleri ile B.Çekmece ilçesine bağlı Muratbey Mahallesi, CHP'nin elinde olan ve büyük bir rant alanı olarak görülen Çatalca Belediyesi'ne bağlanacak. Yine İstanbul Şişli Belediyesi'ne bağlı Ayazağa, Maslak ve Huzur Mahalleleri Sarıyer Belediyesi'ne bağlanacak.

Bu yasa ile egemenlerin halkı kandırmak için kullandığı dil tüm sınıflı toplumlar tarihi boyunca egemenlerin kullandığı dilden farklı değildir. Yine çok bildik söylem-

Türkiye gibi yeni sömürge ülkelerde işbirlikçi egemenlerin emperyalizme bağımlı ve bu yüzden ekonomik ve siyasal olarak cılız olması halka herhangi bir demokratik hak vermesini engellemektedir. Bu yüzden yerel yönetimlerin demokratik olması da beklenemez. Demokrasi bir bütündür ve en sıradan insanın düşünce yapısından, devletten ve toplumdaki beklentilerin karşılanmasına kadar birbiriyle ilişkili bir süreçtir. Halkların bir bütün olarak demokrasi-den beklentilerini karşılayacağı toplumsal koşullar, Türkiye'nin yeni sömürge ilişkilerinin yeniden dizaynı (faşizmin daha fazla koyulaşması) ile değil, ancak toplumun söz ve karar hakkının olacağı demokratik halk iktidarı ile mümkündür.

lerle yeni yasayla ilgili "Kanun ile birlikte ilçe ve beldelerimizin kaynakları daha etkin bir şekilde kullanılacak" diyerek meclisten yangından mal kaçırıcısına geçirdikleri kanunu cazip kılmaya çalışıyorlar. Ama "daha etkin bir şekilde kullanılacak olan kaynaklar" halkın sorunlarını çözmek bir yana; açlık ve yoksulluğu daha da arttıracak ve egemenlerin talanını ve soygununu yoğunlaştıracaktır.

Türkiye gibi yeni sömürge ülkelerde işbirlikçi egemenlerin emperyalizme bağımlı ve bu yüzden ekonomik ve siyasal olarak cılız olması halka herhangi bir demokratik hak vermesini engellemektedir. Bu yüz-

den yerel yönetimlerin demokratik olması da beklenemez. Demokrasi bir bütündür ve en sıradan insanın düşünce yapısından, devletten ve toplumdan beklentilerin karşılanmasına kadar birbiriyle ilişkili bir süreçtir. Halkların bir bütün olarak demokrasiden beklentilerini karşılayacağı toplumsal koşullar, Türkiye'nin yeni sömürge ilişkilerinin yeniden dizaynı (faşizmin daha fazla koyulaşması) ile değil, ancak toplumun söz ve karar hakkının olacağı demokratik halk iktidarı ile mümkündür.

Türkiye'de demokrasi mücadelesi, insanların yaşadıkları yerlerden ilişkide buldukları alanlara doğ-

ru bir mücadele ile olmalıdır. Bir işçinin fabrikadaki yönetime katılma mücadelesi, okuldaki bir öğretmenin bulunduğu birimde demokratik işleyişi sağlamak için verdiği mücadele, aynı şekilde bir kasaba halkının, o kasabadaki sorunlara müdahale edip, orada demokrasiyi sağlamak için verdiği mücadele demokrasinin bir birleşimidir. İnsanlar, buldukları yerdeki yapının demokratikleşmesi için mücadele etmiyorsa; kendilerinden koparılmak istenen yerel yönetimler için ve diğer hakları için mücadele etmesi beklenmemelidir.

2013 YILI BÜTÇE GÖRÜŞMELERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Cevdet Bağcı

Özel mülkiyet üzerine kurulu sınıflı toplumlarla birlikte ortaya çıkan devlet örgütlenmesi, egemen sınıfların düzeninin koruyuculuğunu ve devamını sağlayan bir araç olmuştur. Üretim araçlarına (fabrikalara, makinelere, madenlere ve emekçi sınıfların emek güçlerine v.s.) sahip olan egemen sınıfların, devlete de sahip olmasıyla, ekonomik ve politik çıkarlarını hayata geçirerek halkların sömürülmesi ve baskı altında tutulması sağlanmıştır.

Egemen sınıfların ideolojik aygıtlarından biri olan devlet, yine ideolojik bir kurum olan din yoluyla halkları uyuşturmaya çalışarak sömürünün devamını sağlar. Bugün Türkiye'de 4+4+4 eğitim sistemi ile okullardaki tek tipleşmenin, sivilleştirme iddiasıyla dini sembollerin öne çıkarılması, bütçeden diyanet işlerine ayrılan payın artırılması egemenlerin sömürü politikalarından ayrı değildir.

Türkiye'de bütçe, yıllardır tam bir adaletsizlik tablosu sunmakta-

dır. 1980'lerden bu yana ekonominin neo-liberalizme uygun şekilde düzenlenmesi bütçelerdeki ortak özellik haline almıştır. Faiz / rant ve askeri harcamaların ağırlıkla yükseliyor olması ve sosyal harcamaların düşürülmesi bütçenin uluslararası tekeller ve yerli işbirlikçileri yararına oluşturulmaya çalışıldığını göstermiştir.

Devletin ekonomiye bütçe aracılığıyla yaptığı sosyal müdahalenin azaltılması; sağlık, eğitim, sosyal güvenlik, konut vb. gibi toplumsal harcamaların sınırlandırılması talebi sermaye sınıfının çıkarlarının bir yansımasıdır.

Bütçenin en basit anlamı toplanan gelirlerin nasıl harcanacağını düzenlenmesidir. Toplanan gelirlerin en önemli kalemi vergilerdir. Hükümetler vergileri egemen sınıfların değil de halkların sırtına yüklerler. Toplanan bu vergiler tekrar halka hizmet olarak dönmek yerine faiz ya da teşvik adı altında uluslararası tekellere veya yerli işbirlikçilere peşkeş çekilir. Ya da halkı sin-

dirmek için var olan Savunma ve İçişleri Bakanlığı gibi kurumlara aktarılır.

Bu yüzden devletin bir parçası olan hükümet, her yıl halktan alınan vergiler yoluyla ve sıcak para girişiyle bütçe oluşturarak, yani toplanan gelirlerin nasıl harcanacağını görüşmeye açarak yeni yıla hazırlık yapar. Sosyal devlet olgusunun ortadan kalkması, halka yarar getirmekten çok, yaşam seviyesinin düşmesinin önünü açan ve piyasa koşullarına (sermayenin insafına bırakılarak) teslim olmanın zorunluluğunu dayatan bir unsur haline getirilir. Örneğin tarımdan sübvansiyonun kesilmesi, işçi ücretlerinin düşürülmesi, eğitime, sağlığa, ulaşım ve haberleşmeye ucuz ulaşımın ortadan kaldırılması ve kamu iktisadi teşekküllerinin sermayeye peşkeş çekilmesi ve devletin bu alanlardan çekilmesi ile yani sosyal devlet olgusunun ortadan kaldırılmasıyla baskı aygıtlarına daha çok kaynak ayrılabilir ve sermayeye kaynak transferinin önü açılmış olur.

Yukarıda anlatmış olduğumuz ve 2013 yılı bütçesinde görüşülerek kesinleşen tabloyu verilerle ortaya koyarak durumu daha anlaşılır kılalım:

2013 yılı bütçesinin büyük bir kısmı Milli Savunma Bakanlığı ve Diyanet İşleri Başkanlığına ayrıldı. Milli Savunma Bakanlığına 20 milyar 359 milyon 914 bin lira ayrılırken, 11 bakanlığın bütçesinin toplamından fazlası (4 milyar 604 milyon) Diyanet İşleri Başkanlığı'na ayrılmıştır. AKP'nin bütçeden eğitim ve sağlık harcamalarına ayırdığı pay ise yıldan yıla düşmektedir.

AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılında MEB bütçesinden eğitim yatırımlarına ayrılan pay yüzde 17

iken, 2012 yılı itibarıyla MEB bütçesinden eğitim yatırımlarına ayrılan pay sadece yüzde 6'da kaldı. Yıllar içinde gerçekleşen bütçe harcamaları incelendiğinde, 2012 Ocak-Haziran döneminde gerçekleşen bütçe giderinde Sağlık Bakanlığı'nın harcamasının geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 52 düşüş yaşadığı, bakanlık bütçesinin geçen yıla göre yüzde 85 azaltılarak 2 milyar 500 milyon TL'ye geriletildiği gözlenmiştir.

Ülkemiz, enerji kaynaklarına yatkın olduğu halde enerjiyi en pahalı kullanan ülke durumunda. Petrole, doğalgaza, elektriğe 2012 yılında % 20'lere varan zamlar yapılırken, bu ülkenin gerçek sahiplerine; çalışan-

larına, emekçilerine ve emeklilerine % 3-4 gibi çok düşük zamlar verildi. Yani kaşıkla verdiklerini kepçeyle alıyorlar.

Bu politikaların sonucu olarak ülkemiz yer altı ve yer üstü bütün zenginlikleri ve kaynakları satılmış, emekçilerin sosyal kazanımlarının yok edildiği ve en temel insan haklarının bile gasp edildiği bir ülke haline getirilmiştir.

Kapitalist emperyalist sisteme bağımlı yeni sömürge ülkelerde kurtuluş, devletin imkanlarından yararlanılarak ve sisteme yedeklenerek değil, halkın örgütlü güçleri olan devrimcilerin yol göstericiliği ve halkın demokratik iktidarı ile mümkündür.

İKİ YOLDAŞ YÜREK BİR OLUNCA DAHA DA HIZLI AKMAYA BAŞLAR DİCLE

Yoldaşlık bin bir sevgiyi bağrında taşıyan aynı zeminde nice tatları dilimizin aynı yerinden alma sanatıdır. İki yoldaş yürek bir olunca daha da hızlı akmaya başlar Dicle. Yoldaş sevgililik; yoldaşça ortaya konulan yüreğin bir de sevgilice birleştirilmesidir. Ve sevgi, bulunduğu zeminde kavganı büyüttüğün sürece Dicle'ye dönüşür. Yoldaşlık ile sevgililik arasındaki bu ince fark hiçbir zaman kaçırılmamalıdır ve sevginin her zaman önce yoldaş olma durumu tütmelidir burnumuzda. Yapılanmalar içinde yoldaşlık aşamasının bir üst aşamasıdır yoldaş sevgililik, ama yoldaş sevgilikte ince bir çizgi vardır ki o da yoldaş sevgililerin sevgisinin güzelliğinin, kavgaya koydukları yüreklerini paylaşmalarından gelmesidir. Birbirlerinin eline değdiklerinde, halkla özgürlüğe el ele yürümek demektir yoldaş sevgililik. Ama bahsettiğimiz işin zeminden kaymalara da yol açabilen ince çizgisi şudur ki; yoldaşlıkla başlayan sevgililik ilişkilerinde sadece sevgililik kavramının öne çıkarılması yoldaşlığın ise arka planda bırakılmasıdır. Sevginin, sevgililiğin bir garanti olarak görülmesi yoldaşlığın ise "olsa da olur olmasa da olur" duruma düşürülmesidir. Sevgi; insanların ortak değerlerinden ortak paylaşımlarından büyüyerek çoğalır. Bu sadece alternatif zeminde değil; sistemin dışına çıkamayan ilişkiler için de böyledir. Fikir ayrılıklarının olduğu ilişkilerde bir zaman sonra duygusal ve tensel ayrışma da yaşanır. İşte hayatın bu tarafımızı eritmemesini sağlamak (kavgaya olan inancı) aynı bütünün içinde sürekli yenilenen bir sevgiyi de temellendirmeyi sağlar. Düşünme ve inanç pratiğindeki eksilme, sevgili olma durumundan kaynaklı, bir zaman sonra o kişilerin birbirini en iyi sadece kendilerinin düşündüğü yanılığını ortaya çıkarır. Kavgaya, mücadeleye olan inancını koruyamadığı düzeyde kişiler birbirini korumaya başlar. Kendi yanlışlarını hareketin eksikleri diye ortaya koymaya çalışır, kendi bireysel ihtiyaçlarını hareketin ihtiyacıymış gibi dayatır. Ama zaten yapılar da gücünü kolektif hareket edebilme kabiliyetinden ve hareketin devamlılığından alır. Bir harekette çeşitli eksikler varsa bunda kişilerin eksikliği önemli bir yer tutar. Kolektifi zaafa uğratan ya da gelişimini olumsuz etkileyen en önemli faktörlerden biri kişinin eksiklikleri, yani genel anlamda kişinin çabasının azlığı ya da hareketin ondan beklediği (kişinin de aslında sahip olduğu) niteliklerini yeterince aktive edememesidir. O yüzden devrimcilikte esas olan her gün kişinin kendi aynasında kendini bir kez daha yeniden doğurma pratiğinin elden bırakılmaması; her gün bir kez daha kendisini temize çekmesidir.

Aslı Kaya

SIRA ŞİMDİ DE KANGAL'DA

Yaşamın her alanında insan hayatını hiçe saymayı kendine görev edinen egemenler, gün geçmiyor ki yağma ve talan çalışmalarına bir yenisini katmasın. Egemenler bir yandan zamlarla emekçi halkın yaşam standardını düşürüp, insanları bir dilim ekmeğe muhtaç ederken diğer yandan eğitim sistemiyle (4+4+4) ucuz işgücü yaratmaya çalışmaktadır. 4+4+4 eğitim sistemiyle eğitim parçalı hale getirilerek 4. sınıftan sonra kız öğrencilerin eğitim yaşamı ya Kur'an kurslarına yönlendirilmekte ya da küçük yaşta evliliklerin ve bunun sonucunda doğumun/üremenin yolu açılmaktadır. Bu da mutsuz evliliklerin ve kadın cinayetlerinin artması anlamına gelmektedir. Ayrıca, madenlerimizde, inşaat sektöründe, film setlerinde kısaca yaşamın her alanında insanlarımızın canı hiçe sayılmakta; sayılmaya da devam etmektedir.

Dünya coğrafyasına baktığımızda altın rezervinin en çok olduğu ülke Güney Afrika Cumhuriyeti'dir ve ironiye bakın ki yoksulluk sınırının en yüksek olduğu, hatta açlıktan ölen insanların da en fazla olduğu bölgelerin başında yine Afrika gelmektedir. İngiltere, Fransa, Almanya, Portekiz vb. ülkelerin tekellerinin vahşi sömürüsü altında kalan Güney Afrika'da çıkarılan altın dünya piyasasına süren bu emperyalist ülkeler karlarına kar katmaya devam etmektedirler.

Siyanürle altın arama tekniği dünyada ilk olarak 1867 yılında Amerika'da kullanılmış bir tekniktir. O dönemde pahalı bir yöntem

olduğundan dolayı uzun süre kullanılmamış, ancak 1950'lerde bu yöntem tekrar kullanılmaya başlanmış ve halen kullanımı devam etmektedir. Bugün, dünyada çıkarılan altının büyük çoğunluğu siyanürleme tekniği ile ayrıştırılmaktadır. Siyanürleme yönteminde kayaç veya cevher içinde bulunan altın, siyanür kompleksi olarak çözeltiye alınır ve kayaçtan ayrılır. Siyanür aslında bir çeşit zehirdir. Altın ve gümüş üretiminde 19.yy'dan beri kullanılan siyanür çevreye ve insan sağlığına ciddi zararlar vermektedir. Siyanür yüksek konsantrasyona sahip olduğundan toprağa, doğaya ve suya geçer, etkileri yok olmaz. Ayrıca havadan, topraktan ve sudan meyve ve sebzelere geçerek insan vücuduna da nüfuz eder. Siyanürün çevre ve insan sağlığına etkileri en az 10 yıl içerisinde tam olarak kendini göstermeye başlar. Siyanür insan vücudunda 13 mg/kg'ı geçtikten sonra zarar vermeye başlar. Çeşitli hastalıklara ve hatta ölümlere yol açabilir. Solunması ve vücuda herhangi bir şekilde alınması sonucunda zehirlenmeye yol açar. Beyin, akciğer ve kalp üzerinde hızlı bir zehirlenme etkisi yaratarak ölümlere neden olur.

KAPİTALİZM İNSANA YAŞAM HAKKI DEĞİL, ÖLÜM SUNAR

Emperyalistlerin talan çalışmaları Bergama ve Kaz Dağları'nda da yapılmış, doğa tahrip olmuş, içme sularına atık zehirler karışmış, geriye çözümü olmayan sonuçlar çıkmıştır. Köylülerin yoğun eylemle-

Cemre Kaya

ri, meşru hak arama mücadeleleri, medyada gündem olsa da, mahkemelerden iptal kararları alınsa da, bu yöntemler tekelleri engellemeye yetmemiştir. Sermaye şirketleri karlarını arttırmak uğruna bölgede resmi olarak çalışmalarına başlamış ve 2002 yılından beri çalışmalarını sürdürmektedirler.

Türkiyeden geçmişe dair çarpıcı bir örnek vererek siyanürün ne kadar vahim sonuçlar doğurduğuna gelin beraber bakalım: Kütahya'daki Gümüşköy Maden İşletmesi ve bu işletmenin yanında bulunan Dulkadir Köyü en az 800 yıllık bir geçmişe sahip. 1986 yılında Etibank'ın Kütahya'ya 35 km uzaklıkta bulunan Gümüşköy'de KRUPP firmasıyla kurduğu siyanürlü gümüş işletmesi ve atık barajı açıldığında köy 62 hane 293 nüfusluydu, ancak 1993 yılında hane sayısı 12'ye düştü. Şimdilerde ise nüfus 2 hanede 6 kişiye kadar düşmüştür.

Şimdi de sıra Sivas'ın Kangal ilçesine bağlı Bakırtepe'dedir. 2006'dan beri Koç Holding'in madencilik şirketi olan Demir Eksport tarafından sondaj çalışmaları devam etmektedir. Demir Eksport, ÇED raporu olmadan siyanürlü altın arama çalışmalarını başlatmak istiyor. Özellikle 6 köyü etkileyecek olan çalışmanın sadece 5 kilometreyi etkileyeceği söyleniyor. Oysa siyanürlü altın çıkarma işleminin kesin olarak 20 kilometrelik alanı etkileyeceği, rüzgâr ve nem oranına göre siyanürün 100 kilometreye kadar yayılacağı biliniyor. Genel olarak yaşlı nüfusun ağırlıkta olduğu bölgede, Demir Eksport

şirketi sinevizyon gösterimleri yaparak siyanürün zararsız olduğuna dair kara propaganda çalışmaları yapmaktadır. Bizler biliyoruz ki bu sömürü düzeni hiçbir zaman halkı düşünmemiştir ve halk yararına çalışmalar yürütmemiştir. Ayrıca Bakırtepe bölgesi Alevi halk açısından önemli bir hassasiyete sahiptir. Bakırtepe, Alevi inancına göre ziyaret bölgesi olup kurbanların kesildiği bir yerdir. Ancak bu vahşi sistem, özellikle AKP iktidarıyla birlikte gittikçe faşist yanını göstermeye devam etmiş; farklı inançların özgürce yaşanmasına izin vermemiştir. Üstelik alevi inancını adeta yok saymıştır. Son dönemlerde Anadolu'nun çeşitli yerlerinde Alevilerin oturduğu evler işaretlenmiş, cemevlerine saldırılar olmuştur.

Egemenler, gördüğümüz gibi

insanın yaşam alanlarını, yarattığı kültürü düşünmez. Aksine, insanların, emekçi halkın kanını emerek onları sömürmek ister. Örneğin; ormandaki bir ağaç onların gözünde sadece kereste veya pazara sunacakları bir odun parçasıdır; fakat köyde yaşayan insan için kendini var ettiği, gölgesinde dinlendiği, çocuklarını o ağacın altında uyutup, büyüttüğü yani yaşamının en güzel zamanlarını geçirdiği yerdir. Ülkemizde egemenler tarafından içme suyumuz elimizden alınıp tekellerin vahşi sömürüsüne maruz kalarak HES projelerine dönüşmüştür. Bunun sonucunda ormanda yaşayan canlı türleri yok olmuş, dereler kurumuş, ağaçlar susuz kalmıştır. Öte yandan madenlerde güneş yüzü görmeden çalışan emekçilerin yine kapitalist düzenin daha fazla kar hırsı uğruna iş güvenliği olmadan çalıştırılmala-

rı sonucunda bedenleri evlerine birer tabut olarak dönmüştür.

Bu örnekler gittikçe çoğaltılabilir, fakat bizler bu saldırılar karşısında nasıl ayakta duracağımızı düşünüp bir çözüm yolu geliştirmeliyiz. Egemenler nasıl ki yaşamın her karesinde bize saldırmayı "meşru" bir hak olarak görüyorlarsa, bizler de insanca ve onurlu bir şekilde yaşamak için tüm mücadele yollarını bıkmadan/usanmadan denemeliyiz. Geçmiş devrimci pratiklere bakarak yolumuza ışık tutmalarını sağlayabiliriz. Fatsa'da gerçekleşen sosyalizm nüvesi ve Çeltekte, Tarişte yaşananlar bize omuz omuz vererek neler başarabileceğimizi göstermiştir ve aynı zamanda tarihe düşülen eşsiz bir not olmuştur. Şunu unutmamalıyız ki mücadele etmeden güzel bir yaşam kurulamaz.

Tiyatroya Müdahale Sanatın Muhalif İradesine Saldırıdır

Geçtiğimiz günlerde Vasif Öngören'in "Zengin Mutfağı" oyunu sahnede idi. Şehir Tiyatroları tarafından Muhsin Ertuğrul Sahnesi'nde sahnelenen oyunun öne çıkan önermelerinden biri de faşizm karşıtlığıydı. Oyun geçmişte olduğu gibi yine faşistlerin saldırısına uğradı. 1978 yılındaki bombalı saldırıda Fatih Şehir Tiyatrosu'nun fuyesini havaya uçuran faşistler, bu dönemde de bombanın etkisini geride bırakacak yaptırımlar sayesinde pervasız saldırılar gerçekleştirecek zemin bulabiliyorlar. Emin olun bugün de bombalı eylemlere başvurmaları ihtimal dâhilindedir. Salona izleyici olarak girip küfür ve hakaretlerle oyunu ve oyuncularını provoke eden anlayış, bu cesareti devletten almaktadır. Faşizm kendine yönelen eleştiri oklarını hatta yönelebilecek olanları dahi engelleyecek adımlar atmaktadır bugün.

Sanatın ve sanatçının çağının tanığı olduğu gerçeğinden hareketle toplumun yaşamını tüm çıplaklığıyla/gerçekliğiyle ortaya koyan, sorgulatan, alternatifini gösteren işlevini unutmazsak eğer, devletin neden özellikle toplumcu gerçekçi sanatı hedef aldığını daha iyi anlayabiliriz. Örneğin; Şehir Tiyatroları'nın özelleştirilmesi için adım atılması oyun konularının sermayenin ihtiyaçlarına, piyasa koşullarına terk edileceğinin bir göstergesidir. Egemenlerin kendi sanatını yaratmaya çalışmasının altında yatan sebep, sanatın değiştirici gücünün olmasıdır. Son dönemde dizilerin senaryolarına da müdahale için açıkça yargıyı göreve çağıran Başbakan adeta kitle tabanı oluşturup müdahaleleri meşrulaştırarak ülke sathına yayıyor. Bu, başbakanın basit bir boş boğazlılığı değil kitlelere 'bakın ben müdahale ediyorum siz de edin' mesajını verme ihtiyacıdır. Bugün amatör tiyatro topluluklarının sahne sıkıntısı yaşadığına ve var olan Devlet Tiyatroları'nın(AKM Sahnesi, Aziz Nesin Sahnesi, Taksim Sahnesi gibi) birer birer kapatıldığına tanıklık ediyoruz. Özellikle toplumcu filmlerin gösterimlerine yer veren salonların ya Emek Sineması gibi kapatıldığını ya da popüler AVM filmleriyle rekabete zorlandığını görüyoruz. Bu adımların tümünün, 'eğitimde tek tip kıyafeti kaldırıyoruz' söylemi eşliğinde zihinleri tekipleştirmeye, alevi açılımı adı altında katilleriyle aynı masada barıştırmaya çalıştırma ile bütçe komisyonunda emekçilerin küçük bir yer edinmesiyle, zam ve vergilerle, işsizlikle doğrudan emekçilerin yaşamına müdahale olduğunu unutmamak gerekir.

Ercan Çamöz

TMMOB SUSMAYACAK!

TORBA YASA KAPSAMINDA ASIL AMAÇLANAN NEDİR?

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) 1954 yılında kurulmuş, kamu ve toplum yararına çalışan Anayasal bir meslek kuruluşudur. Merkez, şube ve temsilcilik örgütleriyle ülkenin her yerindeki kentsel sorunların mimarlık ilkeleri ışığında mücadelesini vermektedir. Kentlerdeki ulaşım, altyapı, kentsel yenileme, koruma projeleri, yeni yapı izinleri, imar planı gibi uygulamaları kamu yararı açısından değerlendiren TMMOB, bu konularda kamuoyuna yönelik kampanyalar sürdürmektedir. Kent, toplum ve ülke çıkarlarını gözetmeyen imar kararları ve uygulamalarına karşı da gerektiğinde yargı yoluna giderek davalar açmaktadır. 70'lerden bu yana "bilimi ve tekniği emperyalizmin değil, emekçi halkın hizmetine sunma" ilkesi ve anlayışını savunan, 2012 sonu itibarıyla üye sayısı 423.347'ye ulaşan TMMOB emekten, insandan ve kamu yararından yana mücadelesiyle güçlü bir demokratik kitle örgütü olma özelliğini korumaktadır.

TMMOB'un ülkemiz geleceğinin yok sayıldığı politikalara karşı kamu yararı ilkesini gözettiği ve halkın yanında olduğu bilinen bir gerçek. AKP hazırladığı torba yasa ile TMMOB'un etkinliğini azaltmayı hedefliyor. Uygulayacağı özelleştirme politikalarına karşı duran TMMOB'u tasfiye etmenin taşlarını adım adım örüyor. Baskı ve hukuka aykırı «torba yasalar»la

ikame edilmek istenen sınırsız «talan özgürlüğünün» önünde engel olarak görülen her duruşun tavsiye edilmesi, bugün egemenlerin önlerine koydukları acil görevlerden.

Bugün, "Yapı Denetimi Hakkında Kanun ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Taslağı" adıyla içinde 68 madde ile 11 adet kanunda değişiklik öngören "torba kanun" niteliğindeki taslak meclis gündeminde. "Taslak" yapı ve doğal çevreye, kıyılara, sit alanlarına yönelik olarak getireceği tahribatın yanı sıra; mimarlık, mü-

hendislik, planlama disiplinlerini ve mesleki örgütlenmelerini yok sayan, bilim, demokrasi ve hukukla uzaktan yakından bağdaşmayan bir nitelik taşıyor. Yasayla:

—Kıyılarda 1992'ye kadar yapılmış kaçak yapılara af geliyor. Bu yapılara ruhsat verilecek. Bu da Antalya, Muğla, İzmir, Mersin gibi birçok turizm bölgesinde bir sürü yapının kaçak olmaktan çıkması anlamını taşıyor.

—Kıyı kanununun kimi hü-

kümleri değiştirilerek sahillere artı enerji santralleri kurulmasına imkân tanınmış olacak.

— Bir bölgedeki taşınmazlarda değer artışı olursa, o bölgede taşınmaz olan vatandaşlardan, artan değer yüzde 45'i kadar para alınacak. Bu paranın yüzde 30'unu Çevre ve Şehircilik Bakanlığı alacak. Geri kalan yüzde 70'i plan değişikliğini onaylayan idareye aktarılacak.

—Taslak bu haliyle yasalarsa, bağımsız bölümü 100'den fazla olan konut kullanım alanlarında, park ve spor alanı gibi mescit kurma zorunluluğu getirilmiş olacak.

— Sahilde köklü imar değişikliği yapılıyor. 50 metre olan kıyı kenar çizgisi 10 metreye iniyor. Bu da kıyılarda yapılaşmaya yol açıyor.

— Meraler imara açılıyor. Köylünün mera alanları, kentsel dönüşüm için Şehircilik Bakanlığı tarafından "kamu yararı" gerekçesiyle alınarak, başka kurumlara tahsis edilebilecek. Yeni taslakla, mevcut Mera Kanunu'nun

"Tahsis amacı değiştirilmedikçe mera, yaylak ve kışlaktan bu kanunda gösterilenden başka şekilde yararlanılamaz" hükmüne ekleme yapılıyor. Taslakta, kentsel dönüşüm için rezerv alan oluşturmak amacıyla Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından "kamu yararı" kararı alınarak, 15 gün içinde bu alanların mera vasfının değiştirileceği ve ilgili kurum ile kuruluşlara devredileceği, hüküm altına alınıyor. "Yapı Denetimi Hakkındaki Kanun ve Bazı

Gülsüm Güneri

Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Taslağı" ile TMMOB Yasasını/mevzuatını değiştirme çabalarının da somutluk kazanmış olduğunu görüyoruz. Yasa değişikliğinin "Yapı Denetimi Hakkındaki Kanun" değişikliği ile birlikte torba yasa içinde yapılması tesadüf değildir. Ülkemiz bir rant cennetine dönüştürülürken buna karşı mücadele eden meslek odalarının da etkisizleştirilmesinin önünü açan düzenlemeler kaçınılmazdır.

Basına yansıyan haberler de dahi TMMOB'a yönelik saldırının asıl amacı gizlenmemektedir. 1 Aralık 2012 tarihli Sabah gazetesinde yayımlanan haberin başlığı "150 Milyarlık Neşter" şeklinde. Haber şöyle:"Hükümet, Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği'ne (TMMOB) neşter vurmaya hazırlanıyor. Tüp geçit projesi, 3'üncü köprü, nükleer santral, Dubai Şeyhi El-Maktum'un Levent projesi, İzmir otoyolu, Galataport ve kentsel dönüşüm başta olmak üzere 150 milyar geçen yatırımlara engel olmak amacıyla dava üstüne dava açan TMMOB'un yapısı değişiyor. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, TMMOB Kanunu'nun değiştirilmesi için harekete geçti. TMMOB bugüne kadar 150 milyar TL'yi geçen proje ile özelleştirme kararlarına karşı dava açmış ve birçok yatırımı engellemişti. İşte TMMOB'un dava açtığı ve engellemeye çalıştığı bazı dev projeler:

- Gebze-Orhangazi-İzmir Otoyolu (Körfez Geçiş Projesi, 12 milyar TL, çekeceği yatırımlarla birlikte 30 milyar TL)

- Kartal Kentsel Dönüşüm Projesi: 20 milyar TL

-3'üncü Köprü Projesi: 6 milyar TL

- Marmaray Tüp Geçiş Projesi: 12 milyar TL

- Akkuyu Nükleer Santrali: 20 milyar dolar

- Galataport Projesi: 5 milyar dolar

- Taksim Topçu Kışlası ve Camii Projesi: 3 milyar TL

- Levent Garajı İhalesi: 1.1 milyar dolar

Anayasa'nın 123, 124 ve özellikle 135. maddelerinden hareketle yayımlanan 6235 sayılı TMMOB Yasasının değiştirilmesi yoluyla TMMOB'a bağlı mühendis, mimar, şehir plancılığı disiplinlerinin meslek örgütüllüklerinin tasfiyesi hız kazanıyor. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği'ni yeni bir yapıya kavuşturma çalışmalarına devam ederken bu gelişme özelleştirme sürecine de hız kazandıracak. TMMOB Kanunu yeniden ele alınarak, yargıya taşınan özelleştirmeler önlenmiş olacak. Taslak ile bazı yetkileri elinden alınan TMMOB özellikle özelleştirme sürecine yönelik açtığı davalar ile sıkça gündeme geliyor. Üçüncü Köprü, Başkentgaz özelleştirmesi, İstanbul Finans Merkezi, Maliye'nin taşınmaz satışı, HES'ler ve kentsel dönüşüm gibi çok sayıda sürece yönelik mimar ve mühendis odaları yürütmenin durdurulmasına ilişkin çeşitli davalar açılmıştı. Ekonomiyi canlı kılmak için öncelikle kentsel alanlarda yıkım ve yapı işleri ile kentsel dönüşüm başlatılmış, inşaat sektörünün sıcak parayı getirmesi öngörülmüştür. Bu sürecin hızlı ve kesintisiz işlemesi için bir takım yasal düzenlemeler yapılması amacıyla; ülke topraklarının ve kamu kaynaklarının yağma ve talanının önünde engel olan tüm mevzuat birer birer değiştirilmektedir. Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği'nin (TMMOB) yapısını değiştirmeyi de kapsayan torba yasa taslağı, kentsel dönüşümden yapı güvenliğine kadar her alanda kamu yararına yapılan her tür denetimi sona erdirecek. 25 kişi bir araya gelip oda kurabilecek, bu odalar şirket faaliyeti yürütüp ihalelere katılabilecek. Bireysel çıkarlar denetimi imkânsızlaştırırken, odaların mesleki işlevi tamamen bitecek. Yasa kapsamında gerek mühendislik, mimarlık, şehir plancılığı hizmetleri ve gerekse TMMOB mevzuatının Anayasa ve yasalara açık-

ça aykırılık oluşturacak bir şekilde Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından düzenlenmesi öngörülmüştür. Yapılacak yeni değişikliklerle mühendislik, mimarlık, şehir plancılığı hizmetleri ve ilgili meslek örgütleri, böl-parçala-küçült-yönet-etkisizleştir yaklaşımıyla demokratik ve merkezi yapılardan rekabetçi yerel yapılara dönüştürülerek merkezi kamu yönetimine bağlanacaktır. TMMOB siyasi egemenlerin rant ve rekabet temelli müdahalelerine açık bir yapıya ve egemenlerin arka bahçelerine dönüştürülecektir. Mühendislik, mimarlık, şehir plancılığı hizmetlerinin ana sektörleri kamusal fayda anlayışından çıkarılıp serbestleştirme, özelleştirme, ticarileştirmenin arpalıkları haline getirilecektir. Kentler, tarım arazileri, kamu arazileri, madenler, enerji ve tüm alanlar rantlara göre şekillendirilecek ve plansızlık egemen kılınacaktır. Çalışma yaşamının büyük kısmı işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin dışında tutulmakta, insanca barınma hakkı ve deprem gerçeğinin gerektirdiği yapı denetimi, enerji, tarım, orman, su kaynakları ve kentlerin yönetimi gibi alanlarda mühendislik-mimarlık-şehir plancılığının mesleki denetim ve bilimsel-teknik kriterleri devre dışı bırakılmaktadır.

Bu taslağı, her türden değeri metalaştıran ve toplum yararına olan her şeyi, bütün ülke kaynaklarını pazara sunan bir anlayışın ürünü olarak değerlendirmek gerekiyor. Egemenler, bunun önünde engel olarak görülen her şeyi hukuk dışı ve anti-demokratik yöntemler kullanılarak aşmayı hedefliyor. Değişen sadece TMMOB'un yapısı değildir, ülkemizin geleceğiyle oynanmaktadır. Emperyalizmin ihtiyaçları çerçevesinde her alanda dikensiz gül bahçesi yaratmak isteyen egemenlerin ülkemizi talan politikalarına kurban etmesine izin vermemek her alanda örgütlü mücadeleyle mümkündür.

ÜRETEEN BİZİZ, YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ

TARIMDA TEKELLEŞME VE TARIMDA İTHALATA DAYALI ANLAYIŞIN İFLASI

İskender Kahraman

Yıllardır üretimin çeşitli alanlarında dışa bağımlı bir ekonomik politika izleyen Türkiye, ekonomik anlamda daralmış ve emperyalizmin pazarlarından biri haline getirilmiş durumda. Emperyalizmin ihtiyaçları çerçevesinde alınan her karar ise başta finans sektörü, sanayi, tarım, eğitim vb. gibi birçok alanı önemli ölçüde etkilemektedir. Salt finans sektöründe yaşanan yapısal değişikliğin oranına baktığımızda dahi yabancı sermayenin sahip olduğu alanların % 80'lere ulaştığını görmek mümkün. Hatta bu durum böyle trajik boyutlara varırılıyor ki, egemenler adeta sektörlerin canlanması için Godot'u bekler gibi yabancı sermayenin yolunu gözler hale gelmiştir.

2. Paylaşım Savaşı sonrası, emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda uygulanan dönüşüm süreci tüm alanlarda olduğu gibi tarım alanında da yıkıma yol açtı. Hatta tarım bu anlamda en fazla etkilenen alanlardan biri oldu. Emperyalist tekellerin yüksek kar alanı olarak gördüğü suni sektörlerin ön plana çıkarılmasıyla ve 70'li yıllardan bugüne dek mali sermayenin gittikçe kabaran finansal bir büyü-

me yaşaması, tarımsal üretimin gelişimi/geriletmesi bağlamında ters orantılı bir seyir izlenmesine neden oldu. Başta Latin Amerika'daki yeni sömürge ülkeler olmak üzere Türkiye gibi yeni sömürge ülkeler de bu durumdan fazlaca nasibini aldı. Bilindiği gibi 70'li yılların sonunda başlayan finansal büyüme yatırım alanlarının üç kağıt ekonomisine dönmesine neden oldu. Bu üç kağıt ekonomisi esas itibarıyla borçlandırma, kredilendirme, borsa spekülasyonları, tahvil, hisse senedi olarak ortaya çıkan bir vurgun halidir. Dolayısıyla söz konusu yıllarda Mali şişkinliğin üretimden çekilerek, yine yeni sömürge ülkelere dönük ortaya çıkan politikalara dönüşmesi, (IMF, DB vb. gibi emperyalist mali kuruluşların borçlandırma faaliyetleri) yeni sömürge ülkelerin tamamıyla emperyalistlerin arka bahçesi olmasına neden oldu. Zaten işbirlikçi iktidarların da buna dönük politikalar izlemesi, emperyalist ülkeler ile işbirlikçi yeni-sömürge ülkeler arasında bir balayı sürecinin başlamasına neden oldu. Bu süreç aynı zamanda yeni-sömürge ekonomilerinin krizinin ve bu ülkelerde ağırlıklı olarak uygula-

nan kapitalistleşme modelinin çarpıklığını ifade eden bir boyuta da dönüştü. Zira ithal ikameci sistemin iflasi anlamına gelen 1980'li yıllar bunun en somut ifadesiydi. Bilindiği gibi ithal ikameci model yüksek gümrük duvarları ile iç pazarın korunmasını, bu iç pazarda emperyalistler ve işbirlikçi tekellerin yüksek tekel fiyatları ile hafif ve orta sanayi temelinde organize olmasını esas alır. Bu çarpık ve bağımlı sanayi için gerekli olan hammaddelerin, enerji kaynaklarının, üretilen ürünlerin stratejik parçalarının, teknolojisinin dışarıdan emperyalist tekellerden ithalini gerektirir. Bunun için gerekli olan döviz ise ülkenin ürettiği geleneksel tarım ürünleri ve hammaddelerin ihracından ve kısmen borçlanarak sağlanır. Başlangıçta ciddi problemlerle karşılaşmayan bu model, yeni-sömürgelerin ihrac ettiği geleneksel ürünlerin fiyatlarının sürekli düşürülmesi vb. pek çok faktörden ötürü, ithal ettiği kaynakların fiyatlarının ise sürekli artması sonucu tıkanma sürecine girmiştir. İhracattan elde edilen gelir azalır, ithal edilen malların fiyatları arttıkça borçlanma ihtiyacı büyümüşür. Belli bir noktadan sonra ise büyü-

yen borçları ödemek tümüyle imkansız hale gelince de doğal olarak bu işleyiş çökmüştür. Dolayısıyla ne gümrük duvarları kalmıştır ne de kısmi de olsa bağımsız politika üretebilmek kabiliyeti. Özelleştirmeler vb. gibi durumlar ise bu sürecin bağdaşığı haline gelmiştir.

Kapitalizmin gelişmişlik süreciyle birlikte yine kapitalist sistem tarafından yaratılan kimi sektörler (kozmetik, cep telefonu vb.) çağımızın en nadide sektörleri olarak adlandırılırken, tarım ise geri kalmışlığın hatta feodalizmin emsali olarak görülmüştür. Bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde sanayi alanlarının (ulusal bağlamda) dar olması ve genel itibarıyla burjuvazisinin ticaret burjuvazisi olarak ön plana çıkması da (emperyalizmle iç içe olmaktan kaynaklı) bu durumu etkileyen önemli faktörlerden biridir. Bir diğer nokta da; uzun sürelerden sonra emperyalistlerin tarım alanlarında bir tekelleşmeye gitmiş olmasıdır. Dolayısıyla süreç bizim gibi ülkelerin tarım ürünlerini dahi ihraç edememesine, hatta emperyalist ülkelere gıda ve tarımsal ürün ithal etmesine kadar varmıştır. Bugün ülke tarımında kullanılan bir çok tohum ve zirai ilacın yabancı tekellerden ithal edilir olması bunun en somut göstergesidir. Bu bağlamda zeytincilikten fındığa, çaydan hayvancılığa ve tahıl üretimine kadar tüm alanlar emperyalist tekellerin alanları haline gelmiş, dolayısıyla Türkiye tarımı çökmüş, emekçi köylüler ise yoksullukla malul bir yaşama itilmiştir.

Aynı zamanda çeşitli istatistikler incelendiğinde Türkiye'nin son 25 yıl içinde tarımsal alanda tamamıyla dışa bağımlı bir rota izlediği de görülebilir. Asıl önemli ve can alıcı nokta da budur. Örneğin; '1980-2008 yılları arasında istihdam içinde tarımın payı yüzde 30.5 gerilemiştir. 1988 ile 2008 arasındaki 20 yılda toplam işlenen tarım alanı yüzde 13.1, küçük ve büyükbaş hayvan sayısı ise yüzde 29.2 oranında

gerilemiştir. 1999-2008 arasında Türkiye'nin tarımsal ürün ithalatı ise 1.649 milyon dolardan 6.392 milyon dolara çıkmış; yani, yüzde 287.6 artmıştır (AB uyum süreci ve AB tarım politikalarının uygulandığı 2002-2008 döneminde istihdam içinde tarım yüzde 11.2 gerilemiş, tarım ürünü ithalatı ise yüzde 275.3 artmıştır).**Bkz: Yeniden Sömürge Alanı, Özgür Müftüoğlu**

Üstelik bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde böylesi durumlar yaşanırken emperyalist ülkeler ise içine düştükleri gıda krizini (spekülasyonlara dayalı) aşabilmek için daha önce izledikleri yolu tamamen terk etmiş görünmektedirler. Genetiği değiştirilmiş ürünlerden, organik tarıma kadar yeni bir tekel alanı oluşturulması bunun ifadesidir. Bugün başta ABD olmak üzere birçok emperyalist ülkede tarımsal alan teşviklerle desteklenirken, Türkiye'de birakalım tarıma teşviki, durum tersine işlemekte ve kotalarla, teşvik kesintileriyle varolan durumun dahi ortadan kaldırıldığını görülmektedir.

Tarımda Emperyalist Müdahale

Özellikle 1980 sonrasında egemenler lehine alınan çeşitli önlemlerle birlikte kamusal alanın tasfiyesi başlar. Bu durum kısa bir sürede ziraat alanını da kapsayan bir saldırganlık sürecine tekabül eder.

1980'lere kadar imalat sektöründe uzmanlaşmış olan emperyalistler, bu alanda sömürge ve yeni-sömürgelerini güçlü pazarlar haline getirmiş ve ürünlerini tekel fiyatlarıyla bu ülkelere pazarlar hale gelmişti. 24 Ocak Kararları'nın bu anlamda önemli rol üstlendiği bilinir. Bilindiği gibi emperyalist tekeller imalat sanayinde kazandığı avantajlı durumu tarım alanında da değerlendirmiş ve bizim gibi ülkelere çok ucuza (hatta fiyatları kendileri belirleyerek) tarım ürünleri alır hale gelmişti. Bugün geline süreçte imalat sanayini de ucuz emek gücü bağlamında bizim gibi ülkelere ko-

nuşlandıran emperyalizm, kendi tarım faaliyetlerine ağırlık vererek bu alanda da tekel olmaya çalışmakta ve hem genetik tarım, hem de organik tarım üretiminde önemli adımlar atmaktadır. Geline aşamada emperyalist ülkelerin tarım alanlarına dönük gerçekleştirdiği saldırganlıklara bakıldığında bu alana ne kadar önem verdikleri açıkça görülecektir.

Bu durum esas itibarıyla yeni-sömürgecilik ilişkilerinin vardığı boyutu da gözler önüne seriyor. Dolayısıyla yaşananlar ekonomide bağımsızlığın tamamıyla rafa kaldırıldığının da ifadesi demektir.

Tarım sektörü, iktisadi anlamda sanayi ve hizmet alanlarıyla birlikte ele alınan üçlü sektör ayrımında hemen tüm ekonomilerde birincil faaliyet sahası olarak kabul edilmektedir. Tarım toplumundan sanayi toplumuna geçişte hem üretim, hem de istihdam olarak insanların yaptıkları iş anlamındaki bağımlılıkları, bu durumun diğer bir ifadesidir. Tarım, insanların temel faaliyet alanını oluşturmasının yanında iktisadi kalkınmada da öncü sektör olarak kabul edilmektedir. En önemlisi ise tarımsal üretimin insan yaşamına dair en önemli kaynaklardan biri olmasıdır.

Tarımsal üretimi arttırmada verilen mücadele, ilk olarak tarıma uygun arazilerde üretim şartlarının engeline rağmen üretimi mümkün olan en yüksek miktarda gerçekleştirebilmek noktasında yoğunlaşmıştır. Bu aşamada tamamen üretim ağırlıklı olarak ele alınan tarım için en önemli sorun, üretimde artış ve çeşitliliği sağlayabilmektir. Bu aynı zamanda toplumsal bir zorunluluktur.

Tabii ki söz konusu emperyalist tekellerin ihtiyacını karşılamak anlayışı, genel politika olarak ele alındığında, bu söylenenlerin çoğu rafa kaldırılmakta ve üretim, pazar/kar denklemine sıkıştırılmaktadır. Dolayısıyla ne toplum ne de insan sağlığı dikkate alınmamakta, hedef salt

arkasından DB'nın, daha sonra DTÖ'nün ve AB sürecinin getirdiği taleplerle Türkiye tarımı zor dönemlerden geçmektedir. Bu zorlukların ortak yanları; tarım sektörüne sağlanan her türlü desteğin kaldırılması, tarımsal yapının değiştirilmesi, tarımsal faaliyetlerin şirketleştirilmesi vs. olmaktadır. Yeni dönemin tarımsal stratejisi "talep çıkışlı, sanayi odaklı, sözleşmeli üretim modeli" olarak belirlenmektedir. Böylece, tarımsal üretimin tohumundan başlayarak pazarlanmasına kadar olan zincirin bütün dünyada eline geçirmek isteyen çokuluslu şirketlerin önünün açılmak istendiği anlaşılmaktadır.

Uluslararası mali kuruluşlara verilen taahhütlerde geçen ifade ile "tütün sektörünü serbestleştiren, tütünde destekleme alımlarını ortadan kaldıran ve TEKEL'in varlıklarının satışına izin veren" Tütün Yasası 3 Ocak 2002'de kabul edildi. Diğer yandan, 6 Ocak 2001 tarihinde çıkarılan yasa ile TEKEL'in alkollü içki üretim ve dağıtımındaki 136 yıllık denetimine son verilmiştir. Yasaya göre, yılda en az bir milyon litre üretim ve ithalat miktarına ulaşan firmalar, bu etkinliklerini yürütmek ve fiyat belirlemede serbest olacaklardır.

1980'lerde özel sektöre açılan

bir başka alan da çay üretimi oldu. Çayda kalite ve ihracatın artacağı beklentileriyle 1984'te çayda devlet tekeli kaldırılarak çay alımı, işleme ve satışı yerli ve yabancı sermayeye açıldı. Özel sektöre yatırım yapması için önemli teşvikler sağlandı. Özelleştirmeyi izleyen 10 yıl içerisinde yüzde 65'i atölye ya da değirmen düzeyinde olmak üzere özel sektörce 263 adet çay işleme tesisi kurulurken, kurulu kapasitenin yüzde 60'ı özel sektörün eline geçti. Türkiye, yılda 150-160 bin tonluk çay tüketimiyle dünyada en çok çay tüketilen ilk beş ülke arasında yer alan dev bir çay pazarı olması nedeniyle yerli ve yabancı sermaye gruplarının iştahını kabartmaktadır.

Sömürden nasibini alan bir diğer alan ise tohumculuk sektörüdür. 1980 öncesinde tohumculuk devlet tekelindeydi ve tohum fiyatları devlet tarafından belirlenmekteydi. 1982 yılında ise tohumluk fiyatları serbest bırakılmış ve bu alan da özel sermayenin hizmetine açılmıştı. 1984'te Dünya Bankası'yla yapılan ikraz anlaşması uyarınca, tohumluk ithalatının serbest bırakılmasıyla bu alan tümüyle yerli ve yabancı sermayeye açılırken, öte yandan konu ile görevli kamu kuruluşu TİGEM (Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü)'in işlevleri aşındırıldı

ve kurumun görevleri çokuluslu tekel temelinde özel sektöre devredilmeye başlandı. Günümüzde sayıları 120'yi bulan çeşitli boyuttaki yerli ve yabancı sermayeli tohumculuk şirketi Türkiye'de etkinliğini sürdürmektedir. Sebze, patates, hibrit ayçiçeği ve hibrit mısır tohumluklarının hemen hemen tümü bu şirketlerce karşılanmaktadır.

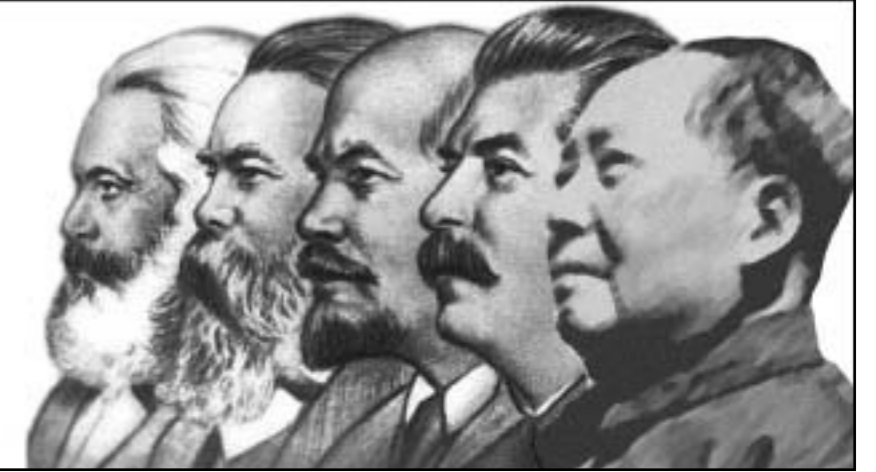
'Bugün dünyanın önde gelen on firması dünya ticari tohum satışlarının yarısından çoğunu gerçekleştirmektedir. Aynı şekilde önde gelen on firma (çoğu aynı olmak üzere) tarım kimyasalları satışının %84'ünü gerçekleştirmektedir. Tohumun kontrolü ve araştırmanın az sayıda elde toplanması ile dünya gıda arzı giderek tehditlerle karşılaşmaktadır. Bu eğilimin bir sonucu olarak, binlerce çeşit yok olmuş, tarımsal üretim giderek suya, makinelere, tarım

kimyasallarına bağımlı hale gelmiş, çiftçiler dünyada yok olmaya başlamış, açlık büyümeye devam etmiş, yediğimiz besinler lezzetini ve çeşitliliğini kaybetmeye başlamıştır. Bitki ıslahı giderek özel firmalar tarafından finanse edilmekte ve giderek az sayıda firmanın çıkar ve amaçlarına hizmet etmektedir.' Bkz. Tayfun Özkaya. Tohumda Tekelleşme ve Etkileri

DEVAM EDECEK...

DOĞRU YERDEN ÖĞRENELİM

İSPANYA İÇ SAVAŞI - 3

İspanyol halkının inanç ve kararlılığı olmasaydı uluslararası emperyalist ve faşist güçleri arkasına alan İspanyol gericileri (burjuvalar, toprak sahipleri ve kral taraftarları vb.) halkı kolayca dize getirirdi. İspanyol faşistleri girdikleri her şehirde yağma ve işkence yapmayı bir gelenek haline getirdi. Faşistler sadece Komünistleri, Anarşistleri ya da Cumhuriyetçileri değil Halk Cephesi'ne oy veren herkesi öldürmeye başladılar. Halk Cephesi Hükümeti'nin tüm uygulamalarını geçersiz saydılar. Köylüye dağıtılan topraklar ellerinden alınarak zengin toprak sahiplerine iade edildi. Kolektifleştirilen tarım çiftlikleri ve kooperatifler lağvedildi. Fabrika komiteleri dağıtılarak işçi sınıfı tarafından oluşturulan denetim organları ortadan kaldırıldı. İş yaşamı kapitalizmin vahşi sömürüsüne bırakıldı. Küçük burjuvalar, tefeciler ve zengin tüccarlar tarafından ezildi. Uluslararası tekellere verilen sözler, yapılan anlaşmalar gereği tüm yer altı ve yer üstü kaynakları elden çıkarıldı.

Evet, Frankocular belki halkı katlederek Cumhuriyet'i yendi; ancak asıl kazanan yine emperyalist ve faşist devletler oldu. 1929 ekonomik krizi sonrası uzunca bir sürece yayı-

lan durgunluk bir yandan tekellerin karlarının azalmasına; diğer yandan metaların depolarda çürümesine yol açıyordu. İşte bu koşullarda uluslararası tekeller İç Savaşı bir fırsat olarak gördü. Savaş sayesinde başta silah ve petrol olmak üzere depolarda çürüyen akla gelebilecek her şey fahiş fiyatlarla İspanya'ya satılmaya başlandı. Böylece başta ABD, İngiliz, Fransız, Alman ve İtalyan tekelleri olmak üzere kapitalist sistem İspanyol halkının akan kanını, yiten canını fırsata çevirerek astronomik karlar elde etti.

Engels'in "Yenilen ordular iyi öğrenir" sözünü doğrularcasına İspanya İç Savaşı'nın yenilgisi demokratik dünya kamuoyunun uyanmasını sağlamıştır. Burjuva tarihçiler tarafından, Alman faşizminin, İspanya İç Savaşı'nda Yıldırım Savaşı'nı (Bilitzgraiği) denediği ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında elde ettiği büyük 'başarı'ları o döneme borçlu olduğu söylenir. İddialar ne kadar doğru bilemeyiz, ancak başta Sovyetler Birliği olmak üzere dünyadaki tüm ilerici güçlerin o süreçten pek çok değerli ders çıkardığını söyleyebiliriz. İspanyol halkının en zor anında ona yoldaşlık elini uzatan tek ülke (Meksika'nın sembolik desteği-

ni saymazsak) Sovyetler Birliği ve Komünist Enternasyonal idi. Yürütülen kampanyalar ve diplomatik hamleler sayesinde demokrasi havarisi geçinen ve yıllarca faşist rejimleri perde arkasından yönlendiren/yöneten ABD, İngiltere, Fransa gibi emperyalist ülkelerin gerçek yüzü teşhir edilmiş oldu. Bu ülkelerin karışmazlık (tarafsızlık) siyasetinin tek amacının faşizme destek olduğu halklara anlatılabildi.

İspanya, devrim için sadece işçi sınıfına dayanılabileceğini savunan ve diğer halk kesimlerinin (köylüler, küçük ve orta burjuvazi) taleplerini önemsemeyen sekte anlayışların yanlışlığını gösterdi. İspanya, tüm halkın, anti-faşist bir temelde bir araya getirilebileceğinin ve faşizme karşı Birleşik Cephe'nin başarılabilirliğinin kanıtı olmuştur. İspanyol direnişinde atılan tohumlar yıllar içinde yeşerip işgal altındaki ülkelerde anti-faşist birleşik cephelerin oluşmasında örnek teşkil etmiştir. İspanya'yı yaşayanlar işgale karşı anti-faşist halk cephelerinin kurulmasında ve direnişte hep en ön safta olmuşlardır. Kuşkusuz başta Fransa, İtalya, Yunanistan, Yugoslavya ve Arnavutluk olmak üzere işgal altındaki her yerde sayısız direniş gerçekleştirilmiş; faşizme

çok ağır kayıplar verdirilmiştir. Faşizme karşı mücadelenin sadece iki ordunun karşılıklı cephe savaşından ibaret olmadığını göstermiştir. Anti-faşist mücadele sadece silahla değil, tüm halkın katıldığı sabotaj, iş yavaşlatma, lojistik, istihbarat, yiyecek, giyecek vb. hemen her alanda sürmüştür. Direnişçiler tıpkı bir balık gibi halk denizinde yüzebilmiştir.

İspanya İç Savaşı'nın en önemli yanlarından birisi de saldırganların uluslararası nitelik taşıması kadar direnişin de tüm dünya halklarına mal olmuş olmasıdır. Dili, dini, rengi, cinsiyeti ve hatta siyasal düşüncesi birbirinden farklı milyonlarca insanın desteği İspanyol direnişini enternasyonalist bir noktaya taşımıştır. Dünya'nın çeşitli yerlerinden İspanya'ya savaşmaya gelenler kadar; hemen her ülkede milyonlarca insanın katıldığı yardım kampanyaları, destek yürüyüşleri, toplantılar, gösteriler, paneller, açıklamalar vb. düzenlenmiştir. Direnişe destek sadece siyasal alanla sınırlı kalmamış; yiyecek, giyecek, sağlık malzemeleriyle dolu gemiler İspanya'ya gönderilmiştir. Ünlü yazarlar, şairler, düşünürler vb. cumhuriyetçi bölgeleri ziyaret etmişlerdir. İspanya'ya yardım ve destek faaliyetleri tüm dünya çapında ilerici, demokrat ve anti-faşist güçlerin dağınık bir görüntüden kurtularak bir direniş odağı oluşturmasına olanak sağlamıştır. İspanya İç Savaşı bir yanıla demokrasiyle faşizm arasındaki bir savaşken; diğer yanıla kapitalist/emperyalist sistemle sosyalizm arasındaki bir savaştır.

İÇ SAVAŞ BAŞLIYOR

İspanya'da Halk Cephesi'nin seçim zaferinin ardından ulusal ve uluslararası gerici güçler iç savaş

koşullarını hazırlamak için faaliyete başladılar. Falanjistler (faşist parti) aracılığıyla düzenlenen suikastlar, katliamlar hükümetin itibarını sarsarak halk desteğini azaltmayı ve iç savaş için uygun bir zemin yaratmayı hedefliyordu. Halk Cephesi'nin uygulamalarından rahatsızlık duyan egemenler (burjuvalar, aristokratlar, toprak sahipleri,ordu) ve uluslararası tekellerin artık daha fazla beklemeye tahammülü yoktu. 17 Temmuz 1936 tarihinde Generaller Mola, Francisco Franko ve Jose Sanjurjo önderliğinde Fas'ta askeri ayaklanma başladı. İç Savaşın ilanıla birlikte uzun süredir hazır bekletilen faşist birlikler harekete geçti. Ayaklanma ilk etapta başta

Sevilla (Endülüs), Navarre, Galiçya, Cadiz, Jerez de la Frontera, Cordoba, Zaragoza, Oviedo (Aragon) ve Fas'ta başarı kazandı.

Bu beklenen ayaklanma karşısında hala durumu tam olarak kavrayamayan Cumhurbaşkanı Azana orduyu sakinleştirmek için hükümet içindeki en sağ parti görünümündeki Cumhuriyetçi Birlik Partisi lideri Diego Martinez Barrio önderliğinde bir Milli Birlik Hükümeti kurmaya çalıştı. Faşist güçlerin sürekli ilerlemesi ve girdiği her yerde katliamlar yapması karşısında hükümetin ataleti halkın büyük tepkisiyle karşılaştı. Böylece hükümet henüz kurulamadan Barrio istifa etmek zorunda kaldı ve yerine

bu kez Cumhuriyetçi Sol Parti lideri Jose Giralatandı. Hükümet, halkın yoğun baskısı ve hatta kışkırtıcı olarak fiilen silahlanması karşısında istemeyerek de olsa halka silah dağıtılması emrini verdi. Silahlanan halk, başta Barselona ve Madrid olmak üzere pek çok yerde karşı-devrimci ayaklanmaları bastırdı.

Ayaklanmaların pek çok yerde başarısızlığa uğramasının hemen ardından faşist ordunun liderliğini yapan General Sanjurjo esrarengiz bir uçak kazasında öldü. Geriye faşist generaller Mola ve Franko kalmıştı. İspanya'da ayaklanmanın hızını kaybetmesi üzerine Almanya ve İtalya'nın öncülüğünde İspanya'nın sömürge ordusu ve Fas, Cezayir gibi yerlerden toplanan paralı Arap askerleri hava yoluyla İspanya'ya taşınmaya başlandı. Ayrıca Portekiz, İtalya ve Almanya on binlerce askerini savaşta sürdü. Tüm bunlara ek olarak ABD, İngiltere ve Fransa'nın faşist güçlere para, petrol, silah, cephane, yiyecek, giyecek vb. bir ordunun ihtiyaç duyabileceği her şeyi göndermesi sayesinde güçler dengesinde gözle görülür bir değişiklik olmaya başladı. Yüz binlerce ki-

şiden oluşan tam donanımlı faşist katil sürüleri son teknoloji binlerce uçak yanında onbinlerce tank ve top desteği sayesinde tekrar ilerlemeye başladı.

4 Eylül 1936 tarihinde yaşanan başarısızlıklar karşısında Jose Giral istifa etti ve yerine Sosyalist Parti'nin sendikacı liderlerinden Largo Caballero atandı. Faşist orduların ilerleyişi ve komünistlerin baskısı karşısında yeni kurulan hükümet Halk Ordusu'nun kurulmasını onayladı. Toledo'nun ve Brunete'nin işgali ile Kasım ayı başlarında faşist ordular Madrid'i kuşatmaya başladılar. İç Savaşın başından beri faşizme karşı disiplinli ve kararlı bir şekilde mü-

cadele yürüten Komünist Parti'ye 2 bakanlık verilerek ilk kez hükümete dâhil edildi. Bu arada Anarşistler de hükümete dâhil olma kararı aldı ve onlara da 4 bakanlık verildi.

MADRİD KUŞATMASI

İç Savaşın henüz başındayken hücum halinde olan faşist blok sürekli ilerlemekteydi. 3 ay içinde ele geçirdikleri her yerde katliamlar yaparak ilerlediler ve Madrid önlerine kadar geldiler. Kısa süre içinde durumun bu noktaya gelmesinin sebeplerinden birisi hiç kuşkusuz Halk Cephesi yöneticilerinin basiretsiz tutumlarıyken; diğer sebebi ise İspanyol faşistlerinin salt kendi gücüne değil uluslararası emperyalist/faşist cephenin tam desteğine sahip olmasıdır.

26 Temmuz 1936 tarihinde Komünist Enternasyonal'in çağrısıyla harekete geçen uluslararası demokrasi güçleri ellerinde avuçlarında ne varsa İspanya'ya göndermek için harekete geçtiler. Eylül ortalarında dünyanın hemen her ülkesinden hiçbir askeri deneyimi olmayan 50 bin gönüllü, İspanyol halkının yanında dövüşmek için geldi. Adeta dünyadan yalıtılmış/kuşatılmış durumda bulunan İspanya halkı Uluslararası Tugaylar'ı büyük bir heyecan ve coşkuyla karşıladı. Uluslararası Tugaylar'ın üyeleri gelir gelmez cepheye koştu ve Madrid savunmasında çok önemli yararlılıklar gösterdi. İspanya'nın yardımına koşan tek devlet olan Sovyetler Birliği uluslararası gerici bloğun devrimi boğmak için tüm çabalarına ve tehditlerine boyun eğmeyerek maddi manevi hiçbir fedakârlıktan çekinmedi. Sovyet Birliği sadece İspanyol halkının kendini savunmak için acil ihtiyaç duyduğu tank, top, uçak gibi silahları göndermekle kalmadı onları kullanacak binlerce kişilik teknik personeli de savaşmak

için gönderdi. Ayrıca pek çok Kızılordu subayı da Halk Ordusu'nu kurmak, askerlik bilimini öğretmek için İspanya'ya geldi. Hatta Madrid Savunması'nın planlanmasında ve uygulanmasında büyük rol oynadı. Sovyetler Birliği'nin İspanyol halkına olan sınırsız desteğini yok sayan, küçümseyen veya bunu bir ticari anlaşmaya indirgemeye çalışan Troçkist ve Anarşist anlayışlar, bu tutumlarıyla burjuvazinin bile gerisine düşmektedir. Burjuva yazarlar bile Kızıl Ordu'nun desteğini göz ardı edememekte ve Sovyetler Birliği'nin İspanya İç Savaşında Cumhuriyetçilere 1.000'in üzerinde uçak, 900 kadar tank, 300 kadar zırhlı araç ile 1.500 kadar top, yüz

binlerce silah ve 30.000 ton cephane yardımı yaptığını kabul etmektedir. Gerçek rakamların ise bunun çok üzerinde olduğu düşünülmelidir.

Sovyetler Birliği'nin İspanya'ya yardımını şu kadar silah, şu kadar ton cephane olarak görmemek gerekir. Sovyet halklarının asıl desteğini, Uluslararası Tugaylar üyeleriyle birlikte bizzat o topraklarda canını vermesi, kanlarının birbirine karışması olarak değerlendirmek gerekir. İspanyol halkı Cumhuriyet'i savunmak için dünyanın neresinden gelirse gelsin herkesi yoldaşı olarak görmüştür. İspanya'da dövüşen, yaralanan ya da ölen her insan sınıfsız, sömürsüz toplum düşünür gerçek kılmak için çıkılan yolda birer anıta dönüşmüştür. Dolores İbarruri'nin deyimi ile "dizleri üs-

tünde yaşamaktansa ayakta ölmeyi tercih etmek" işte onların bize bıraktığı miras bu olmuştur.

Halk Cephesi yaklaşan faşist tehlike karşısında askeri konular dışında ekonomik ve siyasi alanlarda bir dizi başka önlemlerde aldı. Halk Cephesi Hükümeti, 7 Kasım 1936'da İspanya tarihinde ilk defa toprak sorununu; toprağın üstünde çalışanların yararına çözen bir adım attı. Devrime karşı mücadele eden toprak ağalarına, aristokratlara ve kiliseye ait 5 milyon hektar toprağa el konularak 350 bin yoksul aileye dağıtıldı. Toprak devriminin ardından köylüler ellerindeki silahlarla bir yandan faşizme karşı savaşırken diğer yandan hükümetin kendilerine verdiği toprakları savunuyorlardı. 1 Kasım 1936'da siyasal alanda da adım atan Hükümet Baskı bölgesinin otonom yapısını onayladı ve 7 Kasım'da ilk Bask Otonom Hükümeti kuruldu.

İç Savaşın kahramanlarının başında kuşkusuz, kadınlar gelmekteydi. Cephelede savaşan pek çok kadın olduğu gibi; sağlık, eğitim, ulaştırma alanlarında da yoğun olarak kadınlar bulunmaktaydı. Ayrıca cepheye gönderilen cephane ve patlayıcı maddelerin üretiminde çalışan on işçiden dokuzu kadınlardan oluşmaktaydı. İşte bu gerçeklik ışığında Kasım ayında Madrid'te düzenlenen büyük bir mitingde İKP (İspanyol Komünist Partisi) liderlerinden Dolores İbarruri kadınlara: "...Ruhlarımızın derinliğinde yatan, faşizmi ezmek gereğini ben de sizin gibi duyduğum için, sizlerin korkakların karıları yerine kahramanların dulları olabilmek için elinizden geleni yapacağımızdan eminim." diyordu.

Madrid Savunması'nda Halk Ordusu'nun ve Uluslararası Tugaylar'ın cesareti ve kararlılığı savaşın yönünü değiştirdi. Ayrıca ünlü

lirdi ama bu sefer de komünistler daha büyük bir destek ve prestij kazanacaklardı.”dedi. Besteiro gibi pek çok Sosyalist Parti lideri de böyle düşünüyordu. İç Savaş bittikten sonra düşüncelerini aktaran FAI'nın başkanlarından biri olan Abad de Santillan, “1937'den itibaren bütün direnişin sona erdirilmesinden başka hiçbir şeyin Anarşizme faydalı olamayacağına inandığını” söylemiştir. Yenilgi dönemlerinde hemen her siyaset faşizme karşı direnişini daha fazla yükseltmek yerine Komünistler'i günah keçisi ilan ederek pasif bir pozisyon almayı tercih etmiştir. Hatta faşizme direnmek yerine Halk Ordusu'nu cepheye yalnız bırakmayı seçenler bile olmuştur.

Ebro Ordusu 1938 Temmuzundan 1939 Şubatına kadar tam altı ay aralıksız savaşmış ve karşısındaki bütün faşist orduların saldırılarına göğüs germek zorunda bırakılmıştı. Onlar böylesine çarpışırken, orta-güney bölgede 700 bin askerli dört ordu 4-5 ay boyunca hareketsiz bekliyordu. Bu bölgelerin komutanlığını Madrid Savunması sırasında tekrar sahneye çıkıp faşizmle anlaşacak olan eski ordu mensubu Albay Cassado ve General Mieja yapıyordu. Adeta Katalonya'daki silâh arkadaşlarının düşman tarafından parçalanmasını seyrediyorlardı. Ancak Ebro Ordusu'nun dayanma gücü kırılıp geri çekilmeye başladığında bir saldırı başlatılmış,

fakat kötü bir hazırlık yapıldığı için sonuçları daha çok moral bozucu olmuştur.

ULUSLARARASI TUGAYLAR'IN İSPANYA'DAN AYRILIŞI

1936 yılının Eylül ayında İspanyol halkının yanında savaşmak için dünyanın hemen her ülkesinden gelen 50 bin civarında Uluslararası Tugaylar üyesi, mevcudunun 1/3'ünü İspanyol topraklarına gömdü. Halk Ordusu'nun henüz kurulmadığı ve karmaşanın hâkim olduğu bir dönemde disiplini, kararlılığı ve cesaretiyle nasıl bir savaş yürütülmesi gerektiğini bizzat kahramanlıklarıyla gösterdiler. Hemen hiçbirinin ne askeri bir deneyimi, ne de silahları vardı. Öylece adeta yüreklerini ellerine alarak Fransa sınırından giriş yapıp kısa süre içinde de çatışmaların en yoğun olduğu bölgelerde ölümle koyun koyuna yaşamışlardı. İspanyol halkı için hiçbir fedakârlıktan çekinmeyen, verecek bir canını da hiçbir zaman esirgemeyen Uluslararası Tugay üyeleri Halk Cephesi Hükümeti'nin kararıyla 1 Kasım 1938 tarihinde çoğu geldikleri ülkelere bile dönmeyen acının her türlüünü tatmış olarak gitmek zorunda kaldılar. İKP (İspanya Komünist Partisi) liderlerinden, Asturias milletvekili Dolores Ibárruri Barcelona'dan ayrılmakta olan Uluslararası Tugaylar gönüllüleri halka şöyle sesleniyordu: “...Anneler! Kadınlar! Yıllar geçip de, savaşın yaraları sarıldığında, acılı ve kanlı günler özgürlüğün, barışın ve refahın içinde yitip gittiğinde, kin sona erip, özgür bir ülkede insanlık onuru bütün İspanya'lılar tarafından eşit olarak hissedildiğinde çocuklarımızın bütün bunlardan söz edin. Onlara Enternasyonal Tugaylar'ın insanlarını anlatın.”

Feda kuşağının evlatları,
Enternasyonalizmin sarsılmaz kaleleri
tarih sizi hiçbir zaman unutmuyacak.

En zor anlarda bile sarsılmaz kişiliklerinden ödün vermeyen kahramanlar, ey, kararlılık ve inanç çiçekleri. Halkların gönlünde hepimiz birer abide gibi yükseldiniz. Bin yıl da geçse aradan hatıralarınız önünde saygıyla eğilecek insanlık.

KATALONYA'NIN DÜŞÜŞÜ

Ebro Ordusu'nun yıpranması ve Cumhuriyetçi Ordu'dan herhangi bir destek gelmemesi sonucu faşistler Katalonya Cephesi'ne büyük bir yığınak yaparak saldırı hazırlıklarına girişti. Faşistlerin elinde 600 bin kişilik çoğu yabancı paralı askerlerden oluşan iyi donatılmış bir ordu vardı. Faşistler Katalan cephesine 340 bin kişilik bir askeri güçle saldırdı. Halk Ordusu'nun ise 120 bin kişilik bir mevcudu olmasına rağmen ellerinde yalnızca 37 bin silah vardı. Güçler dengesindeki adaletsizlik ne yazık ki yalnızca asker sayısı da sınırlı değildi. Eski Cumhuriyetçi bakanlardan Alvarez del Va-yo, Özgürlük Savaşı adlı eserinde şöyle diyor: “Hükümete sadık kuvvetler ile isyancı kuvvetlerin saldırının çeşitli anlardaki silâh durumları şöyle idi: Uçak, İle 10 ile İle 20 arasında; ağır topçu, isyancılar tarafında çok fazla, hükümet tarafında ise hiç; orta ve hafif topçu, İle 20 ile İle 30 arasında; tank ve hafif tank, İle 30; hafif piyade silâhları İle 10.”

23 Aralık 1938 tarihinde faşistler Katalonya saldırısını başlattı. Katalonya'da Halk Ordusu'nun kahraman askerleri faşistlerin müthiş bir uçak, topçu ve tank ateşi altında kırılıyorlardı. Savaşın üçüncü haftasında Cumhuriyetçi birliklerin kaybı çok ağırdı. İlk direnme hattı parçalanmış, cephe yarılmıştı. Cumhuriyetçi Ordu geniş bir geri çekilme harekâtına başladı. Katalonya'nın düşmesi ile Halk Cephesi büyük savaş sanayi merkezlerini, verimli tarımsal alanları, işlek sanayi kentlerini ve Fransa sınırı ile Barselona Limanını da kaybetmiş oldu.

26 Ocak 1939 yılında Barselona da kaybedildi. 200 bin cumhuriyetçi asker esir düştü.

MADRİD KUŞATMASI VE İHANET

Katalonya bölgesinin ve Barselona'nın düşman eline geçmesi Halk Cephesi saflarını dalgalandırdı. Hemen her siyaset Komünist Parti üyelerinin faşizme teslim edilerek Franko'nun kalbinin yumuşatılabileceğini, uluslararası emperyalist/faşist güçlerin takdirinin kazanabileceğini, kendilerinin bağışlanabileceğini düşünüyordu. Komünist Parti ve bazı Sosyalist Parti üyeleri dışında hemen her siyaset savaşın kaybedildiğini, Franko'nun “adil” bir barışa ikna edilmesi gerektiğini savunuyordu. FAI ile CNT'nin 11 Şubat 1939'daki Koordinasyon Komitesi toplantısında Albay Casado'yu “güvene en layık lider” olarak öven bir karar alınmıştı. Anarşistlerin Şubat ayı ortalarındaki bir toplantısında Bölgesel Savunma Komitesi kurulması kararlaştırıldı. Kuruluşundan dört gün sonra da bu komite, Casado ile anlaşarak, bir hükümet darbesi hazırlamayı üstüne aldı.

Komünist Parti ve Hükümet tüm kayıplara rağmen hala direniş ve zafer olanaklarının tükenmediğini düşünüyor ve ona göre hazırlık yapıyordu. Orta-güney bölgede gerçekten bir direnme olanağı var mıydı? Bu bölgede hükümetin elinde hala 54.600 mil karelik, on eyaleti kaplayan bir toprak vardı. Bu topraklarda dokuz milyondan fazla insan yaşıyordu. Başkent Madrid, Valencia, Alicante, Almeria ve İspanya'nın en önemli deniz üssü olan Cartagena bu bölgede idi. Askeri alanda ise Halk Ordusu'nun 700.000 askeri, üç kruvazörü, 13 destroyeri, 7 denizaltısı, 5 torpidobotu ve 2 gambotu vardı. Üstelik Franko'nun gönderdiği Castillo de Olite adlı asker nakliye gemisi 2300 askeri ile batırılmıştı. Fakat bu arada devrimden umudunu kesmiş, teslim olmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazır siya-

setler donanmanın Kuzey Afrika'ya doğru kaçmasını sağladı. Bu hainlik Hükümete öldürücü bir darbe indirilmiş oldu. Hükümetin dış dünyaya açılan tek kapısı ve nefes borusu da kesilmiş oldu. Bu ihanetle eş zamanlı olarak Sosyalist Parti, Cumhuriyetçiler, Anarşistler ve tabii ki Troçkistler güçlerini birleştirerek Madrid'te darbe yaptı. 5 Mart 1939 tarihinde radyoda “Milli Savunma Cuntası”nın kurulduğu bildirildi.

Teslim Cuntası'nın kurulmasıyla Franko ve uluslararası emperyalist/faşist devletlere yaranmak için çılgınca bir Komünist avı başlatıldı. Albay Casado, Komünist Parti'nin bürolarına girilmesini ve tüm liderlerin tutuklanmasını emretti. Komünist kumandan ve komiserler buldukları mevkilerden alındılar. 12.000 komünist önce hapse atılıp daha sonra Franko'ya teslim edilmiştir. Komünist birlikler cepheye faşistlerle çarpışırken geride temizliğe başlayan cuntacılar tam da Franko'nun askerleri gibi hareket ettiler. 8 Mart 1939 tarihinde Madrid sokaklarında yeniden silâhlı çatışma başladı. Komünist komutanlardan Birinci Ordu kumandanı Barcelo ile Komiser Conesa, Casado'nun emri ile kurşuna dizilmiş, yüzlerce komünist yargılanmadan öldürülmüştü. Cunta Madrid'deki cadı avını bitirip komünistleri ya öldürüp ya da hapsedtikten sonra Madrid'in anahtarını 28 Mart 1939 tarihinde faşist birliklere teslim etti. İki gün sonra ise Valencia düştü. Cuntacıların tüm yaranma çabalarına ve dizleri üstünde Franko'dan af dilemelerine rağmen faşistler daha önce işgal ettikleri her yerde yaptıkları geleneği sürdürmüş ve ibret için Cumhuriyeti geçmişte bir şekilde desteklemiş herkesi ayırım gözetmeksizin kurşuna dizmeye, idam etmeye ve akıl almaz işkencelerden geçirmeye başlamıştır. Komünistleri faşizme teslim etmek Sosyalist, Anarşist ve Cumhuriyetçileri kurtaramamış; toplu bir yok etme, kıyım dönemi başlamıştı.

Madrid'in direndiği günlerde Al-

man faşist orduları 15 Mart 1939 tarihinde Çekoslavya'nın tümünü işgal etmişti. 23 Martta Litvanya'nın Memel Limanı'nı işgal etti. 7 Nisan'da İtalyan faşizmi Arnavutluk'a saldırdı. 1 Eylül de ise İkinci Dünya Savaşı başladı. Belki de karşı-devrimciler Madrid'i Franko'ya teslim etmek ve Franko'nun ordusu gibi hareket etmek yerine Halk Cephesi Hükümeti'ni destekleselerdi yani direnişini tercih etselerdi dengeler değişebilirdi. İspanya'da faşizm yerine sosyalist bir rejim olabilirdi. Sovyet Halkları kısa bir süre sonra (2-3 yıl) çok daha zor ve ağır koşullarda Moskova ve Stalingrad'ta zaferi direnerek ve inanarak kazanmıştır. Faşizme ve emperyalizme karşı kahramanca savaşmasaydı belki Sovyetler Birliği de yıkılırdı.

İSPANYA İÇ SAVAŞI'NIN YIKIMI

İspanya İç Savaşı sonrası yenik düşen Cumhuriyetçiler faşizmin akla hayale gelmeyecek zulümüyle yüz yüze kaldılar. Bir yandan kitleler halinde katliama uğrarlarken diğer yandan ailelerinden koparılan çocuklar faşist ailelerin yanına evlatlık verilerek ya da resmen para karşılığı satılarak bellekleri silinmeye çalışıldı. Bu gerçekler ancak Franko öldükten sonra yani iç savaştan onlarca yıl sonra ortaya çıktı.

Faşizm, önüne çıkan canlı cansız her şeyi yıkan bir yok etme makinesidir. İspanya İç Savaşı'nda yer alan İtalyan sosyalist Pietro Nenni yıllar sonra faşizmin İspanyol halkına neye mal olduğunu yalın bir dille açıklamıştır: “1939 yılında 2 milyon mahkûm, 500 bin ev yıkılmış, 183 şehir büyük bir hasara uğramış, 3 yılda 1 milyon ölü, 500 bin sürgün, 600 bin kişilik bir ordu. Tek bir parti: Falanj Partisi. Tek bir din: Katolik. Tek şef: Franko. Ücretler 1936 seviyesine inmiş büyük toprak sahipleri topraklarına kavuşmuş” (İspanya'da İç Savaş ve Faşizm- Pietro Nenni)

'EMPERYALİZM YENİLECEK, DİRENEK HALKLAR KAZANACAK!'

İZMİR (25.11.2012)- İsrail Devleti'nin Gazze'ye havadan ve denizden yaptığı saldırılar ve Suriye'ye yapılması planlanan emperyalist saldırıya dikkat çekmek için İzmir'de kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

BDSP, Devrimci Hareket, EÖC, Alınteri, Kaldıraç, Demokratik Haklar Federasyonu ve İzmir Hareket Tiyatrosu, Konak İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nden Sümerbank önüne yürüyüş gerçekleştirdi. "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol!" sloganları eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüş sonrası basın açıklaması yapan Devrimci-demokratik kurumlar, gün geçtikçe tırmanan emperyalist saldırıya dikkat çekerek İsrail ve Hamas arasında yapılan ateşkes anlaşmasının Filistin'e yönelik saldırıları engellemeyeceğine, İsrail'in ve emperyalist işgalcilerin "kâğıt parçası" olarak nitelendirdikleri bu anlaşmaları tanımadıklarına ve katliam girişimlerini sürdürmekte hiçbir sakınca görmediklerine vurgu yaptı.

Ayrıca açıklamada Suriye'ye demokrasi götürmek isteyen T.C. devletin konu İsrail olunca sözde İsrail karşıtı teatral bir oyun sergilediğine değinilerek "İşçi-emekçilerin, ezilen bölge halklarının; emperyalistler ve onların işbirlikçileri için dökülecek tek damla kanı yoktur. İşçi-emekçilerin, ezilen halkların kurtuluşu, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin bölgeden kovulması ile mümkün olacaktır." denildi. Yapılan açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı.

"ORTADOĞU'DA EMPERYALİST İŞGALE HAYIR"

İZMİR (03.12.2012) - İzmir Şirinyer'de Emperyalist Savaş ve İşgal Karşıtı Girişim tarafından "Ortadoğu'da Emperyalist İşgale Hayır" şiarıyla meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi.

DHE, BDSP, Devrimci Hareket, Alınteri, TKP 1920, Emek ve Özgürlük Cephesi, Kaldıraç ve İzmir Hareket Tiyatrosu'nun uzun süredir çalışmasını örgütlediği meşaleli yürüyüş, Şirinyer Tansaş önünden başlayarak Şirinyer NATO Üssü'nde son buldu.

Burada okunan basın açıklamasında "Daha dün Filistin'de, hemen öncesinde ve halen Suriye'de yanı başımızda halklar katledildi, katledilmekte. ABD'nin ve işbirlikçileri emperyalistlerin amaçları Suriye'deki veya başka ülkelerdeki rejimler değil, bunu bugün Suriye'de görüyor, dün Irak'tan da hatırlıyoruz. Halkların üzerine bombalar füzeler göndererek mi onları özgürleştiriyorlar? Tek dertleri Ortadoğu'yu kan gölüne çevirerek paylaşmaktır ve bu hesaplarını da bizlerin yanı bu topraklardaki halkların canları üzerinden yapıyorlar. Bir yandan düzmece savaş senaryolarıyla halkları birbirine düşman etmeye çalışırken, diğer yandan da yaşadığımız topraklardaki işbirlikçilerine savaş hazırlıkları yaptırıyorlar. İşte Malatya-Kürecik'te kurulan füze kalkanı, işte anlaşmaları tamamlanmış bugün yarın kurmak için yer beğenmeye çalıştıkları Patriot füze sistemleri, işte 1 Aralık'tan itibaren göreve başlamış olan NATO Kara Kuvvetleri Komuta Merkezi haline getirilen Şirinyer NATO Üssü." ifadelerine yer verildi.

Yürüyüşte "Katil ABD, işbirlikçi AKP", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın", "Katil NATO Ortadoğu'dan defol" sloganları atılırken, yürüyüşün gerçekleştiği alanda birçok kişinin alkışla destek verdiği görüldü.

Yapılan basın açıklamasına Partizan, ESP, HDK, Sokak Sanatçıları Derneği ve Anarşistler destek verdi.

19 ARALIK KATLİAMI İZMİR'DE LANETLENDİ

Egemenlerin bundan 12 yıl önce adına "hayata dönüş operasyonu" dedikleri, gerçekte ise içeride devrimci tutsaklara dışarıda ise bütün bir halka F tipi yaşamı dayatma, bu doğrultuda sindirme, katletme operasyonu olan ve 28 devrimci tutsağın yakılarak katledildiği 19 Aralık Katliamı, İzmir Karşıyaka çarşısında devrimci demokrat örgütlenmelerce lanetlendi. Eylemde sık sık "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz", "Katil devlet hesap verecek", Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atılırken, halka dönük yapılan ajitasyonlarda halka karşı işlenen hiçbir suçun unutulmayacağı, mutlaka hesabının sorulacağı vurgulandı. Karşıyaka İZBAN durağında başlayan meşaleli yürüyüşte katledilen devrimcilerin fotoğraflarının yer aldığı dövizler taşındı. ALİNTERİ, EÖC, DEVİRİMCİ HAREKET, TKP 1920, BDSP, KALDIRAÇ, İZMİR HAREKET TİYATROSU, KÖZ, ESP ve PARTİZAN'ın örgütlediği yürüyüşe birçok devrimci demokrat kurum da destek verdi.

ÖNDER BABAT'I ANIYORUZ!

*Munzur'u gözlerinde taşıyan
Dersim'in devrimci çocuğu
Yoldaşlarımızın gözbebeği
Hareketimizin sıcaklık tenli bebeği;
Düşlerine gölge dahi düşürmemek,
Seni hareketimizin her hücresinde yaşatmak
Ve
O güzel bedenini incitenlerden hesap sormak
Yoldaşlık borcumuzdur*

Tarih: 3 Mart 2013 Pazar

Yer: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. Beyoğlu-İST

Saat: 19:00